

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
four
groomsmen
of the
wedpocalypse

COMBAT

book three

LILIAN
MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SAVAŞ

BİR KORUMA ROMANSI

DÜĞÜN KİYAMETİNİN DÖRT SAĞDICI
KİTAP 3

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

DÜĞÜN KİYAMETİ ISINIYOR

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26 Son Söz

-- -- --

Yazar Hakkında

Lilian Monroe'nun diğ er eserleri

Telif hakkı © 2024 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemeler amacıyla kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Sybil, PopKitty Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke, Motif Edits

Düzeltilme: Paige Kraft (paigekredits.com)

Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD

PO Box 168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

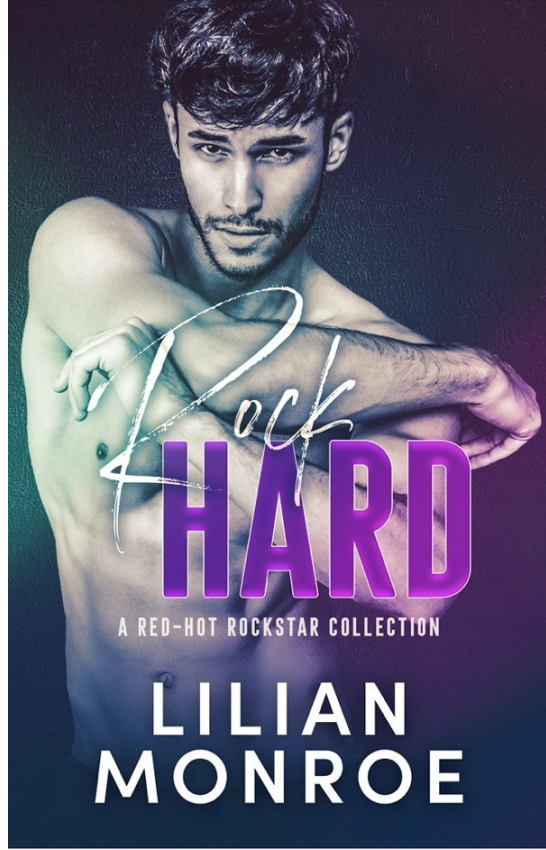
E-kitap ISBN: 9781922986382

ÜÇ KİTAP DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?

SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN:

WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

WEDPOCALYPSE ISINIYOR

BİR

LUCY BARLOW büyük bir sıkıntı içindeydi ve bunu gizlemeye çalışıyordu. Ondan sadece birkaç adım ötede, Cormac McKenna dirseklerini uyluklarına dayamış, şaşırtıcı derecede derin mavi gözleriyle onu süzüyordu. Lucy, onun yoğun bakışlarına dayanırken midesinde bir rahatsızlık hissetti, ama bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Yardıma ihtiyacı vardı.

Nefesini tuttu ve doğrudan söylemeye karar verdi: "Stirling Stationery Man savaş ilan etti. Destek lazım."

Cormac, etkilenmemiş bir şekilde gözlerini kırptı. "Yardım mı? Ne tür bir yardım?"

"Şey... Senin gibi bir destek." Kalbi deli gibi çarpmasına rağmen, omuzlarını dikleştirdi. "Bu yılki Düğün Fuarı'na benimle birlikte gelecek bir korumaya ihtiyacım var."

"Anlıyorum," diye cevapladı Cormac. Sesi derin ve sakindi, aklından geçenleri hiç belli etmiyordu. Muhtemelen onun deli olduğunu düşünüyordu. Belki de haklıydı.

Lucy, zaten bu kadar küçük düşmüşken, işi bitirmeye karar verdi. "Geçen yıl biraz... zorlu geçti."

"Zor," diye tekrarladı.

"Uh-huh." Gülümseyerek neşeli görünmeye çalıştı ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırmamak için kendini zorladı. Cormac'ın önünde durmak, sahnede tek oyuncu olmak gibiydi, spot ışığı ayaklarının etrafında parlak bir daire çizerek parlıyordu. Bundan nefret ediyordu. Kıpırdanma dürtüsü cildinin altında bir kaşıntı gibiydi, bacaklarını titretme ihtiyacı.

Ama başka seçeneği yoktu. Ona ihtiyacı vardı.

Bir kez daha derin nefes aldı ve konuşurken sesinin sabit kalacağından oldukça emindi. "Web sitenize baktım ve kişisel güvenlik hizmetleri sunduğunuzu gördüm. Marlon'a sorardım ama o... bilirsiniz." Elini balo salonunun diğer tarafına doğru salladı, orada

Damat Marlon, gelini Camilla'yı öpmekle meşguldü. İkisi pazartesi gününden bir hafta sonra balayına çıkacaklardı ve bu tatili hak etmişlerdi. İkisinin aşk hikâyesi olaylı geçmişti; Marlon'un burnunda, Camilla'yı intikamcı bir tefeciden kurtarmaya çalışırken Camilla'nın yüzüne tekme atıp kırdığı için sonsuza kadar hafif bir şişlik kalacaktı.

O olayların üzerinden yaklaşık bir buçuk yıl geçmişti, ama uzun bir gölge bırakmıştı. Lucy, arkadaşlarının birleşmesini kutlaması gereken bir zamanda kendi sorunlarıyla onları rahatsız etmek istemiyordu.

Lucy derin bir nefes aldı. "Fiyatlarınızı listelememişsiniz, bu yüzden bir fiyat teklifi alabilir miyim diye umuyordum..." Sesi giderek azaldı.

Cormac onu izledi. Lucy, sahte bir gülümseme zorla çıkarmak, ona dalga geçtiğini söylemek ve düğün konuklarının kalabalığı içinde kaybolmak gibi saçma bir dürtü hissetti, böylece onun bakışlarının ağırlığını hissetmek zorunda kalmayacaktı. Ama bu korkakça bir davranış olurdu ve Lucy korkak biri değildi.

Adam iri yarı, geniş omuzlu biriydi, ancak smokini onun büyüklüğünü gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Sakalları kare çenesini ve dudaklarını çevreliyordu. Cormac onu incelerken dudaklarını hafifçe büzdü. Daha önceki etkileşimlerinden, onun bir dövüşçü gibi yapılı olduğunu biliyordu: zayıf, kaslı ve inanılmaz derecede güçlü. Geçen yılki Friendsgiving kutlamalarında, onun tek koluyla kalın bir ahşap masayı kaldırıp yerine döndürdüğünü görmüştü. Bir dakika önce o masayı itmeye çalıştığında, masa yerinden bile kıpırdamamıştı.

Beş arkadaşın (Cormac, Marlon, Leo, Archer ve Emory) arasında Cormac en yalnız olanıydı. Bugün bile, en yakın arkadaşının düğün gününde, kutlamalara katılmak yerine masasında oturup diğer insanların eğlenmesini izlemeyi tercih etti. Lucy de aynıydı. Belki de bu yüzden buraya gelmek için cesaretini toplamıştı.

Onu incelerken parmaklarını çenesine götürdü. Elleri pürüzlü, hava şartlarından yıpranmış, tendonlar ve damarlarla kaplıydı, tırnakları keskin ve temizdi, parmak eklemleri büyüktü. Bir erkeğin elleri.

Bu iri adamın büyük elleri ve keskin, sessiz bakışları Lucy'nin yerin dibine girip kaybolmak istemesine neden oldu. İzlenmekten, *görölmekten* nefret ediyordu.

Bunu yapamazdı. Endişenin ince parmakları bir kez daha kaburgalarını taradı ve sonunda kendisinin korkak bir ödlele olduğunu keşfetti.

"O zaman size e-posta atarım." Ellerini çırpı ve başını salladı. "Tamam mı? Tamam. Düğünün tadını çıkarın."

Topukları üzerinde döndü, nedime elbisesinin soluk şeftali rengi eteği bacaklarının etrafında hışırdadı. Yüzü kıpkırmızı olmalıydı; o kadar sıcak hissediyordu ki, karıncalanıyordu. Bu her zaman olurdu ve son yıllarda daha da kötüleşmişti. İncelemeyi, ilgiyi veya herhangi bir baskıya katlanamıyordu.

Her zaman böyle olmamıştı. Bir zamanlar Lucy, şirketinin satış listelerinde düzenli olarak en üst sıralarda yer alan, yüksek performanslı bir satış elemanıydı. Şimdi ise basit bir sohbeti bile kaldıramıyordu.

Aklında hızla bir plan belirdi. Balo salonunu geçip, koridordan tuvaletlere doğru koşacak, kendini bir kabine kilitleyecek ve derin nefesler alacaktı. Sonra geri dönüp, düğün bitene kadar köşedeki büyük saksı bitkisinin arkasına saklanacaktı.

Cormac'ın şirketi Elite Security'ye e-posta göndermeyecekti. Düğün Fuarı'nı kendisi halledecekti. Bir koruma tutmak istemesi saçmalıktı. Gerçekten, başka bir yerel kırtasiye şirketiyle rekabet etmek absürt bir durumdu. Neden bir konferansa gitmek için gerçek bir güvenlik şirketi tutması gerekiyordu? O...

"Geçen yıl ne oldu?"

Lucy, tuvalete kaçma planının ilk adımını atmışken donakaldı. Omzunun üzerinden baktığında Cormac'ın sandalyesine yaslanmış olduğunu gördü. Tanrım, çok korkutucuydu. Bacaklarını açmış, kolunu masanın kenarına dayamış ve gerekenden çok daha fazla yer kaplıyordu. "Anlamadım?"

"Geçen yıl zor geçti demiştin. Ne oldu?"

"Oh." Ona dönerek, bileğinden sarkan çantasının askısıyla oynadı. "Şey, bak, Aaron Phillips adında bir adam var."

"Stirling Kırtasiyeci."

Kız homurdandı. "Evet. Kendine öyle diyor."

"Hatırlıyorum."

Yaklaşık bir buçuk yıl önce, Stirling Kış Festivali'nde Aaron, Lucy'nin ilk kez Düğün Fuarı'na katılma planı hakkında onunla yüzleşmişti. Aaron öfkeli ve tehditkâr, ancak Cormac ve Marlon araya girip onu festivalden kovdular. Lucy'nin arkadaşları onun etrafını sararak bu olaydan sonra kendini daha iyi hissetmesini sağladılar, ancak Lucy o zaman bile işlerin daha da kötüye gideceğini biliyordu.

Ve öyle de oldu.

"Sonunda geçen yıl planladığım gibi Düğün Fuarı'na gittim," diye başladı Lucy. Ağzı kurumuştı ve yutkunmaya çalıştı. Topuklarında sallanarak Cormac'ın yanındaki sandalyeyi tuttu ve kendini sandalyeye bıraktı. Parmaklarıyla masa örtüsündeki ince çiçek işlemelerini izleyerek, "Aaron da oradaydı ve bana sürekli ters ters bakıyordu. Rahatsız ediciydi, ama sorun değildi. Onu görmezden geldim ve numune dağıtıp yeni müşteriler bulmaya çalıştım. Düğün Fuarı çok önemli bir olay."

"Özellikle Stirling'de."

Lucy de aynı fikirde olduğunu belirtmek için derin bir nefes aldı. "Özellikle Stirling'de."

Stirling, New Hampshire, ülkenin düğün başkenti olmasıyla büyük bir üne sahip küçük bir kasabaydı. Düğün sezonu Haziran başında başlıyordu ve insanlar bu küçük, pitoresk kasabada evlenmek için dört bir yanından akın ediyordu. İşler, yaprakların binlerce sarı, turuncu ve kırmızı tonuna büründüğü sonbaharda hızlanıyor, kışın ise biraz yavaşlıyordu, ama hiç durmuyordu. Düğünler bol ve çeşitlilik gösteriyordu.

Kasaba, bu ünle mücadele etmek yerine onu benimsemişti. Otellerde, rustik-şık toplantı salonlarına dönüştürülmüş eski kereste fabrikalarında, özel ahırlarda, her mezhebin ibadethanelerinde, parklarda, müzelerde... İnsanların bir araya gelip mutlu bir çiftin birleşmesini kutlayabilecekleri her yerde düğünler yapılıyordu. Hem de çok sayıda.

Mekanlarla birlikte küçük işletmeler de ortaya çıktı. Terziler, arkadaşı Scarlett gibi çiçekçiler, fırıncılar (Lucy'nin alçakgönüllü ve hiç de önyargılı olmayan görüşüne göre en iyisi Camilla idi), fotoğraf kabini kiralama şirketleri, çadır, sandalye ve dekor kiralama şirketleri, catering şirketleri, organizasyon şirketleri, fotoğrafçılar ve tabii ki Lucy'nin şirketi gibi kırtasiye şirketleri.

Lucy, önceki kariyeri korkunç ve aşağılayıcı bir başarısızlıkla sona erdiğinde bu işe girmişti. Grafik tasarım becerilerini yeniden canlandırmış, yerel bir üniversitede bazı dersler almış ve kağıt ağırlıkları, mürekkep kalitesi ve e-ticaret web siteleri hakkında bilgi edinmişti. Sıfırdan başlayarak, düğünler için özel kırtasiye ürünleri tasarlayarak geçimini sağlayan bir iş kurmuştu. Tarih belirleme kartlarından davetiyelere, oturma planlarından masa isim kartlarına kadar, Lucy düğünlerin gerçekleşmesi için gerekli olan kağıtla ilgili her şeyi tasarladı, bastırdı ve sattı.

Masadaki katlanmış kartlardan birini eline aldı ve altın rengi harflerle yazılmış ismi okudu: Archer Jones. O ve Cormac, arkadaş grubunda

Emory, Lucy'nin ateşli arkadaşı Amelia aracılığıyla tanıdığı nazik ve kibar bir kadın olan Maggie ile ilk evlenen olmuştu. Amelia, Leo ile evlenmişti ve şimdi de Marlon ve Camilla düğünlerini kutluyorlardı.

Lucy gözlerini Cormac'a çevirdi ve arkadaşlarının birer birer çift olduklarını görüp, kendisinin de aynı şansı yakalayacağını umduğunu merak etti.

Lucy, burnunu çekme isteğine direndi. Bu imkansızdı.

Cormac, silahlı bir adamın kapıdan içeri dalmasını beklermişçesine odayı taradı. Lucy, sadece çenesinin duruşundan, Cormac'ın her türlü tehdidi ortadan kaldırmaya istekli ve muktedir olduğunu anladı. Cormac'ın aklında düğün çanları ve bebekler yoktu, bu kesindi.

Onu izlerken, Lucy'nin omuzları gevşedi. Cormac, göğsündeki düğümü gevşeten yetkin bir sakinlik yayıyordu. Cormac tetikteyken hiçbir şey ters gidemezdi.

"Neyse, sonunda düğün fuarında bana yardım etmesi için bu üniversiteli çocuğu işe aldım. Bütün gün çoğunlukla telefonuyla uğraştı, ama ben aldırmadım. Yirmi yaşındaki bir genç için kırtasiye malzemeleri o kadar ilginç değildir herhalde. Ama sonra tuvalete gittiğimde standı göz kulak olmasını söyledim ve sanırım o da ortadan kayboldu. Geri döndüğümde, biri tüm numune ve ürün kutularımın üzerine su dökmüştü. Her şey mahvolmuştu. Potansiyel müşterilerle konuşmaya devam etmeye çalıştım, ama dağıtacak kartvizitim bile yoktu. Tamamen zaman ve para kaybıydı."

Cormac mırıldandı. "Ürünlerini mahvedenin Phillips olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lucy, kalın pamuklu karton kartvizitin üzerinde başparmağını gezdirerek acı bir gülümsemeyle baktı. Camilla'nın düğünü için hiçbir masraftan kaçınmamıştı ve kartvizitlerin ne kadar lüks olduğunu kimsenin fark edip etmediğini merak ediyordu. Archer'ın altın yaldızlı adı, balo salonunun parıldayan ışıklarında parlıyordu. "Onun yaptığını biliyorum," diye itiraf etti. "Birkaç gün önce bana kendisi söyledi."

"Stirling Stationery Man'in savaş ilan etti dediğinde bunu kastetmiştin."

"Onun tam sözleri şöyleydi: 'Bu yıl fuarda yüzünü gösterirsen, bir daha asla bir şey satamayacağından emin olacağım. Kimin ayağına bastığını bilmiyorsun. Bu bir savaş, Barlow. Soyadını söylerken sesi titredi ve boğazını temizleyerek bunu gizlemeye çalıştı. 'İşte böyle. Arka plan bu. Bana bir alıntı verebilir misin? Yetkin bir koruma muhtemelen onu korkutup kaçıtır.'"

"Ofiste randevu al, bir çaresine bakınız," diye cevapladı Cormac ve şişeyi dudaklarına götürdü. Yutkunduğunda boğazındaki yumru sallandı ve Lucy, bunun neden kalbini biraz daha hızlı attırdığını merak etti.

Gözlerini kaçırdı. "Tamam. Pazartesi günü arayıp randevu alacağım."

"Öyle yap."

Bobblehead figürinleri gibi başını sallayarak ayağa kalktı ve nemli ellerini ipek kaplı uyluklarına sildi. "Tamam o zaman. Teşekkürler."

"Henüz teşekkür etme," diye cevapladı adam karanlık bir sesle.

"Tamam." Dudaklarından gergin bir kahkaha döküldü ve sonunda tuvaletin kutsal yalnızlığına kaçtı.

CORMAC, Lucy'nin ilgisiz bir şekilde uzaklaşmasını izledi. Koruma işi iyiydi. Aaron Phillips'i bizzat görmüştü ve adamın tehditlerini pek ciddiye almıyordu. Kendini "Kırtasiyeci Adam" olarak tanıtan biri nasıl savaş açmayı planlıyordu ki? Kağıt kesikleri mi?

Ona bir fiyat teklifi verecek ve fiyatını kabul ederse Düğün Fuarı'na birini gönderecekti. Sonra maaşını alıp hayatına devam edecekti.

Hikayenin sonu.

Başkalarını korumak, onun başarılı bir kariyer haline getirdiği bir şeydi, ama bunun tek nedeni, en önemli anda bir kez başarısız olmuş olmasıydı. Bu ders ona itiraf etmek istediğinden daha pahalıya mal olmuştu ve hayatı boyunca bunu telafi etmeye çalışmıştı.

O ve Marlon, koruma eğilimlerine dayalı bir iş kurmuşlardı ve o bu işi acımasız bir verimlilikle yapıyordu. İş iştii ve o bu işte çok, çok iyiydi.

İş dışında, annesi, kız kardeşi ve kendisinden başka kimseyi korumuyordu.

Sol elinin işaret parmağıyla şakağını bozan yara izine dokundu. Aynaya her baktığında, bu yara izi ona başarısız olduğunu hatırlatıyordu.

Bu günlerde tek başarısızlık, ödeme almamaktı.

O da böyle olmasını istiyordu ve böyle kalacaktı. Lucy Barlow, parlak siyah saçları ve sıcak kahverengi gözleriyle güzel bir kadın olabilirdi, ama Cormac için o, diğerleriyle değiştirilebilir başka bir müşteriden ibaretti.

Kafasında yeni bir müşteriye kabul etmek için ortaya çıkan zihinsel kontrol listesini gözden geçirirken, Cormac sıkıldığını fark etti.

Düğünden sıkılmıştı. İşinden sıkılmıştı. Sinirlerini bozan sürekli gerginlikten sıkılmıştı. Her zaman kavgaya hazır, korumaya hazır —ve bu ona ne kazandırmıştı, artık ilgisini çekmeyen bir iş dışında?

Ya tüm hayatını bunu inşa etmek için çalışmış, ama sonunda bunun tamamen anlamsız olduğunu fark etmişse?

Marlon'un gürültülü kahkahası balo salonunda yankılandı. Kollarını Camilla'nın omuzlarına dolamıştı ve Cormac'ın onu hiç bu kadar mutlu gördüğü olmamıştı. Düşününce, Cormac Marlon'un hiç böyle güldüğünü duymamıştı. Camilla ona yaslandı ve Marlon eğilip onu öptü. Aşıklar ve bu durum hafifçe mide bulandırıcıydı.

"Neşelen," dedi Archer, Cormac'ın omzuna vurarak. "Bu bir düğün. Mutlu olman gerek."

Cormac, arkadaşı neredeyse boşalmış şişesinin yanına yeni bir şişe koyarken homurdandı. "Ben mutluyum."

Archer güldü. "Ve bunu çok ikna edici bir şekilde söyledin." Beyaz dişlerini göstererek sırttı. Archer, kasabada genel müteahhitlik yapıyordu, yetenekli ve çalışkandı, doğuştan satış yeteneği vardı. Cormac, o özel gülümsemenin Archer'a zamanında çok para kazandırdığını düşündü. Adam, gerekmediğinde bile güven uyandırıyor.

Cormac, Lucy tekrar ortaya çıktığında dilini şaklattı ve gözleri koridora kaydı.

Gözleri, hareketli bir sohbet eden bir grup insanın arasından geçip giden Lucy'yi takip etti. Lucy birine başını salladı ve onların yanından geçip odanın köşesindeki devasa bir saksı palmyesinin yanına kadar durmadan yürüdü. Duvara yaslandı ve sanki ölümün pençesinden kıl payı kurtulmuş gibi derin bir nefes aldı.

Tuhaf. Ve tuhaf bir şekilde sevimli. Kağıt satan bir adamdan korkmasına şaşmamalı.

"Hey," diye uyardı Archer. "Ona, sulu bir biftek üzerine salya akıtan bir köpek gibi bakıyorsun. Camilla beni zaten uyardı."

Cormac başını o kadar sert çevirdi ki boynu ağrıdı. "Ne demek uyardı?"

Archer omuz silkti. "O çok tatlı. Beni suçlayabilir misin?" Cormac gözlerini kısarak, "Ondan uzak dur," dedi.

Sinir bozucu bir nedenden dolayı, bu Archer'ı güldürdü. "Camilla bana zaten aynı şeyi söyledi dostum. Ve o daha korkutucuydu. Zaten bunun senin ne alaka? Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır," dedi Cormac

keskin bir sesle.

"Tabii," diye cevapladı

Archer.

"Ondan hoşlanmıyorum." Ve bu doğrudu. Kimseyle ilgilenmiyordu. Yakın ilişkiler tek bir anlama geliyordu: koruması gereken daha fazla insan. Arkadaşlarını tolere etmesinin tek nedeni, onların kendilerine bakabilmeleriydi.

Ama Lucy gibi biri? Kendi gölgesini görünce kaçan tatlı, narin bir kadın? Bu, Cormac'ın kişisel cehennemine giden uzun bir yoldu.

"Sana inanıyorum," dedi Archer, tam tersini kastediyormuş gibi. "Peki ya o?"

Cormac, Archer'ın çenesinin işaret ettiği yere, kasabanın en yeni çiçekçisi Scarlett Westbrook'a baktı. Birkaç yıldır Stirling'de yaşıyordu, ama muhtemelen önümüzdeki on ya da yirmi yıl boyunca yeni gelen biri olarak görülecekti. Küçük kasabalar dost canlısıydı, ama gerçekten kaynaşmak zaman alıyordu. Omuz silkti. "O ne olacak?"

"O çok seksi."

"Evet," diye onayladı, ama bunu uzak bir şekilde kastetti. Scarlett uzun boyluydu, başı kahverengi buklelerle çevriliydi ve gürültülü bir kahkahası vardı. Ellerini çok kullanarak konuşuyordu ve yaşlı bir teyze onun jestlerinden birini kaçınırken onu izledi. Bakışları devasa saksı bitkisine ve onun arkasına saklanan kadına geri döndü. Amelia şimdi oradaydı, başını Lucy'nin başına yaslamıştı. Lucy gülümsedi ve bu, yüzündeki tüm hatları yumuşattı.

O yumuşaklıkta çekici bir şey vardı; değer verilmeli, korunmalıydı.

Başını sallayarak, yeni şişesini aldı ve bir yudum içti. "Dün geceki maçı izledin mi?"

Archer, Scarlett'ten gözlerini ayırdı ve başını salladı. Rahat bir sohbeta daldılar ve Cormac, saksı bitkisinden ve onun arkasında saklanan kadından gözlerini ayırmaya özen gösterdi.

Düğün sona erdiğinde, mutlu çifte veda etti ve vedalaşırken Marlon'un sırtına birkaç kez vurdu.

"Tebrikler," dedi Cormac. "İyi birini bulmuşsun."

"Aww," dedi Camilla, kolunu Marlon'un dirseğine dolayarak. "Bana iyi birini bulduğumu söyledi."

"Bu çok açık, tatlım," dedi Marlon, gelinine gülümseyerek.

Yüzü kızarmıştı ve mutluluktan taşıyor gibi görünüyordu. Sanki mutluluk her gözeneklerinden sızmak zorunda kalmış gibi, içinden taşıyordu. Bu, Cormac'ın içini garip, sıkıcı bir hisle doldurdu. Bu kadar mutluluk birinin sağlığı için iyi olamazdı.

Veda ederek, otelden çıkıp serin gece havasına daldı. Havayı ciğerlerine doldururken, keskin ve tazeydi. Gözleri alacakaranlıkta yerinde olmayan gölgeler ararken ve otoparktaki arabaları ve insanları kataloglarken, Cormac düğün resepsiyonunda olduğundan daha rahat hissediyordu.

O insanlarla aynı odada dururken bile, dışarıdan içeriye bakan biri gibi hissetmişti.

Anahtarları elinde, arabasına doğru yöneldi. Sırtı, ayakları ve başı ağrıyordu ve sonunda rahatlayabilmek için kendini evine kilitlemek için sabırsızlanıyordu.

Ama arabasının direksiyonuna geçtiğinde, bakışları otoparkı geçen koyu saçlı bir kadına takıldı. Kadın, eski bir beyaz arabanın önünde durdu — Ford Focus, muhtemelen sekiz ila on yaşlarında, diye not etti alışkanlıkla — ve ön camdan bir şey aldı. Cormac direksiyonuna eğildi ve Lucy'nin küçük bir kartı açıp içindekilere kaşlarını çatarak baktığını izledi.

Bilet mi? Bilet gibi görünmüyordu. El ilanı mı?

Kendi sileceklerine baktı, altında hiçbir şey yoktu. Gözlerini tekrar Lucy'ye çevirdi, onun başını sallayıp arabasına bindiğini gördü. Çantasını yolcu koltuğuna koydu, arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı.

Bir dakika sonra Cormac da aynısını yaptı. Eve vardığında, iş e-posta kutusunda Lucy'den, daha önce konuştukları toplantıyı talep eden bir e-posta bekliyordu. Programını kontrol etti ve pazartesi günü için randevu saatini onayladı. En iyisi bu işi çabucak halledip yoluna devam etmekte.

İKİ

Bir iş toplantısı için gergin olmak saçmalıktı. Tamamen absürt. Yine de Lucy, nabzının hızlanmasına engel olamadı, omuzlarının arasında ter damlalarının birikmesini engelleyemedi.

"Derin nefes al, tatlım," dedi annesi telefonun hoparlöründen. Cihaz, eski arabasının ön paneline takılı tutucuda duruyordu. "Buradan bile gerginliğini hissedebiliyorum. En son ne zaman çıplak ayakla dışarı çıktın?"

"Dünya ile bağımı güçlendirmeme gerek yok anne," dedi, ön camından Elite Security'nin ofislerine bakarak.

"Tabii ki ihtiyacın var. Bütün gün bilgisayar başına zincirlenmiş durumdasın, Lucy. Ayaklarının altında çimleri hissetmen lazım. Rüzgârın fısıltısını dinlemelisin. Evrenin zenginliğinin ciğerlerini doldurduğunu hissetmelisin."

Lucy şakaklarını ovuşturdu. "Tamam. Teşekkürler anne. Yapacağım."

"Seni çok seviyorum! Unutma, istediğin zaman geri dönüp bizimle yaşayabilirsin. Bu Düğün Fuarı işi beni çok tedirgin ediyor. İçimde kötü bir his var."

Dolly Barlow, kendisinin önsezili bir medyum olduğuna inanıyordu, bu da Lucy'nin büyürken rahatsızlık vericiydi, özellikle de Dolly, Lucy'nin partilere gitmek veya arkadaşlarıyla buluşmak için evden kaçtığı konusunda haklı çıktığında. Lucy, ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da, annesinin endişesine katıldığı için şimdi de rahatsızlık duyuyordu.

Düğün Fuarı sorunluydu. Lucy bunu biliyordu, ama aynı zamanda kendini ortaya koymadan işini büyütebileceğini de fark etmişti. Fuara katılmak zorundaydı.

"Ne istediğini meditasyonla bulmalısın tatlım," diye devam etti Dolly. "Kalbinin derinliklerinde ara."

Lucy annesini seviyordu. Gerçekten seviyordu. Ama bu özel anda, ayak parmaklarının arasında çimleri hissetmesi ve kalbinin derinliklerini araması yönündeki tavsiyeler yerine, iş ve korumalar hakkında biraz pratik tavsiye fena olmazdı. "Tamam. Hoşça kal anne."

Telefonu kapattılar. On saniye sonra telefon çaldı. Lucy içini çekip telefonu açmak için ekrana dokundu. "Merhaba baba."

"Bebeğim, anneni çok kızdırdın. Dere kenarında meditasyon yapmaya gitti ve akşam yemeğinde onu beklemememizi söyledi."

Lucy saate baktı. Saat sabahın onunu biraz geçiyordu. "Sekiz saat meditasyon mu yapacak?"

"Anneni tanıyorsun," diye cevapladı Gus Barlow. Augustus Montgomery Barlow III, saygın avukatlar, savcılar ve yargıçlardan oluşan uzun bir soyun mensubuydu ve o, ailesinin mirasını bir kenara bırakıp, hayatının aşkı ile birlikte arka bahçesinde domates yetiştirmeye karar verince, ailesi dehşete kapılmıştı. Dolly "enerji" kelimesini her kullandığında titriyorlardı, ama onu kabul etmişlerdi. Dolly ve Gus, her iki dedesi ve ninesi ile birlikte Lucy'ye sevgi dolu, sıcak bir çocukluk geçirttiler, bu da onu gerçek dünyaya hiç hazırlamamıştı.

Yine de, onlara kızamıyordu. Çok iyilerdi. "Yemeğini yediğinden emin ol," dedi Lucy.

"Bu Düşün Fuarı işini yapman gerektiğine emin misin?" diye sordu Gus, sesinde bir parça çaresizlik vardı. "Gerçekten güvenlik gerekiyorsa, riske değmez. Para meselesi mi? Neden eve dönmüyorsun, tatlım? Seni aramızda görmekten mutluluk duyarız."

Lucy'nin kalbi sıkıştı. Düşüşünde onu yakalamaya hazır olan ebeveynlere sahip olduğu için şanslı olduğunu biliyordu, ama yıllar geçtikçe, onların bunu beklediklerini merak etmeye başladı. Başarısız olacağını bildikleri için mi yardım teklif ediyorlardı? Sonuçta, bunu bir kez yapmıştı. Bunun tekrar olacağını bekledikleri için onları suçlayamazdı.

Kaybolmuş hisseden Lucy'nin tek cevabı, "Bunu yapmak zorundayım. Aaron Phillips'in beni itip kakmasına izin veremem." oldu.

Babası telefonda içini çekti. "Dikkatli ol. Bu güvenlik görevlilerinin ne yaptıklarını bildiklerinden emin misin?"

"Marlon'la tanışmıştın," dedi. Geçen yaz Lucy'nin doğum günü barbeküsü düzenlemişlerdi ve Lucy, iri yarı, koruyucu Marlon'un annesinin onun aurası hakkında ayrıntılı olarak anlattıklarını anlamaya çalışmasını izlemenin keyfini çıkarmıştı.

"Doğru, doğru," diye cevapladı Gus. "Anneni kontrol etmem lazım. Seni seviyorum, tatlım."

"Tamam, baba. Ben de seni seviyorum."

"İstedğin zaman bize geri dönebilirsin, biliyorsun," diye hatırlattı.

"Evet," dedi Lucy. "Hoşça kal!" O cevap veremedi telefonunu kapattı.

Şüpheleri yerini öfkeye bıraktı.

Otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve ne kadar sevgi dolu olsalar da kesinlikle ailesinin yanına taşınmayacaktı. İşini geçimini sağlayacak düzeye getirmek için beş yıl uğraşmıştı. Önceki kariyerini mahvettikten sonra bağımsızlığı için mücadele etmişti ve şimdi geri adım atmayacaktı.

Bu yüzden buradaydı.

Sıksa, yağlı saçlı bir kağıt satıcısının onu itip kakmasına izin vermeyecekti. Bu onun geçim kaynağıydı. İş onun hayatıydı. Gurur duyduğu her şeydi, karakterinin iyi yanlarının herkesin görebileceği şekilde sergilendiği bir şeydi. Topluluk önünde konuşma konusunda çok iyi değildi ve üzerine çok fazla dikkat çekildiğinde gerginleşirdi, ama Lucy işinde iyiydi. Onun sayesinde insanların düşünleri daha güzel oluyordu ve bu gurur duyulacak bir şeydi.

Bu düşünceyle moralini düzelten Lucy, arabasından indi ve omuzlarını dikleştirdi. Kapiya doğru sert adımlarla yürüdü ve öfkeli bir boğa gibi içeri girdi.

Kavisli resepsiyon masasının önünde durarak, masanın arkasındaki kadın başını kaldırdığında derin bir nefes aldı.

Kadın ellili yaşlarında görünüyordu, kedi gözü gözlükleri ve ustaca boyanmış saçları vardı. Ruj rengi tuğla kırmızısıydı ve bakışları keskin. "Evet?"

"Lucy Barlow. Saat 10'da Cormac McKenna ile randevum var."

Kadın ekranına dokundu, sonra odanın karşı tarafındaki deri koltuğu işaret etti. "Oturun. Uzun sürmez."

Lucy beklerken odanın etrafına bakındı. Ofisin ön tarafı uzun, renkli camlarla kaplıydı. Mobilyalar sade ama pahalı görünüyordu ve masanın kavisli metali güç ve sağlamlık izlenimi veriyordu. Elite Security logosu sade ve temiz çizgilerden oluşuyordu ve dekorun geri kalanıyla uyumluydu.

Önünde bir sehpa duruyordu ve odayı aydınlatan tek şey bir buket taze çiçektir. Lucy'nin solunda, bir su soğutucusu hafifçe vızıldıyordu. Eğilip koni şeklindeki bardaklardan birini aldı ve bir yudum içti. Soğuk su kurumuş boğazını rahatlattı, bu yüzden koniyi tekrar doldurdu ve bir yudum daha içti. Taze, soğuk ve mükemmeldi. Kendini biraz daha iyi hissetti.

Bardağı soğutucunun yanındaki çöp kutusuna attıktan sonra, ona doğru gelen sessiz ayak sesleri duydu. Bir dakika sonra Cormac ortaya çıktı, siyah pantolon, siyah deri kemer ve göğsünde Elite Security logosu olan dar siyah bir polo gömlek giyiyordu.

Smokin aksine, bu kıyafetler kaslı vücudunun gücünü kesinlikle gölgelemiyordu. Harekete hazır görünüyordu, tüm gücü ve sakin özgüveniyle. Hiçbir şey onu sarsamazdı. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Lucy'nin tüm varlığını oluşturan gergin enerjinin tam tersiydi. Korkutucuydu.

Ama Lucy, ailesinin yanına geri dönmeyeceği gibi, iri, maço, kaslı bir korumanın kendisini korkutmasına da izin vermeyecekti. Korkutması gereken bir rakibi ve katılması gereken bir Düğün Fuarı vardı. Bu yıl, yeni müşteriler bulacak ve işini büyütecekti. Bu, kendine ve evrene verdiği bir sözdü. Dolly onunla gurur duyacaktı.

Lucy ayağa fırladı ve elini uzattı. "Merhaba."

Cormac uzattığı eli bir an düşündü, sonra yavaşça kendi elini kaldırarak onun elini tuttu. Sıcak parmaklar elini sardı ve Lucy'nin vücut ısısı birkaç derece yükseldi. "Seni görmek güzel, Lucy."

"Ben de," dedi Lucy, elini geri çekerek. Elini pantolonuna silme isteğine direndi, çünkü bu kaba bir davranış olurdu. Onun dokunuşunu iğrenç bulduğu için değil, avucunun ısısı hala elinde kalmıştı. Daha fazla suya ihtiyacı vardı.

"Bu taraftan," dedi, kenara çekilip koridoru işaret ederek. "Teşekkürler, Karin."

Resepsiyonist Karin, kaşlarını kaldırarak Lucy'yi izledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Marlon az önce aradı, işleri uzadı dedi. Hampstead işi hakkında konuşmak için daha sonra gelecek. Zor bir iş olduğunu söyledi."

"Anlaşıldı," diye cevapladı Cormac ve Lucy'ye koridorda yol göstermesi için başını salladı.

Lucy'nin bacakları, bir bebek zürafanın dengesiz ayakları gibi titriyordu. Cormac'ın varlığını arkasında hissederek, koridorda yürürken ahşap zeminin düz çizgilerini kılavuz olarak kullandı.

Duvarlar ona yaklaşmaya başladı. Burası bir şirket alanıydı. Bir iş yeri. İnsanlığın hayal edebileceği en korkunç mekanlardan biri olan konferans odasına girmek üzereydi. Steril ve ucuz, floresan ışıklandırmalı ve penceresiz bir yer. Korkunç olacaktı.

Nefes al, diye hatırlattı kendine.

Bu eskisi gibi değildi. Bu sefer müşteri oydu. İşleri batırmayacaktı, batıramazdı. *Onu* işe alıyordu.

Birkaç adım daha attı ve koridor açıldı, ofis mutfağı ortaya çıktı, konferans odaları da koridorun karşısında görünüyordu. Militanca düzenliydi. Lavabo gümüş gibi parlıyordu, bulaşıklar ve su damlaları bile yoktu. Kupalar, kulpları tam olarak aynı açıda olacak şekilde dizilmişti. Kahve makinesi açıktı ve kuru kahve çekirdekleriyle doldurulmuş, su doldurulup çalıştırılmaya hazırdı.

"Toplantı odasına girmeden önce bir şey içmek ister misin? Kahve? Su?"

"Su lütfen," dedi Lucy kurumuş boğazından çıkardığı sesle.

Cormac lavaboya doğru yöneldi. Yol boyunca dolapların önünden geçerken, temiz tezgahı bozan tek şeyin kapağını açmak için bir an durdu: bir kutu donut. Camilla'nın fırınının logosunu tanıdı ve bir zamanlar kutunun içini dolduran donutların bıraktığı şekerleme ve glaze izlerini gördü. Cormac'ın kaşlarının hafifçe seğirmesi ve kapağı kapatırken çıkardığı hayal kırıklığı dolu homurtusundan, kutunun boş olduğu anlaşılıyordu.

Lucy, o küçük homurtu ve hafif kaş çatışmasından kendini çok etkilendi. Bu iri, kaslı, biraz korkutucu adam tatlıya düşküdü. Donutları seviyordu. Bu bilgiyi aklının bir köşesine sakladı ve Cormac'ı konferans odasına girmeden önce insanca bir yönünü keşfetmiş olduğu için minnettar oldu.

O kadar da korkutucu *olamazdı*; Camilla'nın kreasyonlarını seviyordu.

Elinde iki bardak suyla Cormac çenesiyle en yakın toplantı odasını işaret etti. Lucy bir kez daha derin bir nefes aldı.

En son böyle bir odada bulunduğunda — beyaz duvarları, gıcırdayan ofis koltukları, ortasında konferans telefonu bulunan uzun dikdörtgen bir masa ve duvarda beyaz tahta olan bir odada — kariyeri çökmüştü ve

tamamen kendi hatasıydı. Cormac dirseğiyle düğmeye bastığında, tavandaki floresan ışıklar yanıp söndü. Lucy irkildi.

"Seni ısırmayacağım," dedi Cormac, onun tepkisini fark ederek.

"Ah. Ha-ha," dedi Lucy zorlanarak ve masanın uzak tarafına oturdu.

Cormac suyunu masanın üzerine koydu ve onun karşısına oturdu. Masanın ucunda bir dizüstü bilgisayar bekliyordu ve Cormac onu önüne çekti. Ulaşmak için uzanmak zorunda kaldı ve doğrulduğunda gömleği omzunda biraz toplanarak pazı kaslarını daha fazla ortaya çıkardı. Kolunun üst kısmında bronzluk izi vardı ve otururken bile kasının en kalın kısmından aşağıya doğru uzanan bir damar görünüyordu. Lucy'nin fark ettiği bu detaylar, stres seviyesini düşürmeye pek yardımcı olmuyordu.

"Peki," dedi, "gönderdiğiniz bilgileri inceledim. İhtiyacınızı karşılamak için bir kişi yeterli olur diye düşünüyorum, ancak fuara katılanların sayısı ve giriş çıkışların çokluğu nedeniyle iki kişi en iyisi olur. Bir fiyat teklifi hazırladım ve bu sabah e-postayla gönderdim."

"İnceledim," dedi Lucy, su bardağını kaldırıp bir yudum aldı. Bardağı tekrar masaya koydu. "Makul görünüyor."

Cormac başını salladı. "Güzel. İşte standart sözleşmemiz. Size anlatabilirim, kabul ederseniz devam edebiliriz."

Cormac'ın ses tonunda sıcaklık yoktu, ama kararlılığı Lucy'yi sakinleştirdi. Başını sallarken parmak uçlarındaki titreme azaldı ve işe koyuldular. Bir saat sonra, sözleşmeyi imzalayıp paraf attı ve Elite Security'yi, Düğün Fuarı'na katılması için iki koruma sağlamak üzere resmi olarak işe aldı.

Konferans odası onu yenememişti. Burada oturmuş ve o kadar da acınası olmasa da, o ejderhayı öldürmüştü.

"Şimdi," dedi Cormac, sözleşmenin kenarlarını masaya vurarak kenara koydu, kağıt masanın kenarına tam olarak hizalandı. "Lojistikten bahsedelim. Fuarın düzenleneceği Gladstone Hotel'in planlarını temin ettim. Standınızın yerini biliyor musunuz?"

Cormac bilgisayarına dokunduğunda, Lucy'nin kaşları yukarı kalktı ve mühendislik çizimleri projektör ekranında belirdi. Çıkışları zaten işaretlemişti ve önceki yılların Düğün Fuarı stantlarının fotoğrafları da vardı. Adam çok titizdi. Lucy onu işe almadan önce bile bunu yapmıştı.

"Evet," dedi Lucy, "Hemen e-posta ile göndereceğim."

Telefonuna dokundu ve Cormac'ın dizüstü bilgisayarı sesli bir uyarı verdi. Fuar organizatörlerinin gönderdiği haritayı açtı. Birkaç dokunuşla harita

Cormac'ın önceden hazırladığı planların üzerine yerleştirildi. Vay canına. Bu çok etkileyiciydi.

"Bir adamı buraya, sizinle birlikte görevlendireceğiz." İmleciyle kabini işaret etti. "Diğeri ise buraya görevlendirilecek." Ana girişin yanındaki bir yeri işaret etti. "Herhangi bir nedenle kabinden ayrılmanız gerekirse, kapıda görevli adam kabine gelip ürünlerinizi ve ekipmanlarınızı gözetleyecek, kabinde görevli adam ise sizinle birlikte gelecek. En deneyimli çalışanlarımdan ikisi olan Sam ve Luke'u görevlendirdim. İkisi birlikte neredeyse yirmi yıllık bodyguard deneyimine sahipler ve sizi güvende tutacaklarından eminim. Bugün buradaki işimiz bittiğinde onlarla tanışabilirsiniz."

Bir düğün konferansı için iki koruma. İmzaladığı sözleşmenin gerçekliği kafasına dank edince tereddütleri arttı. Stirling Düğün Fuarı'nda, düğün davetiyeleri satan bir adamdan korunmak için iki adamı tutmuştu. Lucy keskin bir nefes aldı.

"Bir sorun mu var?" Cormac'ın koyu mavi gözleri ekrandan ayrılıp onun bakışlarıyla buluştu.

"Ben, şey, hayır," diye kekeledi. "Sadece... Biraz saçma geliyor, hepsi bu. Bu bir düğün fuarı. Bütün bunları yapmak biraz abartılı geliyor."

"Bizi işe almak isteyen sensin. İşimizi yapmamızı istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Ben sadece..." Lucy konuşmayı kesti. Bir an için oda dönmeye başladı. Kendini savunmak zorunda kaldığı, o korkunç kurumsal mekanlardan birindeydi. Yine.

Sonra Cormac öne eğildi. "Lucy?" diye sordu sessizce.

Sesinin sertliğine, kaşlarının hafifçe çatılmasına odaklandı. Bu korkunç sahte ahşap melamin masanın ötesinde bile, onun temiz, erkeksi kokusunun hafif bir esintisini yakaladı. Oturmasına rağmen orada heybetli duruyordu, ama bu onu korkutmuyordu.

Bu adam, iki adamı onunla birlikte Düğün Fuarı'na göndermeye hazırды. Her şeyi planlamıştı, her pozisyonu ve çıkışı.

Cormac ona yardım edecekti.

Hayatını küçültmek için çok zaman harcamıştı. Amerika'daki kurumsal hayatta başarısız olduktan sonra, Lucy tüm ihtiyaçlarını karşılayabilecek küçük, şirin bir iş kurmaya odaklanmıştı. Yavaş büyüme hızını ve işin omuzlarına yüklediği baskının azlığını seviyordu. Kimse ondan bir şey beklemiyordu. Kendi hızında çalışabilir,

, kendisinin belirlediği beklentiler ve son tarihler dışında hiçbir beklenti ve son tarih olmadan çalışabiliyordu. Yeni bir müşteri aldığı anda, bolca zaman ayırarak yapıyordu.

Uzun bir süre, işini küçük tutarak geçimini sağlamaktan memnundu.

Ama şimdi işler değişmişti.

Kariyerindeki başarısızlığın utancı azalmış ve Lucy daha fazlasını istemeye başlamıştı. Tatile çıkabilmek istiyordu. Bir gün bir ev satın almak, bir aile kurmak, emekli olmak istiyordu. Kızlarla her akşam yemeği davetine, hangi restorana gidecek olurlarsa olsunlar, evet diyebilmek istiyordu.

Artık geçimini sağlamakla yetinmekten mutlu değildi. Bir *hayat* istiyordu.

Sadece bu da değil, Lucy *tehdit* edilmişti. Standı sabote edilmişti. Kendini savunmadan, evindeki ofisinde bilgisayar başında oturup saklanamazdı. Sinirleri bozulmuştu, ama zayıf değildi.

Dikleşerek başını salladı ve masadakilere seslendi. "Aaron Phillips'in artık bana zorbalık yapmasını istemiyorum. Birisi numune kutularımın üzerine su döktüğü için aylarca süren çalışmamı kaybetmek istemiyorum. Zavallı bir zorbanın beni itip kakmasına izin vermeyeceğim. Elite Security'yi tutuyorum çünkü kendimi güvende hissetmeyi hak ediyorum ve bu kasabadaki herkes gibi düğün davetiyeleri satmayı hak ediyorum."

Bunu daha çok kendi yararına söylemişti, ama başını kaldırdığında Cormac, sanki onun sorduğu bir soruya cevap veriyormuş gibi başını salladı. "Güzel. Devam edeyim mi?"

Lucy homurdandı. "Evet. Lütfen devam edin."

Bir saat sonra, Lucy başı dik bir şekilde Elite Security ofisinden çıktı. Düğün Fuarı başarılı olacaktı. Lucy bunu sağlayacaktı.

ÜÇ

Cormac'ın taşıdığı kanepenin elinden kayınca dudaklarından bir homurtu kaçtı. Leo ve Amelia'nın yeni evinin merdivenlerinin yarısına geldiğinde Marlon'a durması için seslendi.

"Sanırım onu merdivenin köşesinden geçirmek için döndürmemiz gerekiyor," dedi Marlon, kanepayı yere koyup ilerlemelerini inceledikten sonra. Alnındaki teri silen Cormac'a baktı. "İyi misin?"

"Evet." Cormac kanepenin köşesini sıkıca kavradı ve kaldırdı, iki adam da başka bir sorun yaşamadan üst kattaki oturma odasına ulaştı.

Amelia yatak odasının kapısında belirdi, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Teşekkürler! Burası çok güzel olacak!"

Tüm ekip, Amelia ve Leo'nun yeni evlerine taşınmalarına yardım etmek için seferber olmuştu. Düğünden bir hafta sonra, cumartesi günüydü. Marlon pazartesi günü balayına çıkacaktı ve geçen hafta, onun yokluğunda işleri yoluna koymak için koşturmacalı geçmişti. Cormac, bugün ofiste geçip önümüzdeki üç hafta için ayrıntılı bir plan hazırlamak istemişti, ama en yakın arkadaşlarından biri için ücretsiz angarya işler yapmaya zorlanmıştı. En azından Leo, işin sonunda pizza ve bira sözü vermişti.

Leo ve eşi Amelia, birkaç yıldır Amelia'nın dairesinde yaşıyorlardı ve sonunda sonsuza kadar yaşayacakları evlerini satın almışlardı. Cormac, "sonsuza kadar yaşayacak ev" kavramı hakkında yüksek sesle fikrini söylemedi, ama kafasının içinde metaforik olarak gözlerini devirdi.

Yeni bir yere taşınmanın sihirli bir yanı yoktu. Üst katı dolaşırken bile, yarım düzine güvenlik riski görebiliyordu. Örneğin, komşunun çiti üst kattaki balkona erişim sağlıyordu

ve kilidi gülünç derecede kötüydü. Annesi evinden bile daha kötüydü, ki annesinin evini güvenli hale getirmek bir kabustu.

"Burası eski dairenizden biraz daha geniş, değil mi?" Marlon ikinci oturma odasına göz gezdirdi. Güvenlik riskleri konusunda endişeli görünmüyordu. Cormac, arkadaşının bakışını takip ederek bahçelerine bakan küçük balkona baktı. Marlon Amelia'ya gülümsedi. "Çocukların koşup oynaması için iyi bir yer."

Cormac titremeyi bastırdı. Bu adam kimdi ve Marlon'a ne yapmışlardı? Görünüşe göre, aşık olmak ve evlenmek bir erkeğin beynini eritmişti.

"Göreceğiz," dedi Amelia alaycı bir gülümsemeye. "Acelemiz yok. Önce burayı yenilememiz gerekiyor."

Güvenlik açısından bir kabus olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, Leo ve Amelia'nın yeni evi Stirling'in eteklerinde güzel bir evdi. 1950'lerden kalma iki yatak odalı bir bungalov olarak inşa edilen bu iki katlı, dört yatak odalı evin üzerine zamanla ikinci kat ve ek binalar eklenmişti. Garip bir yerleşim planı vardı, ama Amelia birkaç basit değişikliklerle çok verimli bir kat planı olacağını ısrarla savunuyordu. Dizüstü bilgisayarında uygun şekilde etiketlenmiş bir klasörde ayrıntılı diyagramlar ve bütçeler hazırlamıştı.

"Daire bize iyi hizmet etti, ama oradan taşındığım için mutluyum," diye gülümseyerek devam etti Amelia. "Komşumla olanlardan sonra, eskisi gibi hissetmedim."

Komşusu Bayan Gordon, gerçek adı Ethel Brown olan, görüldüğü gibi tatlı bir yaşlı kadın değildi. O ve kız kardeşi Meredith, onlarca yıldır fark edilmeden devam eden karmaşık bir hırsızlık operasyonunun parçasıydılar. Meredith tutuklandıktan sonra bile, genç bir adam Elite Security'nin müşterilerinden birinin değerli pasta süslemesini çalmaya çalıştı. Marlon onu yakaladı, ama her şey bir karmaşaya dönüştü.

Kimse Ethel'i bulamamıştı. Cormac, onun ganimetini alıp uzaklara kaçtığını umuyordu. Stirling'de yaşlıların hırsızlığıyla uğraşacak kadar yeterince sorunları vardı.

Cormac'a göre bu, kimseye güvenemeyeceğinin bir başka kanıtıydı. Yapılacak en iyi şey, güçlü bir güvenlik sistemi kurmak ve diğer insanlarla ilişkilerde sağlıklı bir ihtiyatlılık sergilemekti.

"Burası iyi mi?" diye sordu Marlon, kanepeyi bıraktıkları yeri işaret ederek.

"Bu tarafa çevirir misiniz?" Amelia, kanepeyi 180 derece döndürmeleri için işaret etti.

Onlar bunu yaptı ve Amelia onlara gülümsedi, sonra merdivenlere doğru döndü. "Ne dersiniz bayanlar?"

Cormac, onun bakışını takip ederek merdivenlerden yukarı çıkan dört kadına baktı. Scarlett, Lucy, Camilla ve Amelia'nın kardeşi Maggie, odaya girerken çeşitli kutular ve çantalar taşıyorlardı.

"Düğün fotoğraflarınız kanepenin arkasındaki galeri duvarında harika görünecek," dedi Camilla, Amelia'nın omuzlarına kolunu dolayarak gülümsedi.

Arkasında, Lucy kışlık giysiler gibi görünen büyük bir plastik kutuyu tutarken son basamağa çıktı. Ayağı son basamağın kenarına takıldı ve öne doğru eğildi, Cormac bir anda yanına koştu. Bir eliyle belini tutarken, diğer eliyle kutuyu sabitleyen Cormac, ince, siyah saçlı kadına kaşlarını çatı. "İyi misin?"

"Evet." Yanakları hafifçe kızardı. "Teşekkür ederim." Amelia'ya döndü. "Bunu nereye koyayım?"

"Dolaba koyabilirsin!"

Ev küflü kokuyordu, ama Lucy üzerinde tatlı, çiçeksi bir parfüm vardı. Yatak odasına girip kaybolduğunda, kokusu bir iki saniye daha kaldı. Cormac kokuyu içine çekti, midesi rahatladı. Sonra homurdandı ve Amelia ile Leo'nun kiraladığı nakliye kamyonunu boşaltmaya devam etmek için aşağı kata indi.

Cormac, kamyonetle ev arasında gidip gelirken Lucy'nin yanından kaç kez geçtiğini fark etti. Diğerlerinden daha fazla geçmişti, bu da onun bir makine gibi kutuları taşıdığı anlamına geliyordu. Kızlar mutfağı temizlerken, onun yüzünden ter damlarken, fırçalayıp süpürdüğünü gördü. O, davlumbazdaki aspiratörü çıkarıp filtreyi temizlerken detaylara gösterdiği özeni fark etti. O, zor işlerden korkmayan birine benziyordu ve konferans odasında karşısına oturduğunda bakışlarında kararlılık görmüştü. O, Cormac'ın bir şeye karar verdiğinde olduğu gibi kararlı ve çalışkandı.

Bu özelliğini takdir ediyordu. Fuarda ona destek olabileceği için mutluydu. O, yardım etmekten zevk aldığı türden bir müşteriydi.

Birkaç saat sonra, tüm kutular içeri girip kamyon kiralama şirketine iade edildikten sonra, Cormac ve ekibin geri kalanı Leo'nun etrafında toplandılar.

yemek masasına oturup taşınmanın sona ermesini kutlamak için birkaç pizza paylaştılar. "Hayatındaki tüm bu değişikliklerle nasıl başa çıkıyorsun, Leo?" Camilla masadaki kutudan bir dilim pizza alırken sordu. "İş ve taşınma arasında yoğun bir yıl oldu."

Leo, şirketinde seyahat gerektirmeyen yeni bir pozisyona geçmişti. Artık çalıştığı lüks etkinlik planlama şirketi Goodhew için yerel etkinlikler düzenliyordu. Artık dünyayı dolaşmak yoktu, ama Leo bunu umursamıyor gibiydi.

"Çok seviyorum," dedi Leo, bir elini yanındaki Amelia'nın bacağına koyarak. "Bugün, bir tebrik kartı şirketi için şirket gezisinin son ayrıntılarını onayladım. Stirling'de çok şey oluyor."

Cormac'ın yanında Lucy dikleşti. "Hangi şirket?"

Herkes ona dönüp baktığında, Lucy biraz çekindi. Cormac kaşlarını çattı.

"Juniper and Sage. Görünüşe göre oldukça büyük bir şirket."

Lucy'nin nefesini tutmasından anlaşıldığı kadarıyla, bu konuda

"görünüşe göre" diye bir şey yoktu. "Vejetaryen pizzayı buraya uzatır mısın?" diye Camilla masanın diğer tarafından seslendi ve konuşma başka bir konuya geçti. Lucy başka bir şey söylemedi ve Cormac, onun neden bu "Acaba aç değil misin?" diye sordu Cormac, Lucy aldığı tek dilim pizzayı

"Aç değil misin?" diye sordu Cormac, Lucy aldığı tek dilim pizzayı ısıtırken. Grubun geri kalanı etraflarında neşeye ve yüksek sesle sohbet ediyordu. Lucy'nin sakinliği, sessizliği Cormac'ı cezbedi. Onun gözlemlemekten mutlu olmasını sevdi; grup toplantılarında kendisi de öyle hissediyordu.

Ona baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Yemiyorsun." Yarı bitmiş dilime başını salladı.

"Oh," dedi, tabağına bakarak. Hırsla pizza dilimini aldı ve başını salladı. "Düğün Fuarı hakkında düşünmeye başladım," itiraf etti ve bir ısırık aldı. Bakışları neredeyse dolu olan su bardağına kaydı. Su içmesi de gerekiyordu. Bütün gün çalışmaktan yorulmuştu.

"Fuar iyi geçecek," dedi ona. "Söz veriyorum." Sözler ağzından çıkmadan önce durduramadı. Hiçbir şey için söz vermek istemiyordu, çünkü o da diğer müşteriler gibi bir müşteriydi. Söz vermezdi; sözleşmelerinde belirtilen görevleri yerine getirirdi. Anlaşma böyleydi. Hayatında işler böyle yürürdü, böyle kalmasını da isterdi.

Ama Lucy, arkadaşlarının kahkahaları ve sohbetleri arasında endişeli bir şekilde sessizce yanında oturuyordu ve Cormac, ona güvende olacağına dair söz vermek istediğini fark etti. Onun kendisine inanmasını istiyordu. Gözlerinde yine o kararlılığı görmek, omuzlarının düzelmesini ve çenesinin kalkmasını istiyordu.

Bu... tuhaftı. Neden umursamalıydı ki?

Lucy lokmasını yuttu ve minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli bir olay, anlıyor musun? Ve bu tür şeyler beni çok geriyor. Kalabalıklar, ağ kurma ve satışlar." Diliminden bir parça pepperoni kopardı ve ağzına attıktan sonra devam etti. "Gerçekten çok saçma. Getireceğim numunelerin çoğunu zaten bastırdım, diğer satıcıları araştırdım ve sunumumu milyonlarca kez prova ettim. Etkinliğe bir hafta kala hazırız. Yani mantiken her şeyin yolunda gideceğini biliyorum." Cormac'ın bakışlarıyla buluştu, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sam ve Luke'un beni desteklemesi de yardımcı olacak. Pazartesi günü beni tanıttığında çok naziktiler ve yetkin görünüyorlardı. Haklısın, her şey yolunda gidecek."

"Ben olacağım," dedi Cormac, ne dediğini fark etmeden. Ama artık söz ağzından çıkmıştı ve geri alamazdı. Daha da kötüsü, geri almak istemiyordu. Bu yüzden boğazını temizledi ve "Ben ve Sam," dedi.

"Oh. Luke ile bir sorun mu vardı?"

"Program çakışması," diye yalan söyledi ve bir dilim pizza daha aldı. "Ben onun yerine geçeceğim."

Sözler aralarında yankılandı ve Cormac başını salladı. Bu doğrudu. İşler böyle yürümeliydi. Evet. Expo'yu o yapacaktı. Lucy her şey için endişelenmek zorunda kalmayacaktı, çünkü o Lucy'nin iyi olduğundan emin olacaktı. Cormac'ın göğsündeki düğüm çözüldü. O bir müşteriydi, ama aynı zamanda arkadaşlarının eşlerinin de arkadaşıydı. O önemliydi. Etkinliğin sorunsuz geçmesini sağlamak onun göreviydi.

Sırtında birinin bakışını hissederek döndüğünde, Marlon'un kaşlarını kaldırmış olarak onu izlediğini gördü. Lucy'ye bir bakış attı ve "Biraz su iç. Bugün hava sıcaktı ve çok çalıştın" dedi. Sonra ayağa kalktı ve iş ortağının yanına doğru yöneldi.

Marlon'un yanına geldiğinde, diğer adam kaşlarını kaldırdı. "Düğün Fuarı işini devralıyor musun?" diye sordu Marlon sessizce.

Cormac homurdandı. "O Camilla için önemli, bu da senin için önemli olduğu anlamına geliyor. Sen balayında olacağın için, işi ben

bu işi ben yapmalıyım. İşleri yeniden düzenleyeceğim."

Marlon elini Cormac'ın omzuna koydu ve sıktı. "Camilla bunu duyunca sevinecek. Etkinlik için endişeleniyor. Anlaşılan bu Phillips denen adam yıllardır Lucy'yi tehdit ediyormuş."

Cormac'ın gözleri kısıldı. "Ne?"

"Arabasından paketleri çalındı ve iş sayfasına spam yorumlar yazıldı. Birkaç yıl önce, acil bir sipariş için yerel bir müşteriye davetiye teslim etmek üzereyken, biri lastiklerinin havasını indirdi. Kış Festivali'nden sonra biraz yavaşladı, ama Phillips ortadan kaybolmadı."

Odanın köşesinde Scarlett ile konuşmak için hareket eden Lucy'ye bir göz atan Cormac, elini yumruk yaptı. "Bana bundan bahsetmedi."

"Camilla bana söylemeseydi ben de bilemezdim. Bu işte bir terslik var, Cormac. Bu sadece düğün davetiyeleriyle ilgili olamaz." "Öğreneceğim," diye yemin etti Cormac, bakışlarını Lucy'den ayırıp iş ortağının bakışlarına yöneldi. "Ona hiçbir şey olmayacağından emin olacağım."

PAZARTESİ, Cormac'ın fuara katılabilmesi için programı yeniden düzenlemek ve Marlon'un üç haftalık yokluğuna hazırlanmak için gereken sayısız görevi tamamlamakla geçti. Marlon ve Camilla balayı için İtalya ve Fransa'yı gezip yemeklerin tadına bakacaklardı. Cormac'ın en son istediği şey, arkadaşının hak ettiği tatilini rahatsız etmektir.

Cormac akşam eve döndüğünde, alarmı devre dışı bırakmak için şifreyi tuşladı, kapıyı kilitledi ve penthouse dairesinin pencerelerindeki panjurları açan düğmeye bastı. Stirling'de gökdelenler olmadığı için buraya penthouse demek biraz abartılıydı, ama evi şehirdeki en yüksek binalardan birinin en üst katında bulunuyordu

—tam on iki katlı. Yıllar boyunca daireyi özelleştirmiş ve onu gerçek bir kaleye dönüştürmüştü. Bu, çocukluğundan beri DNA'sında yazılı olan, karşı koyamadığı bir içgüdüydü. Güvenlik her zaman en önemli şeydi.

Evi etrafında canlanırken, tüm güvenlik önlemleri ve emniyet sistemleriyle onu sarmalarken, Cormac kendini düşünürken buldu.

Lucy hakkında. Yine. Cumartesiden beri onu düşünmeden *duramıyordu*.

Ona yeterince yaklaştığında saçlarından yayılan narin çiçek kokusunu ve ona gülümseme şeklini düşündü. Gülüşünü ve taşınma günü Scarlett'in söylediği, onun anlamadığı bir şeye verdiği sevimli küçük homurtuyu düşündü. Gülüşü çok hoştu. Gülmediğinde de, kaşlarını çattığında da, çenesini sıktağında da, aspiratörleri temizlediğinde de güzeldi...

Aaron Phillips gibi bir adamın tüm bu güzelliğı ve ışığı söndürdüğünü düşündü ve dişlerini sıkı.

Ayakkabılarını antre dolabındaki tam yerine koyan Cormac, çoraplı ayaklarıyla parke zeminde yürüyerek mutfaga döndü. Pencereleindeki panjurlar kalkarken vızıldadı ve en üste ulaştıklarında nihayet durdu.

Lucy'nin hayatında bu tür bir koruma yoktu. Onun, bir binanın on ikinci katındaki dairesinde hırsızlığa karşı korumalı panjurlar yoktu. Muhtemelen evinde alarm sistemi bile yoktu.

Bu... onu rahatsız etti.

Bir miyavlama, düşüncelerini Lucy'den, şimdi onun dikkatini isteyen başka bir kadına çevirdi. Siyah kedi, boş mama kabının yanında şikayet ediyordu. Metal kabı yumrukladı ve kabin yere vurarak gong gibi ses çıkarmasına neden oldu.

"Evet, evet," diye sevgiyle homurdandı ve eğilip kulaklarını kaşıdı. "Biliyorum. On dakika geç kaldım. Açlıktan öleceksin."

Kedi onaylayarak miyavladı ve kasesine tekrar vurdu. Kaseyi doldurdu, onu yatıştırmak için bir kutu ıslak mama verdi ve kediyi yemek yemeye bıraktı, sonra kendi yemeğini aramak için buzdolabına döndü. Hafta başında hazırladığı önceden porsiyonlanmış yemek, buzdolabında istiflenmiş birçok kaplardan birinde onu bekliyordu. Isıtmak için mikrodalgaya koydu ve parmaklarıyla tezgahı tambur gibi çaldı.

Lucy endişeliydi, ama kararlıydı. Bu takdire şayandı. Yumuşak, tatlı ve narindi, ama güçlüydü.

O bir müşteriydi. Sözleşme, sadece Düğün Fuarı gününü içeren çok net sınırlar içeriyordu.

Öyleyse neden kendi evinde ne tür güvenlik önlemleri aldığını merak etmeye devam ediyordu? Neden onun güvende olduğundan emin olmak için saçma bir dürtü duyuyordu?

güvende olduğundan emin olma ihtiyacı duyuyordu?

Marlon onun Lucy'ye göz kulak olmasını isterdi. Ve Marlon iyi bir arkadaşı.

Mikrodalga bip sesi çıkardı. Yemeğini yedi, kabı bulaşık makinesine koydu ve sonra evinde bir daire çizerek, kaşıntılı ve rahatsız hissederek dolaştı. Kedisi ona küstahça baktı, her zamanki beslenme saatini çeyrek saatten az bir farkla kaçırdığı için hala kızgındı. Islak mama onu hiç yatıştırmamıştı. O, onu küçümseyerek uzaklaştı ve kanepenin altına kıvrıldı.

Hayatındaki tüm kadınlar sorun yaratmaktan başka bir şey yapmıyordu, bu gerçeği telefonundaki bir uyarı da vurguluyordu. İcini çekerek annesini aradı.

"Anne," dedi annesi telefonu açtığında. "Eve geldiğinde alarmı yeniden kurmalısın."

"Oh, sakın ol tatlım. İhtiyacım olmayan ve istemediğim bu karmaşık sistemi sen kurdun; kullanmadığım için beni suçlayabilir misin?"

Cormac burnunun köprüsünü sıktı. Bu konuşmayı milyonlarca kez yapmışlardı. Gerçekten yıllar önce olanların tekrarlanmasını mı istiyordu? "Lütfen anne?"

"Çok endişeleniyorsun," dedi annesi sevgi dolu bir ses tonuyla. Alarm panelinden gelen zayıf bip seslerini duydu ve telefonu başka bir bildirimle titredi. Annesi alarmı kurmuş ve anında moduna ayarlamıştı, bu modda herhangi bir kapı veya pencere açıldığında alarm çalacaktı.

Cormac derin bir nefes aldı. "Teşekkürler. Bir dahaki sefere eve gelir gelmez alarmı kur."

"Ama bunu yapsaydım, beni aramak için bir bahanen kalmazdı," diye annesi alay etti. Cormac gülerek başını geriye atıp tavana bakmaya başladı.

"Bugün suçluluk duygusu yaratma lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Seni seviyorum, tatlım," diye sevgiyle cevapladı annesi. "Önümüzdeki cumartesi akşam yemeğine gelecek misin?"

Cormac yüzünü buruşturdu. Cumartesi, Düğün Fuarı'nın olduğu gündü. "Çalışmam gerekiyor, ama vaktim olursa uğrarım."

"Tamam. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonunu cebine koydu ve kedisinin halıda gerinmesini izledi. Kedi, omzunun üzerinden ona baktı, görünüşe göre hala kızgındı, ve köşedeki kedi ağacına atlamak için zıpladı.

"Anladım," diye homurdandı. Kedi onu görmezden geldi.

Hâlâ midesinde o kemiren hissi vardı, bu yüzden telefonunu çıkardı ve kendisini daha iyi hissettireceğini düşündüğü tek şeyi yaptı. Şirketinin teknoloji uzmanı olan arkadaşını aradı. "Elton," dedi, karşıdaki adam telefonu açtığında. "Aaron Phillips hakkında neyimiz var?"

"Gazeteci olan mı?"

"Evet."

"Fazla bir şey yok. Hampstead sözleşmesi üzerinde çalışıyordum."

Hampstead sözleşmesi, çok büyük ve çok zengin Hampstead ailesinin tüm iş ve kişisel tesisleri için yüzlerce üst düzey güvenlik kamerası ve çeşitli sistemlerin kurulumu ve devreye alınmasını içeren devasa ve pahalı bir işti. Aile, soyadlarının dokunduğu her binayı yeniliyordu. Bu sözleşmeye öncelik vermek mantıklıydı, çünkü Elite Security'nin kazandığı en büyük sözleşmelerden biriydi.

Ancak, Hampstead işini zamanında tamamlamak, içini buz gibi bir yumrukla sıkı koruma içgüdüsünü hafifletmeyecekti. Cormac çenesini sıkı. "Boş ver. Yarın sabaha kadar Phillips'in tam bir geçmiş kontrolünü posta kutuma gönder. Bu adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum, Lucy Barlow'a neden bu kadar takıntılı olduğunu da dahil. Garip bir şeyler dönüyor."

"Tamam patron," diye cevapladı Elton. Bir şey içti ve Cormac, üzerinde parlak bir kedi olan pembe kupayı gözünde canlandırabiliyordu. Tekrar konuştuğunda sesi melek gibi çıkıyordu. "Bu işi öncelikli olarak yapmamı istemenin özel bir nedeni var mı? Belki de büyük gözlü, siyah saçlı bir kadınla ilgisi vardır? Özel biri olabilir mi?"

Telefonunu biraz daha sıkı kavradığında kılıfı gıcırdadı. "Sadece yap şunu, tamam mı?"

Telefondan bir kıkırdama sesi geldi. "Anladın."

Telefonu kapattıklarında Cormac kendini biraz daha iyi hissetti, ki bu çok saçmaydı. Kendine kızgın bir ifadeyle bir havlu aldı ve penthouse'unun dördüncü yatak odasına, yani ev spor salonuna gitti. Egzersiz yapmak bu tuhaf, huzursuz hissi atmasına yardımcı olacaktı.

Ama işe yaramadı.

Duş aldıktan sonra banyo aynasında kendine somurtarak bakan Cormac, Marlon'un düğününden bu yana on gündür aklında olan ve Leo ile Amelia'nın taşınmasına yardım ettiklerinden beri daha da kötüleşen son bir görevi tamamlayana kadar bu kaşıntılı hissin geçmeyeceğini biliyordu.

Giyindi, anahtarlarını aldı ve geceye çıktı.

DÖRT

LUCY, büyük bir siparişin son kutusuna nakliye etiketini yapıştırdı ve memnuniyetle içini çekti. Online işi büyüyordu ve bu da son aylarda ayakta kalmasını sağlamıştı. Ancak online işler zordu ve rekabet çok yoğunlu. Eğer gelişen yerel ekonomiye girebilirse, işini anlamlı bir yeni yöne doğru genişletebilirdi.

Kutuyu, gönderilecek siparişlerin bulunduğu oturma odasının köşesine taşıyan Lucy, mutfağa geçip buzdolabını açtı. Ne yazık ki, son baktığından bu yana geçen iki saat içinde buzdolabı sihirli bir şekilde dolmamıştı. Buzdolabını kapatıp kiler kapısını açtı. Orada da durum aynı derecede iç karartıcıydı, bu yüzden kapıyı kapatıp buzdolabına geri döndü.

Boş buzdolabına baktığınızda, boş buzdolabı da size bakar derler. Nietzsche bu konuda haklıydı.

Lucy kapıyı kapattı ve paket servis menülerinin saklandığı çekmeceyi açtı.

Yerel Tayland restoranıyla konuşup, her zamanki siparişinin yirmi dakika içinde kapısına geleceğini öğrendikten sonra, apartmanın zili çaldı. Garip. Belki de Scarlett çiçekçiyi kapattıktan sonra uğramıştı? Dükkan Lucy'nin evinin hemen köşesinde olduğu için bazı akşamlar bunu yapardı.

Ama saat normalden geç olmuştu ve Scarlett üç saat önce dükkânı kapatmış olmalıydı.

"Alo?" diye interkomdan seslendi.

"Lucy, ben Cormac."

Kaşlarını çatarak, eski interkom sistemini inceledi. Ekranı yoktu, sadece üzerinde iki düğme bulunan sararmış bir kutu vardı ve bu düğmeler muhtemelen çok uzun zaman önce beyazdı. Lucy ona bakarak, doğru duyup duymadığını merak etti. "Pardon?"

"Beni içeri al."

Gözlerini kırptı ve arama kesildi. İnterkom tekrar çaldı. Cevap verdi.
"Alo?"

"Lucy, kapıyı aç."

Onun hırıltılı sesi korkutucu değildi ve kesinlikle Lucy'nin bacaklarını titretmedi. Hayır. Çenesi açıldı ve sözler döküldü. "Lütfen diyebilirdin."

Bir duraklama oldu, sonra, "Lucy, kapıyı aç *lütfe*."

"Burada ne yapıyorsun?"

"*Lucy*."

Bir başka sarsıntı onu sarsarken, Lucy destek almak için duvara yaslanmak zorunda kaldı. "Tamam, tamam." Binanın giriş kapısını açmak için düğmeye bastı ve bir dakika kadar sonra, apartman kapısı çalındı.

Gözetleme deliğinden Cormac'ın bu akşam gerçekten evine gelmeye karar verdiğini gördü. Kapıyı açtı. Cormac, kapı pervazına hayranlıkla bakarak kapının eşiğinde duruyordu. Ne tuhaf, devasa, yakışıklı bir adamdı. Parmaklarıyla kapı çerçevesini izledi ve kapının mandal mekanizmasına geldiğinde kaşlarını çattı. Onu incelemek için çömeldi ve Lucy de onu inceledi. Ona tek kelime bile etmemişti.

Aklı başına geldi ve Lucy kaşlarını çattı. "Uh—merhaba? Ne yapıyorsun? Ve *burada* ne işin var?"

"Bu kapıyı iki saniyede kırabilirler," dedi, pek etkilenmemiş gibi.

"Bu çok rahatlatıcı."

Adam zorla içeri girdi ve kilidi birkaç kez ileri geri çevirdi, tiksintiyle dilini şaklattı. "Bu kilit berbat. Neden sürgü kilidin yok?"

"Burası kiralık," diye açıkladı. "Sürgü kilidi konusunda kontrolüm yok."

Cormac kapıyı kapattı ve kilidi attıktan sonra ona döndü. "Alarm sistemin var mı?" Odayı taradı, muhtemelen ikinci el kanepesi ile babasının geri dönüştürülmüş ahşaptan yaptığı sehpa arasında bu efsanevi güvenlik sistemini arıyordu.

Kadın ellerini beline koydu. Böyle içeri dalmakla çok cesur davranmıştı. "Sence var mı? Bu bina elli yıllık

eski, sigara ve kedi çışı kokan bir bina. Bazen rüzgarlı günlerde yangın alarmı çalıyor."

Onu izlerken gözleri çok maviydi. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Yani hayır mı?"

"Tabii ki hayır! Sen burada ne arıyorsun?" Kollarını kavuşturdu ve onu korkutmayı başarabilecek yeni bir poz denedi (başaramadı). "Adresimi nereden buldun?"

"Sözleşme formlarında yazıyordu."

"Bu tamamen gizlilik ihlali," dedi, o odanın diğer ucundaki mutfağın penceresini incelemek için odayı geçerken sırtına doğru.

"Bu pencerede kilit yok." Vurgulamak için pencereyi itti, ki bu aslında oldukça etkileyiciydi çünkü pencere boyanarak kapatılmıştı ve Lucy burada yaşadığı üç yıl boyunca onu açamamıştı. Adam doğaüstü biriydi. Kaslı değildi, sadece zayıf, fit ve güçlüydü. Bir saniye dışarıya bakarak pencerenin yukarısını, aşağısını ve her iki yanını taradı, sonra omzunun üzerinden ona bakmak için döndü.

O anda Cormac McKenna'nın *dairesinde* olduğunu fark etti. Ve o, eşofman altı, tüylü bir hırka giymişti ve sütyen takmamıştı. Hırkayı göğsünün üzerinde çaprazladı ve sert bir bakış attı. "Dinle, işin için daha fazla iş bulmaya çalışıyorsan, bunun doğru yol olmadığını söylemeliyim."

Cormac pencereyi kapattı ve pencere pervazına yaslanarak ona döndü. Kollarını kavuşturduğunda, kasları şişti. Lucy, onun kaslarının büyüklüğü hakkındaki önceki fikrini değiştirdi. Kasları büyüktü, sadece vücudunun geri kalanıyla orantılıydı, ki vücudu da büyüktü.

Daire birdenbire çok küçük geldi.

Cormac onun bakışlarını karşıladı. "Eğer bu Phillips denen adam seni ciddi olarak takip ediyorsa, kişisel güvenliğini daha ciddiye almalısın."

"Tamam. Bunu... dikkate alacağım. Ama gerçekten, o kadar da kötü değil. Öncelikle içeri girmek için ön kapıdan geçmen gerekir ve bu kolay değil. Kapı her zaman kilitlidir ve içeri girmek için anahtarlık gerekir."

Cormac cevap vermek için ağzını açtı, ama fırsat bulamadan biri kapıyı çaldı. Lucy kapıyı açtığında, her zamanki Tayland restoranından gelen teslimatçı vardı. Merdivenlere doğru başını salladı. "Ön kapı açıktı," diye açıkladı ve yemek poşetini ona uzattı. "Sanırım mandal düzgün çalışmıyor."

Lucy irkildi. "Tamam. Teşekkürler."

Ödemeyi yaptı, yemeğini aldı ve Cormac'ın bakışlarından özenle kaçındı, her ne kadar omuzlarının arasında bir kaşıntı gibi hissediyor olsa da. Bu onu rahatsız ediyordu.

"Geçen hafta Düğün Fuarı planlarını ve Phillips ile olan rekabetinizi konuştuk," diye gergin sessizliğin ardından sonunda konuştu. "Şimdi genel olarak işler hakkında bana bilgi verir misin? Sonra arabandan çalınan paketlere ve çevrimiçi ilanına spam yapan yorumlara geçebiliriz, ve en son olarak da lastiklerinin havasını indiren adamı konuşabiliriz."

Lucy, akşam yemeğinin bulunduğu çantayı tezgahın üzerine koydu. "Bunu duydun, ha?"

"Önceden bilmek iyi olurdu."

Ona yan gözle baktı. "Alakalı görünmüyordu." "O, işi tırmandırıyor, Lucy."

Onun dudaklarından çıkan isminin sesi doğrudan klitorisine gitti, ki bu çok saçmaydı. Evet, çok güzel ve derin bir sesi vardı ve mutfağının sonunda muhteşem bir şekilde duruyordu. Ne olmuş yani? Onu tezgahın üzerine yatırıp akılsızca becermek istemiyordu ya.

Dolabın kenarını sıktı. Tabii...

Lucy yanına baktı. Adam çenesini ovuşturuyor ve sararmış muşamba zemine somurtarak bakıyordu. "Bu adamın düğün davetiyeleri konusunda neden bu kadar sinirlendiğini anlayamıyorum."

Hayır.

Aptal gibi hissederek, paket servisin bulunduğu çantaya geri döndü. Açıkçası, Cormac'ın aklındaki en uzak şey, Lucy'nin seksapeliydi. Eşofmanını yukarı çekti ve sol uyluğunda bir leke fark etti. Gerçekten, ona nasıl direnebilirdi ki?

"İşin hakkında daha fazla bilgi ver," diye tekrarladı.

Yeşil köri, yasemin pirinci ve tom yum çorbası kapları çıkarıldı ve Lucy onun sorusunu düşünürken tezgahın üzerine yayıldı. "Tamam," dedi, ona bakarak, "ama önce bana neden gece saat sekizde buraya geldiğini söylemelisin."

Çenesi granit gibi sertleşmişti. Çenesini açmak için büyük çaba sarf etmiş gibi görünüyordu ve sonra, "Phillips ile işler ters gittiğinde evinin ne kadar yük olacağını bilmek istedim," dedi.

Lucy tekrar yemeğine döndü ve kapakları açmaya başladı. "Bunu tüm müşterilerine yapıyor musun?"

"Evet," diye cevapladı ve Lucy onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamadı. Ona şüpheli bir bakış attı ve o da "Onun tehditlerini artırmasından hoşlanmıyorum. Bu... beni endişelendiriyor," diye ekledi.

Ne harika, değil mi? Elite Security'yi çoğunlukla korkularını yatıştırmak için tutmuştu. Bu korkuların tamamen saçma olduğuna yüzde doksan dokuz oranında emindi. Cormac'ın şirketi, milyonlarca yıl geçse de asla ihtiyaç duyulmayacak bir yedekte, zihninin derinliklerinde yer alan küçük bir endişe nedeniyle tutulmuştu. Düğün Fuarı için onları tutmak aşırıydı. Öyle olmalıydı.

Yine de Cormac, Stirling Stationery Man hakkında endişelendiği için mesai saatinden sonra buradaydı, bu da onun endişelerinin hiç de saçma olmadığı anlamına geliyordu.

"Elton, adamın geçmişini tam olarak araştırıyor," diye devam etti. "Ama onun sana neden takıntılı olduğunu bilmek istiyorum. Bu yüzden buradayım."

"Takıntılı, vay canına," dedi Lucy, kafası karışmış bir halde. Kimsenin takıntılı olduğunu düşünmek istemiyordu, bu yüzden yüzüne bir gülümseme takarak dehşetini gizledi. "Yani demek istediğin, benim özel olduğum için buradasın."

"Sözleşmemiz, sizi eve bırakmak da dahil olmak üzere etkinliğin tüm gününü kapsamaktadır. Sizi güvenli bir yere bıraktığımızdan emin olmak benim sorumluluğumdur."

Gülümsemesi kayboldu. Bir kaseye biraz pirinç koydu ve üzerine yeşil köri döktü. "Tamam. Yani demek istediğin, benim hiç de özel olmadığım."

"Özelsin, tamam," diye cevapladı Cormac, ama bu bir iltifat gibi gelmedi. Lucy ona sert bir bakış attı.

Cormac'ın gözleri eğlenceyle parladığında, Lucy'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Adamda o büyük, hırçın koruyucu tavır vardı, ama gözleri parladığında, sert hatları yumuşuyordu. Bu onu insan yapıyordu. Neredeyse... sevimli. Grizzly ayıları, kamp alanındaki dayanıksız çadırların etrafında dolaşp, içinde uyku tulumlarına girmiş, lezzetli ve korkmuş insanları koklarken sevimli oldukları gibi.

Yemeğine geri döndü. "Aç mısın?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevapladı adam, sonra oturma odasına doğru yöneldi. "Ben yedim bile."

Cormac masasının üzerinde durup, Düğün Fuarı için hazırladığı davetiye ve menü örneklerini incelerken, kız lezzetli Tayland yeşil köriyi kaşığıyla ağzına attı.

"Bu ne?" diye sordu, desenli bir kağıt şeridi kaldırarak.

"Bu bir kağıt şeridi," dedi ve bir lokma daha aldı. Neden onu kızdırmak istediğini bilmiyordu. Belki de gözlerindeki o ışığı tekrar görmek istiyordu.

"Bu her şeyi açıklıyor," diye cevapladı ve bandı ters çevirip açtı.

Lucy içini çekerek yemeğini masaya bıraktı. "Dur, sana göstereyim." Davetiyeleri, cevap kartlarını ve hediyelerle ilgili notları aldı ve bantla sardıktan sonra kalın bir zarfa koydu. Her şey kalın ve lüks görünüyordu, davetiyeler kabartmalı ve notlar kaliteli mürekkeplerle basılmıştı. Harika görünüyordu. "Gördün mü? Çok güzel."

Cormac kaşlarını çatarak izledi. "İnsanlar bu şeyler için para mı ödüyor?"

Lucy, öfkeyle zarfı masasına geri attı ve yemeğine geri döndü. Cormac, Lucy'nin yemeğini huzur içinde yemesine izin verirken, onun az önce kenara attığı zarfı inceledi ve Lucy kasesini ve kaşığını yıkamayı bitirdiğinde ona baktı.

"Güzel," dedi ikna edici olmayan bir şekilde, zarfı kaldırarak, ki bu şimdiye kadarki en acınası zeytin dalıydı.

"Anlamış gibi davranmana gerek yok, Cormac. Ama bu iş benim için çok önemli ve insanlar bana o aptal kağıt şeritleri yapmak için iyi para ödüyorlar."

Bir an izledi, sonra başını eğdi. "Anladım." Bu tek kelimeyi söyleme şekli Lucy'yi dikleştirdi. Anlamış gibi geliyordu, sanki onu anlayabiliyormuş gibi. Sonra kaşlarını çattı, gözleri Lucy'nin fuara getireceği numune yığınının döndü. "Phillips'in neden bu kadar düşmanca davrandığını hala anlamıyorum."

Lucy masaya yaklaşarak davetiye yığınının düzeltti. "Ben de anlamıyorum. İşimin çoğu internet üzerinden. Stirling'de her yıl çok sayıda düğün olduğu için yerel olarak küçük bir gelir kaynağı oluşturmaya çalışıyorum. O, şehirde gerçek bir mağazaya sahip ve bu mağaza onlarca yıldır orada. Ben onunla rekabet etmeye çalışmıyorum. İkimiz için de yeterince yer var."

"Belki de kendini tehdit altında hissediyordur."

"Belki," diye onayladı.

"Para, seks ve güç," dedi. "Üçünü de elde ediyoruz."

"Affedersiniz," Lucy geri çekildi. "Stirling Kırtasiye Adamı ile seks yapmadım."

"Hayır, ama sen çekici bir kadınsın. Bir erkek sana baktığında, beyninin bir kısmı seks hakkında düşünür."

Lucy buna nasıl cevap vereceğini tam olarak bilemedi. Cormac'ın bu gözlemine kendisini de dahil ettiğini belirtmeye çalışan beyninin bir kısmını kapattı. Sonuçta o da bir erkekti ve muhtemelen ona bakıp seks düşünüyordu.

Sweatpantolonundaki lekeyi avucuyla kapatmak için hareket etti, açık bir yara gibi seksapelini açıkça ortaya koyuyordu.

"Para çok açık. Onun alanına giriyorsun." Hâlâ kaşlarını çatmış halde masasına doğru elini salladı. "Seksi hallettik. Peki ya güç? Bu kasabada kırtasiye işi ne kadar güç sahibi olabilir ki?"

"Üçünden ikisi fena değil."

Cormac mırıldandı ve oturma odasını inceledi, bakışları mavi-beyaz çiçekli kumaşla kendi eliyle yeniden kapladığı abajur ve uzak duvarda kümelenmiş ebeveynlerinin fotoğraflarına takıldı. "Bir köpek almalısın," diye düşündü.

"Kira sözleşmem hayvanlara izin vermiyor. Bu arada, başım belaya girmeden gitmelisin."

Cormac yavaşça dönerek ona baktı, yüzünde inanamama ifadesi belirdi.

Lucy ona göz kırptı ve tatlı bir gülümsemeyle baktı. Cormac'ın stoik yüzünde beliren her yeni ifade, ona tersine bir tatmin duygusu veriyordu. O, kendini sarsılmaz bir güç, bir koruyucu, bir muhafız olarak gösteren devasa bir adamdı. Ama o kabuğun altında, Cormac'ın kişiliğinde ortaya çıkarmak istediğinden daha fazlası olduğunu anlayabiliyordu. Onu çatlatana kadar onu kızdırmak istiyordu.

"Şimdi anlıyorum," dedi alçak, ipeksi bir sesle, "Phillips'in neden seni hedef aldığını."

Yüzünde açan gülümsemeyi engelleyemedi. Adamın mizah anlayışı vardı. Bu onu olması gerekenden daha fazla memnun etti.

Kapıya doğru yürüdü, iri vücudu, kavgada durdurulması kolay olmayan birinin akıcı zarafetiyle hareket ediyordu. Kapıyı açıp eşikte durdu ve onun bakışlarıyla buluştu. "Arkamdan kapıyı kilitle."

Kadın selam verdi. "Peki, efendim."

Gözleri parladı, ama kapıyı kapatmadan önce cevap vermedi. O, onun talimatlarını izleyerek odayı geçip kilidi kapattı.

sürgü yerine oturana kadar, diğer tarafta merdivenlerden aşağı inen sessiz ayak seslerini duymadı.

BEŞ

"GERÇEKTEN, Cormac, Expo'ya kendi arabamla gidebilirim..." Lucy, Cormac'ın uzun adımlarına yetişmek için kısa bacaklarıyla zorlanırken, öfkeyle sözünü kesmek zorunda kaldı.

Elite Security minibüsünün arkasına bir kutu daha numune yükledi. "En son ne zaman servise götürdün onu?"

Ellerini beline koydu. Adam dayanılmazdı. "Camımdaki etikette yazdığı zaman."

Adam dudaklarını büzdü. "Bizi sürmen, varış ve ayrılışla ilgili riskleri azaltır."

Minibüsün yanında karşı karşıya geldiler, iki sarsılmaz nesne, tüm iradeleriyle birbirlerine saldırıyordu. Sadece biri kazanacaktı.

Bahar, etraflarına kollarını uzatmış, serin esintide toprağın taze kokusu ve temiz hava dans ediyordu. Mayıs başlarında güzel bir gündü ve kasaba çiçeklerle doluydu.

Ve Lucy mutlu değildi.

Cormac'ın, çıkışta görev almak yerine bütün gün onunla birlikte kabinde olacağını söylemesi yeterince kötüydü. Cormac onu evinde ziyaret ettikten sonra, Lucy'nin beyni onun çekici olduğunu söylediği sözleri tekrarlamaya karar vermişti. Onu sevdiği için kabinde olmayı mı seçmişti? Onu yakınında tutmak mı istiyordu?

Pazartesi günü gelmişti ve şimdi Cumartesi olmuştu, tüm hafta boyunca düşünceleri endişe verici bir sıklıkla Cormac'a kaymıştı. Birkaç gün önce bilgisayarı onun gönderdiği bir e-postayı aldığı anda, kalbi o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki akıllı saati bir uyarı vermişti. Mesaj tamamen işle ilgiliydi ve Düğün Fuarı günü için ayrıntılı bir plan içeriyordu, bu da Lucy'yi zavallı ve utanmış hissettirmişti.

Cormac'ın çıkışın yakınında durup Sam'in bütün gün onunla birlikte standta olacağını ummuştu.

Ama öyle olmadı.

Önümüzdeki on saati, büyük, kötü Cormac'tan bir metre uzakta ayakta geçirmek zorunda kalacaktı. Bu bir felaket olacaktı. Devasa, yakışıklı, aşırı koruyucu bir adamın onu izlediğini düşünmeden de yeterince gergindi.

Kendi aracı olmadan fuarda mahsur kalmayacaktı. Adam onu çıldırtıyordu ve kaçmak için bir yol bulması gerekiyordu.

Şimdi, o tüm örneklerini minibüsüne aktarırken, zavallı bir köpek yavrusu gibi peşinden koşmuş ve tüm gücünü toplayarak ona karşı çıkmıştı.

"Cormac, kendim süreceğim ve bu kesin." Vurgulamak için havaya karate hareketi yaptı.

Cormac sadece homurdandı, bakışmalarını kesip park yerini geçerek arka kapıyı açıp daha fazla kutu aradı. Hiçbir şey bulamayınca yolcu kapısına geçti. Lucy onun geniş sırtına somurtarak baktı ve onun donakaldığını hemen fark etmedi.

Cormac ayağa kalktı, kenara çekilip koltuğu işaret etti. "O da ne?"

Lucy yolcu koltuğundaki eşyaya baktı ve kendini aptal hissetti. O sabah Camilla'nın fırını The Sweetest Thing'e uğramıştı. Salya akıtan müdavimlerin Camilla'nın vitrinlerini boşaltmadan önce erkenden gitmesi gerekmişti. "Bu bir kutu donut, Cormac."

Gözlerini kırptı. "Oh. Tamam."

Lucy ona kaşlarını çatı ve kutuyu almak için eğildi. "Bugün bana yardım ettiğin için teşekkür etmek için seni ve Sam'i düşünerek aldım." Kapağı açarak içindeki bir düzine parlak, şekerli tatlıyı gösterdi.

Cormac'ın yüzünde Lucy'nin daha önce hiç görmediği yeni bir ifade belirdi. Sürpriz mi? Minnettarlık mı? Arzu mu? Her neyse, ona yakışıyordu ve Lucy, donutları neden aldığını hatırladı. Onun etrafına sıkıca sardığı kabuğun altına bakmayı seviyordu. Onun gerçek halini görmeyi seviyordu. Otoriter ve iğrenç tavırlarının ardındaki adamı.

Ona karşı cömert hissederek kutuyu uzattı.

Sonra o, koca ağzını açarak her şeyi mahvetti. "Faturayı ödemek genellikle yeterli bir teşekkür olur."

"Anlıyorum," dedi Lucy dişlerini sıkarak.

O, *Pretty Woman* filmindeki Julia Roberts gibi, gürültülü kahkahalar ve muhteşem kırmızı elbise hariç, parmaklarını kapağın içine sıkıştırınca elini geri çekti.

"Sana donut yok!" Lucy, kutuyu vücuduna yakın tutarak burnunu çekti. Arkasını döndü ve en tatlı sesiyle, "Sam, donut ister misin?" dedi.

Sam, Lucy ve Cormac arasında bakışlarını gezdirdi, bir an tereddüt etti, sonra omuz silkti ve lezzetli çöreklerden birini aldı.

Cormac'ın gözleri kısıldı. Lucy'nin kutuyu yolcu koltuğuna geri koyup arabanın kapısını kapatmasını izledi. Omuzlarının arasındaki kaşıntı geri gelmişti.

"Sen garip bir kadınsın," dedi, ki bu doğrudu.

"İyi insanlar donut alır," dedi ve onu işaret etti. "İş numunelerimi ele geçiren ve sonra iyi davranışlarımı aşağılayan otoriter erkekler hiçbir şey almaz." Yine karate hareketi yaptı. "Hiçbir şey!"

Cormac yanıt olarak kaşlarını kaldırdı. Güneş, Cormac'ın kahverengi tenine parlıyor, genellikle koyu mavi olan gözlerini aydınlatıyordu.

O dayanılmaz derecede yakışıklıydı. Onu asla işe almamalıydı.

"Bugün yeni müşterilerle sohbet ederken arkamı kollaman yeter. Çok sıkıcı olacak, söz veriyorum. Şimdi," dedi, onun bakışlarının gücüne karşı koymak için tüm özgüvenini toplayarak, "Bu konferansa kendim gideceğim, sen de minibüsünle arkamdan geleceksin. Anladın mı?"

Uzun bir süre göz göze baktılar. Lucy bu çabadan neredeyse titriyordu.

Kendini savunmak için gösterdiği neredeyse insanüstü çabadan nefret ediyordu. Onun bakışları altında ezilmek isteyen yanını kesinlikle hor görüyordu. Bir kez olsun güçlü hissetmek istiyordu. Arabasının kenarlarında biraz paslanma olabilir, ama o arabasıydı, sayısız mutlu çifte sattığı kırtasiye malzemeleriyle ödediği arabasıydı. Düğün Fuarı'na kendi arabasıyla gidecek ve kendi arabasıyla geri dönecekti ve bu etkinliğin geçen yıl planladığı gibi işini büyütmesini sağlayacaktı.

Önceki başarısızlıklarına rağmen *başarılı* olacaktı. Ailesi onu sevse ve desteklese bile, onların yanına geri dönmeyecekti.

Lucy artık titrek, korkmuş küçük bir fare gibi yaşayamazdı. Buna dayanamazdı. Saçma gelse de, Cormac'ın taleplerine boyun eğip onu minibüsüyle etkinliğe götürmesine izin vermek, bir yenilgi gibi geliyordu. Sanki çoktan pes etmiş ve sorunlarıyla başkalarının ilgilenmesine izin vermiş gibi hissediyordu.

. Kendine ve dünyaya, kimsenin onu korkutamayacağını kanıtlaması gerekiyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, aptalca yakışıklı bir koruma bile.

Kaslı erkeklerden bile *hoşlanmazdı!* Neyi vardı onun!

Saniyeler geçtikçe Lucy terlemeye başladı. Tanıdık bir endişe kemiklerini kemirmeye başladı, onları toz haline getirmeye çalışıyordu. Her zamanki gibi bu baskı altında çökecekti. Bu, baskının onu etkilemesine izin verdiği birçok olaydan sadece biriydi.

Sonra, aniden, Cormac bakışlarını ondan ayırdı. Sam'e çenesiyle işaret etti, Sam de söylenmemiş emri onaylayarak minibüsün direksiyonuna geçti.

Lucy, minibüsün motoru çalışırken bu sahneyi izledi ve neşe onu bir helyum balonu gibi doldurdu.

Kazanmıştı. Kazanmıştı! Lucy, cesaretleterek çenesini kaldırdı. "Güzel." Sonra, işleri olduğu gibi bırakmadığı için, "*Sen benim için çalışıyorsun, dostum,*" diye ekledi.

Cormac'ın karanlık, tehlikeli gözleri, kendi arabasının etrafında dolaşıp direksiyona geçmesini izledi. Emniyet kemerini takarken, sürücü koltuğuna yerleşmek için küçük bir zafer dansı yaptı. Kararlılığını göstermişti!

Başarmıştı! Kazanmış olduğu tek şey, kendi iş konferansına kendi arabasıyla gidebilme hakkıydı, ama yine de. Zaferinin tadı, ayna gibi parlak bir glaze kaplı donut gibi tatlıydı ve anahtarı kontak anahtarına sokarken, dudaklarında beliren

gülümsemeyi engelleyemedi.

Sonra yolcu kapısı açıldı ve gülümseme kayboldu.

Cormac donut kutusunu aldı, oturdu ve kutuyu kucağına koydu. Sonra kapıyı kapattı, kemerini taktı ve ona umutla baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Cormac cevap vermek yerine, bakışlarını donut kutusuna çevirdi. Kapağı kaldırdı ve içindekileri inceledi.

"Sakın yapma," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Kutudan glaze donut aldı ve incelemeye başladı. "Eğer onu yersen, yemin ederim ki..."

Cormac donuta ısırды ve küçük şeker parçaları kucağına yağdı. Lucy dehşet içinde nefesini tuttu. Cormac çiğnerken derin bir homurtu çıkardı ve Lucy utanç verici bir şekilde göbek deliğinin altında bir sıcaklık dalgası hissetti. Cormac dirseğini orta konsola dayayarak ona doğru döndü. Siyah

polo tişörtü kollarına ve omuzlarına sıkı sıkı oturuyordu ve küçük arabasına sığmayacak kadar iri görünüyordu.

Gözlerini ondan ayırmadan, meydan okurcasına donuttan bir ısırık daha aldı. Gözleri karanlık ve sabitti. Dilini çıkarıp dudağındaki şekeri yaladı. Yutarken bir an gözlerini kapattı, sonra elindeki donuta bakarak bir sonraki ısırığı nereden alacağını planlar gibi yaptı.

"*İnanılmaz!*" Lucy, onun donutu sanki onunla sevişir gibi yemesini izlerken ağzını kapatamadı. Vücudunu bir sıcaklık kapladı, ama bu arzu değildi. Ya da daha doğrusu, *sadece* arzu değildi. Bu, sağlıklı bir doz şehvetle karışık acı bir öfke sıcaklığıydı.

Donutu bitiren Cormack, parmaklarını şapırdatarak yaladı, sonra tekrar kutuya baktı.

"Bir donut daha yersen, seninle bir daha asla konuşmam..." Bir başka nefes kesici ses onu sarstı. "Seni adi herif!"

Bu onu durdurdu. "Adi herif mi?" Koyu renkli kaşlarını ona doğru kaldırdı, Boston kremalı donutunun içi tehlikeli bir şekilde hamurdan sızıyordu.

"Ne dedimse onu söyledim. Adam. *Piç.*"

Kremayı yaladı. Lucy, yanaklarının kızarmasını haklı çıkarmak için öfkesini kullandı, sonra uzanıp kutusunu kucağından aldı. Rahatsız bir şekilde dönerek, donut kutusunu Cormac'ın az önce yardımsever bir şekilde boşalttığı arka koltuğa koydu.

Adam *gülmeye* başladı. Elinde çikolata kaplı, krema dolgulu donutun kalıntılarını tuttu ve başını koltuk başlığına yasladı, derin, yuvarlanan kahkahaları omuzlarını titretti.

"Nesi bu kadar komik anlamıyorum," diye mırıldandı Lucy somurtkan bir şekilde. "Sen komiksin, Lucy."

"Yaptığım her iyi işi pişmanlık duyuyorum."

Donutun geri kalanını yiyip, "Çok lezzetliydi. Teşekkürler," dedi.

"Evet, Camilla bir dahi," diye homurdandı.

"Donut almayı nereden bildin?"

Lucy kontak anahtarını çevirdi ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Donut çalan bir pisliğe karşı hem öfkelenmek hem de çekilmek saçma bir durumdu. Araba gürültüyle çalışmaya başladı ve aynaların doğru ayarlandığından emin olmak için kontrol etti. Sonunda, cevap verecek kadar sakinleşti. "İlk tanıştığımızda ofis mutfağındaki kutuya baktığımı gördüm

. Boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramış gibiydin."

Uzun bir sessizlik oldu ve Lucy kırmızı ışıkta durana kadar Cormac'ın ön camdan dışarı bakarken kaşlarını çattığını fark etmedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

O da ona baktı. "Evet. Her şey yolunda."

ışık yeşile döndü ve Lucy yola devam etti.

HER şEY YOLUNDA DEğİLDİ. Cormac'ın düşünceleri kafasında dönüp duruyordu ve onları çözemiyordu. Ofiste ilk tanıştıklarında yüzündeki ifadeyi fark etmişti. Çok belirgin olamazdı. İnsanlar ona her zaman okunması zor birisi olduğunu söylediler; bu, onu iyi bir koruma yapan özelliklerden biriydi. Hiçbir şey onu sarsamazdı.

Ama Lucy onu tam olarak anlamıştı.

Bu bir sorundu. Ona çok yakındı. Bu, işini yapmasına engel olabilirdi.

Daha da büyük bir sorun ise, onun kendisini, gerçek kendisini bu kadar kolay görmesinden *hoşlanmasıydı*. Bu sabah ona bir ikram getirmek için bu kadar uğraşması, göğsünü her zamankinden daha sıcak hissettirmişti.

İçinde yükselen bir şey hissediyordu — durdurulamaz bir koruma dürtüsü. Aniden sinirleri gerildi. Bu sıradan bir koruma işi değildi; koruyacağı kişi *Lucy'nin* vücuduydu. Onun gözetiminde ona hiçbir şey olmayacaktı. Sabotaj, yaralanma, hatta tek bir kağıt keşiği bile olmayacaktı.

Cormac bunu sağlayacaktı.

Kararını verdikten sonra koltuğuna geri yaslandı, ama gözü Lucy'nin bardak tutucusuna sıkıştırılmış altın yaldızlı bir kağıt parçasına takıldı. Kağıdı çıkardığında, Marlon ve Camilla'nın düğününden kalma isim kartlarından birini buldu. Üzerinde Lucy'nin adı yazıyordu, ama altın rengi yazı kırmızı kalemle o kadar şiddetli bir şekilde çizilmişti ki, kalem izlerinin çukurları katlanmış kartın her iki tarafına da geçmişti.

Kartı açtı. Başlangıçta hepsi boştu, ama bu kartın içine aynı kırmızı kalemle "NE YAPTIğINI BİLİYORUM" yazılmıştı.

Cormac'ın vücudu kaskatı kesildi. Dişlerini sıkarak, "Bu ne?" diye sordu.

Lucy bir göz attı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh. Camilla'nın düğününden sonra bunu ön camımda buldum."

"Neden bana söylemedin?"

"Bana böyle konuşma."

Derin bir nefes aldı. "Bu bir tehdit, Lucy. Bu tür şeyleri bilmem gerek."

Düğün Fuarı'nın düzenleneceği Gladstone Otel'i'ne yaklaşıyorlardı. Satıcıların araçları otoparkın bir tarafını kaplıyordu, daha fazla minibüs ve araba otoparka giden ışıklarda durmuştu. Etkinlik tıklım tıklım olacaktı.

Lucy direksiyonu ovuşturdu. "Unuttum, tamam mı? O gece biraz korktum, ama sonra 'ne yaptığını biliyorum' yazmanın biraz saçma olduğunu düşündüm. Çocukça, tehditkar bir şey söylemeye çalışan bir çocuk gibi. Sonra da aklımdan çıktı."

"Bunu Phillips mi yaptı?"

Bir gelinlik mağazasının logosu olan bir minibüsün arkasında durdular ve otelin otoparkına girmek için beklediler. Lucy kartı, sonra Cormac'a baktı. "Bilmiyorum. Muhtemelen."

"Bu ne anlama geliyor? Ne yapmaya çalışıyorsun?" "Hiçbir fikrim yok."

"Lucy." Cormac keskin bir nefes aldı. Sesi çok sert çıkmıştı.

Lucy ellerini kaldırdı, sadece kenarları direksiyonda kaldı. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum! Ne yapıyorum? Düğün davetiyeleri satıyorum ve günde yirmi üç saat falan dairemde takılıyorum. Kim bundan tehdit hissedebilir ki?"

Cormac kartı yumruğunda buruşturmak istedi. İki hafta önce kızın bu tehdidi bulduğunu görmüştü, ama hiçbir fikri yoktu. Boğazı yanıyordu. Ya bir şey olsaydı?

Marlon'un düğününde biri vardı. Lucy'nin isim kartını özellikle almış, kırmızı kalemle adını çizmiş ve açık bir tehdit yazmıştı.

"Başka tehdit mesajları alırsan hemen bana söyle, Lucy."

"Tamam."

"Bu, hemen demek. Ertesi gün değil," dedi ve kartı kaldırdı, "iki hafta sonra da değil. Böyle bir şey olursa hemen bana haber ver."

Kız ona kaşlarını çattı. "Tabii. Tamam."

Çenesini sıkkan Cormac, kartı göğüs cebine koydu ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sessizce otoparka girdiler. Lucy'ye çıkışın yakınındaki bir yere park etmesini söyledi. Hızlı bir kaçış gerekirse, onu buradan çıkarabilmek istiyordu.

Motor durduğunda, Lucy onun bakışlarını karşıladı. "Stresli görünüyorsun," dedi. "Kendini daha iyi hissetmek için bir çörek ister misin?"

Bu kadın onu deliye çevirecekti. Çenesini gevşetip homurdandı, "Hayır, Lucy, kendimi daha iyi hissetmek için donut istemiyorum."

Gözleri parladı. Onu kızdırmaktan zevk alıyordu ve bu konuda çok başarılıydı. İmkansız bir kadındı.

ALT

Gladstone Oteli'ne bolca zamanları varken vardılar. Lucy, arabasının bagajından katlanabilir el arabasını (ve arka koltuktan donutları, Cormac'a daha fazla vermeyecekti, obur herif) aldı ve park yerinin çıkışının karşısındaki bir yere park edilmiş minibüse doğru yöneldi. Cormac uzanıp el arabasını ondan aldı ve Lucy, kavga etmekten vazgeçip arabayı onun itmesine izin verdi. Eğer Cormac, koruma görevinin yanı sıra yük hayvanı da olmak istiyorsa, onu engellemeyecekti.

Sam, Cormac ile birlikte örnek kutularını el arabasına yerleştirirken otoparkı gözden geçirdi. Standı için bir masa örtüsü, iki büyük afiş ve bazı güzel dekorasyonlar ile yiyecek, su ve gün boyunca ihtiyaç duyacağı her şeyi içeren büyük bir çanta da vardı. Tüm malzemeleri yüklediklerinde, el arabası tutacağından daha yüksek bir yığın haline gelmişti.

Cormac arabayı ittiğinde tekerleklerinden biri gıcırdadı. Arkalarında Sam arabayı itiyordu. Yüzlerinde gülümseme izi kalmamıştı. Cormac, yüzünde ciddi bir ifadeyle alanı ve binayı taradı, sonra kapıya doğru başını salladı.

Bu tamamen aşırıydı. Lucy bir düğün konferansına gidiyordu, Tanrı aşkına. Neden iki eğitilmiş güvenlik görevlisine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu?

Yine de, yanındaki adamın ve arkasındaki diğer adamın tehditkar varlığı onu rahatsız etmiyordu. Aaron Phillips bu ikisi varken bir şey yapmaya kalksın da görelim! Kollarında donutları, omzunda çantasıyla Lucy omuzlarını dikleştirdi ve otele girdi.

Lucy kayıt masasının arkasındaki bayana gülümsedi. Kızıl saçları —canlı bir yakut rengi boyanmıştı—ve kulaklarından sarkan iri yeşil küpeler vardı. Muhteşem görünüyordu. Lucy gülümsedi. "Merhaba! Ben Invitations Etcetera'dan Lucy Barlow."

Bayan, bakışlarını Lucy'den yanındaki siyah giysili iki adama çevirdi ve yüzüne geniş, ama biraz şaşkın bir gülümseme yerleştirdi. "Tabii ki! Kaydınızı yapayım." Gözlüklerini burnuna itti ve önündeki listedeki isimleri tararken, Cormac'a bakmak için durakladı. "Siz bizim her zamanki satıcılarımıza benzemiyorsunuz," dedi, gözleri onun geniş vücudunu taradıktan sonra Sam'e kaydı. "Bayan" —önündeki kağıdı kontrol etti— "Barlow ile mi geldiniz?"

"Kutuları taşımak için yardıma ihtiyacım vardı," diye açıkladı Lucy.

Kadının kaşları kalktı, bakışları Sam'in kaslı kollarında takıldı. "Anlıyorum," dedi, Lucy'ye bir an bile inanmamış gibi konuşuyordu ve Lucy gülümsemesini saklamak için dudaklarını içe doğru kıvrıdı.

Karşılama standında işleri yoluna koymak birkaç dakika sürdü. Lucy isim etiketi, evrakları ve stand numarasını aldıktan sonra, hissettiğinden daha fazla özgüvenle ana konferans salonuna girdi. Bakışları, Stirling Stationery logosunu aramak için standdan standı atladı.

Bulamayınca omuzları gevşedi, standını buldu ve Cormac'a başını salladı. "Teşekkürler. Arabayı oraya bırakabilirsin."

"Sam, keşif yap."

"Anlaşıldı." Sam uzaklaşırken, fuara katılanların bakışlarını üzerine çekti.

"Daha az tehditkar ve somurtkan olmaya çalışabilirsin," diye önerdi Lucy. "O zaman ortama uyum sağlayabilirsin."

Bu söz üzerine Cormac ona tam bir kaşlarını çatı. "Buraya ortama karışmak için gelmedim," diye cevapladı Cormac.

Lucy bunun iyi olduğunu düşündü, çünkü Cormac hiçbir yerde ortama karışmazdı. O, gittiği her yerde dikkat çeken türden bir adamdı. Spot ışıklarından korkan bir kadın için onun varlığı harikaydı. Bakışlar onu es geçip Cormac'a takılıyordu.

Geçen yıl Lucy, Düğün Fuarı'nda ne bekleyeceğini bilmiyordu, ama bu sefer hazırlıklıydı. Lucy örneklerini sergilemeye başlamadan önce, standının önündeki katlanabilir masanın üzerine kalın beyaz bir masa örtüsü serildi. Davetiyeler, menüler, tarihleri kaydetme kartları, farklı yazı tiplerine sahip farklı ağırlıktaki zarflar, her şey. Geçen yılki Düğün Fuarı için hazırladığı afişlerden birini açarak, geniş yürüyüş yolundan açıkça görülebilmesi için arkasına bir açıyla yerleştirdi ve sonra ters yönde yürüyenler için bir tane daha ekledi.

Donutlar masanın altına saklandı, böylece Cormac tekrar onlara yaklaşırsa onu tekmelemek için en uygun konumda olacaktı. Ona bunu söylediğinde, gözlerinde eğlenceli bir ışıltı belirdi.

"Kendimi daha iyi hissetmem için bir tane yapmama izin verildiğini sanıyordum," dedi.

"O zaman öyleydi, şimdi ise durum farklı." Burnunu havaya kaldırdı ve Cormac'ın onu inceleme şeklinden keyif aldı.

Marlon ve Camilla'nın düğününde ona yaklaştığı zamanki gibi değil, şimdi onun bakışları karnında bir sıcaklık yayıyordu. Onu büyülemiş gibi, onu anlamak istermiş gibi izliyordu. Lucy, bu adamın ilgisini çok, çok sevdiğini keşfetti.

"Lucy!"

Dönerek, Lucy, geniş yürüyüş yolunda büyük bir çiçek arabasını çekerek gelen Scarlett'i görünce gülümsedi. "Merhaba, Scarlett! Bunlar çok güzel."

"Al." Scarlett, Lucy'nin standının önünde durdu ve çeşitli beyaz ve yumuşak pembe tonlarında, gül ve şakayıklarla dolu yemyeşil bir aranjman kopardı. Çiçekler, narin ama güzel bir kristal vazoda duruyordu ve dar boynuna bir kurdele bağlanmıştı. "Çok güzel," dedi diğer kadın.

Lucy masasının etrafında dolaşarak çiçekleri hayranlıkla inceledi. Çiçekler, neredeyse bir düğün masasının ortasındaki süs gibi, tüm sergiyi canlandırıyorlardı. Yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler. İnsanların nereden geldiğini bilmeleri için çiçeklerin yanına bir kartvizit koymak ister misin?"

"Çapraz promosyon," dedi Scarlett. "Harika! Bana bir deste kartvizit ver, bütün gün senin hakkında konuşayım."

Scarlett'in kartvizitini vazoun yanına yerleştirdiler, sonra geri çekildiler. Scarlett kolunu Lucy'nin omuzlarına doladı ve sıktı, sonra bakışlarını, kadınların arkasında yürüyen insanları tarayan, numune kutularının yanında duran Cormac'a çevirdi.

"Potansiyel alıcıları korkutup kaçırmayacağından emin misin?" diye sordu Scarlett sessizce.

Lucy dudaklarından bir nefes kaçırdı. Omuz silkti. "Umarım korkutmaz. Tuvalete gitmek için standı terk etmek zorunda kaldığım için yüzlerce dolarlık numuneleri kaybetmek istemiyorum."

"O ahmak sana yaklaşırsa, boynuna yumruk atarım." "Belki de seni güvenlik görevlisi olarak işe almalıydım," diye cevapladı Lucy.

Scarlett'in gözleri vahşi bir ışıkla parladı, sırtı ve Lucy'nin omuzlarını bir kez daha sıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Ben gidip

Hazırlanmam lazım! Birkaç saat sonra görüşürüz." "İyi şanslar!"

Scarlett göz kırptı, sonra arabasını yürüyüş yoluna çekti ve köşeyi dönerek ortadan kayboldu. Büyük odanın dış çevresi boyunca stantlar kurulmuştu ve bunların arasında iki sıra daha stant vardı. Cormac, Lucy'nin iç sıralardan birinde olmasına söylendi, çünkü bu, sırtını sağlam bir duvara dayayabileceği sıralara göre daha güvenli değildi.

Artık buraya geldiğine göre, korkusu azalmaya başlamıştı. Stirling Stationery Man hakkında çok endişeli değildi.

"İyi bir iş çıkaracağına güveniyorum," dedi Cormac'a, masasının kenarında bazı kartvizitleri yayarak. Cormac cevap vermediğinde ona bir göz attı.

Çenesi gergindi, ama ona başını salladı. Etkinlik salonuna girdiklerinde onun gevşeyeceğini ummuşsa, yanılmıştı. Savaşa hazır gibi görünüyordu.

Lucy saatine baktı ve derin bir nefes aldı. Birkaç dakika içinde ilk katılımcılar koridorlarda yürümeye başlayacak ve o da satış yüzünü takınmak zorunda kalacaktı. Göğsünde bir sıkışma hissetti ve nefes almaya çalıştı.

Bunu yapabiliirdi. Bu bir sunum ya da satış konuşması değildi. Sadece dostça davranıp insanlarla konuşmaktı. Fuara katılan düğün planlayıcıları ve genel halk, onun ürünlerini satın almak *istiyordu*. Tek yapması gereken kendisi olmaktı.

Yine de, keskin bir ağrı midesini deliyordu. Bu, eski kariyerine çok tanıdık, çok yakın geliyordu. Başarılıydı, ta ki her şeyi mahvedene kadar. Utanç verici anıları, gözünün köşesindeki devasa bir gölge, tıslayan canavarları saklayan bir karanlık leke gibiydi.

Ya bu bir hataysa? Aaron Phillips onu tehdit ederken, bunun yerine çevrimiçi işini genişletmek daha iyi olmaz mıydı? Neden kendini bu tür bir işkenceye maruz bırakıyordu?

"Her şey yolunda mı?" Cormac'ın sesi beklediğinden daha yakındaydı, hemen arkasında. "Phillips'i gördün mü?"

"Hayır, iyiyim," diye cevapladı, derin bir nefes vererek. "Sadece gerginim, hepsi bu. Baskı altında boğulmak benim uzmanlık alanım sayılır." Kahkahası zayıf ve tizdi, Cormac gülümsemediğinde kahkahasını kesti.

Derin mavi gözler onun gözleriyle buluştu. "Harika bir iş çıkaracaksın, Lucy."

Sesindeki samimiyetten cesaret alan Lucy, midesindeki ağrının hafıflediğini hissetti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Ve sanırım ilk müşterini buldun."

Lucy dönerek, ürünlerini inceleyen kadına gülümsedi. Kadının parmağında nişan yüzüğü vardı ve elinde dergi kupürleriyle dolu devasa bir klasör taşıyordu. Bir gelin. Lucy kadına selam verdi, sonra kendi düğününü planlayıp planlamadığını sordu. Kadın heyecanla planlarını anlattı

—Stirling'de, bordo, zümrüt ve altın renginin zengin renkleriyle bir kış düğünü—ve Lucy'nin yüzü aydınlandı. Örnek kutusu içinde iki yıl önce bir tatil düğünü için tasarladığı davetiyeyi bulmak için karıştırdı.

Gelin, gözleri parlayarak hayretle "Bu *mükemmel*" diye bağırdı.

Kadın, Lucy'nin sosyal medya sayfasını takip ettikten sonra, numuneyi ve Lucy'nin kartvizitlerinden birini eline alıp uzaklaştığında, Lucy dudaklarında beliren gülümsemeyi engelleyemedi.

İlk müşteri. Şimdi bunu birkaç yüz kez daha yapması gerekiyordu ve gün başarılı geçecekti.

Cormac'ın omurgasından bir tedirginlik dalgası geçti. Fuar, insanlarla, satıcılarla, müşterilerle ve meraklılarla doluydu, hepsi devasa salonun koridorlarında dolaşıyordu. Şu ana kadar kimse Lucy'yi rahatsız etmemişti, ama Cormac'ın içgüdüleri onu uyardı. Phillips'i henüz görmemiş olması hoşuna gitmiyordu, çünkü diğer adamın tüm gün etkinlikte olması gerekiyordu.

Kulaklığı cızırdadı ve Sam konuştu. "Rhonda ile teyit ettim, Stirling Stationery son dakikada iptal etti."

"Rhonda mı?"

"Check-in masasındaki kadın. Hoş bir bayan."

"Ah. Teşekkürler, Sam."

"Odayı bir kez daha kontrol edip sonra görev yerime döneceğim. Bir şeyler ters gidiyor gibi."

"Katılıyorum."

Lucy, bir kadının telefonunda gösterdiği bir şeye hayranlıkla "Muhteşem!" diye bağırdı. Parmaklarını şıklattı. "Temanıza uygun bir şeyim var."

Lucy ona davetiye ve menüyü gösterdiğinde diğer kadın hayranlıkla seslendi, ama Cormac'ın dikkatini çeken Lucy'nin parıldayan gülümsemesiydi.

Lucy'nin yanakları kızardı ve gözleri heyecandan parladı.

"Bunu sen mi tasarladın?" Diğer kadın hayranlıkla başını salladı. "Bu çok güzel."

"Teşekkür ederim. Size uygun zarfı ve davetiyeyi göstereyim." Koyu renkli at kuyruğunu omzunun üzerinden attı ve bir kez daha numune kutusuna yöneldi. Koyu renkli tişörtü ve vücudunun hatlarını ortaya çıkaran siyah pantolonuyla Lucy profesyonel ve çekici görünüyordu. Cormac, onun kutuya eğilmesini birkaç saniye fazla izledi.

Cormac bakışlarını ondan ayırdı. Evet, ıslıl ıslıl bir kadındı. Evet, yetenekli olduğu belliydi. Ama hayır, ilgisini göstermeyecekti.

O buraya çalışmak için gelmişti. Bu, diğer işler gibi sıradan bir işti. Marlon için bunu yapıyordu, çünkü Lucy'yi önemseyen Camilla'yı önemsiyordu. Lucy'nin o pantolonun içindeki poposunun şekli önemsizdi.

Arkasını dönerek, koridorlarındaki stantlar arasındaki alanı taradı. Lucy'nin hemen arkasındaki satıcı, bütün gün masasının arkasında oturup telefonunu karıştıran bir fotoğrafçıydı. Kalın elektrik kabloları, koridor boyunca iki stant arasında kıvrılarak uzanıyordu ve bu da takılıp düşme tehlikesi yaratıyordu. Hızlı bir şekilde çıkmak zorunda kalırlarsa, Cormac Lucy'yi omzuna atacak, kabloların üzerinden atlayacak ve tam karşısındaki yangın çıkışına yönelecekti.

"Bebeğim!"

Cormac, yaşlı bir adamın Lucy'ye kollarını açtığını görmek için zamanında döndü. Adamın yanında bir kadın gülümsüyordu. Adamın hoş bir yüzü, kel kafası ve kalın beyaz sakalı vardı. Kadının kahverengi saçları gümüş rengi beneklerle doluydu ve başının üstünde topuz şeklinde toplanmıştı. İkisi de kahverengi gözlüydü ve Cormac'tan birkaç santim daha kısaydı.

Sormadan kim olduklarını anladı. Bir kilometre öteden bile Lucy'nin yüzünü onların yüzlerinde görebiliyordu.

"Merhaba baba, anne," dedi Lucy, masanın etrafından dolaşarak ikisine de sarılmak için.

Babasının bakışları Cormac'a takıldı. "Bu bodyguard, değil mi?"

"Onlardan biri. Cormac, bunlar benim ailem, Gus ve Dolly."

"Memnun oldum," dedi Dolly, Lucy'ninkine benzeyen bir gülümsemeyle — sıcak, biraz da yaramaz bir neşeyle. "Her şey yolunda mı?"

"Benim tarafımda her şey yolunda," diye cevapladı Cormac. "Ve gördüğüm kadarıyla Lucy harika gidiyor."

Lucy'nin yanakları kızardı ve babası onu sıkıca kucakladı, o kadar sıkı ki Lucy ciyakladı. "Tabii ki öyle! Benim küçük balkabağım her şeyi yapabilir."

"Baba," diye mırıldandı, "ben yetişkin bir kadıyım."

"Sen bizim küçük kızımızsın," dedi Dolly, Lucy'nin yanaklarını okşayarak. Masaya döndü ve Scarlett'in güllerinden birini kokladı, sonra Lucy'nin çalışmasını incelemek için eğildi. İki kadın sohbet etmeye başladı, Gus ise masanın Cormac'ın yanına geldi.

"Phillips'i gördün mü?" diye sessizce sordu.

Cormac başını salladı. "Son dakikada iptal etti. Gelmeyecek."

Bu, Gus'ı biraz rahatlatmış gibiydi, çünkü omuzları gözle görülür şekilde düştü. "İyi. O adamı sevmiyorum. Lucy'nin onun yakınında olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Ona ben bakarım," diye cevapladı Cormac, istemeden daha ciddi bir ses tonuyla.

Gus da sözlerindeki yemini duymuş olmalıydı, çünkü Cormac'ın bakışlarına karşılık verdi. Cormac'ı incelerken gözleri hafifçe kısıldı, sonra düşünceli bir şekilde Lucy'ye baktı. "Anlıyorum," dedi.

Diğer adamın dikkatli bakışlarından rahatsız olan Cormac, duruşunu değiştirdi ve başını salladı. "Bölgeyi kontrol etmem gerekiyor," diye yalan söyledi. "Gününüzün geri kalanının tadını çıkarın."

"Öyle yapacağım."

Cormac, kabinler arasındaki boşluğu geçerek, Lucy'yi gözden kaçırmadan, tuhaf bir şey var mı diye etrafa bakındı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, Lucy anne babasına veda ediyordu. Tekrar masanın arkasına gelerek Cormac'a alaycı bir gülümseme attı.

"Babam utanç verici bir şey yapmadı, değil mi?"

"Nasıl utanç verici?"

Lucy omuz silkti ve güldü. "Bilmiyorum. Benim için endişeleniyorlar ve başımın etini yiyorlar. Sanırım hala beni küçük bir kız olarak görüyorlar ve son kariyerimin nasıl bittiğini düşünürsek..."

Cümlesini bitirmedeğinde Cormac kaşlarını çatı. "Ne oldu?" Phillips bu yüzden mi onun peşindeydi? Ona söylemediği bir şey mi vardı?

Saçından sarkan bir tutamı at kuyruğuna geri sokan Lucy omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Onlara karşı nazik davrandığın için teşekkürler."

Potansiyel bir müşteri Lucy'nin standına yöneldi, bu yüzden Cormac ona önceki kariyerini sormadı. Her hareketinde kokusunu alamayacak kadar geri çekildi. İşine odaklanması gerekiyordu, ama tek düşünebildiği Lucy, geçmişi ve omuzlarını kulaklarına kadar gerginleştiren gerginliği hafifletmek için ne yapabileceğiydi.

Muhtemelen ellili yaşlarının başında olan yaşlı bir kadın, Lucy'nin masasında durdu ve tasarımlarını incelemeye başladı. "Çok güzel işler," dedi. Boyalı sarı saçları vardı — iyi yapılmış, muhtemelen pahalı — kahverengi gözleri, boyu yaklaşık 1,70 metre. Cormac, standı yaklaşan diğer herkesi taradığı gibi bu kadını da katalogladı ve gelecekte hatırlaması gerekirse diye yüzlerini zihnindeki kartoteka kaydetti.

"Çok teşekkür ederim," diye cevapladı Lucy, nazikçe dikkatle. "Tasarım süreciniz nasıldır?"

Cormac kadını incelerken yarı dinliyordu. Kadın gri bir pantolon takım ve siyah düğmeli gömlek giymişti. Boynunda pürüzsüz inciler vardı ve saçları arkada toplanmıştı. Hiçbir şeyi kaçırmayan koyu renkli gözleri, Lucy konuşurken ona odaklanmıştı.

"Bunları kendiniz mi çiziyorsunuz?" Kadın masadaki davetiyelerden birini parmağıyla çevirdi.

"Suluboya stili ve soyut çiçek desenleri, evet," diye cevapladı Lucy. "Ama geri kalanı çeşitli stok görüntülerden oluşturulmuş. Kompozisyon ve tipografiyi elbette kendim yapıyorum."

"Bakabilir miyim?" Kadın, çiçekleri andıran renk lekeleriyle süslenmiş suluboya tarzı teşekkür kartlarından birini işaret etti. Diğerleri ise çoğunlukla çeşitli kağıt parçaları üzerinde estetik görünmesi için çizilmiş dalgalı çizgilerden oluşuyordu. Kartlar güzeldi. Sanat yeteneği olmayan bir adam bile bunu görebilirdi.

Cormac, fuar katılımcılarını tekrar gözden geçirdi. Gerginlik hissi onu terk etmemişti ve yeteneğini kaybettiğini merak ediyordu. Buradaki herkes mallarını satmaya çalışıyor ve düğün planları yapıyordu. Havada mutlu bir vızıltı vardı, öyleyse neden Cormac bunun kötü biteceğini düşünüyordu?

Kafasını salladı ve standın arkasını tekrar taradı. Her şey yolundaydı.

"Dikkat çekecek bir şey yok," dedi Sam kulağına. "Her şey normal görünüyor."

"Burada da öyle," diye cevapladı Cormac sessizce, bir gözü Lucy'nin önündeki kadında, diğer gözü ise onun arkasında dolaşan kalabalıkta.

"Tasarımlarını satmayı hiç düşündün mü?" diye sordu kadın Lucy'ye. Lucy dikleşti. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Juniper and Sage için alım sorumlusuyum." Kadın çantasından bir kartvizit çıkardı. "Kurumsal ekibimize birkaç fikir sunmanızı isterim. Her zaman yeni tasarımcılar arıyoruz."

Cormac'ın kulakları dikildi. Bu, Leo'nun taşınmasına yardım ettiklerinde bahsettiği, Lucy'yi hayrete düşüren şirketti. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Lucy'ye baktı. Lucy, kartı alırken parmakları hafifçe titriyordu ve çenesini bir kez aşağı doğru salladı.

"Eğer ilgilenirseniz, bu örneklerden birkaçını ekibe götüreceğim ve görüşme tarihi belirlemek için sizinle iletişime geçeceğiz."

"Evet, evet!" Lucy şiddetle başını salladı. "Evet, kulağa harika geliyor!"

"Hızlı hareket etmeliyiz," diye devam etti kadın. "Şirketin tatili için buradayız, bu yüzden Manhattan'a gelmek istemiyorsanız, sunumunuzu gelecek hafta dinlememiz gerekecek."

"Haftaya olabilir," diye onayladı Lucy.

"Güzel."

"Harika." Kadın gülümsedi ve birkaç numune aldı. "Sizinle iletişime geçeceğim."

Cormac kadının uzaklaşmasını izledi. Kadın stantların arasından yavaşça yürüdü, birkaç ürüne merakla baktıktan sonra köşeyi döndü. Kadın gözden kaybolur kaybolmaz, Lucy uzun, hırıltılı bir ses çıkardı. Sonra nefesini içine çekti, ayakları titredi.

"İyi misin?" Cormac ona doğru bir adım attı.

Lucy ona atladığında Cormac homurdandı. Lucy, kilometrelerce uzaktaki tek okaliptüs ağacını görmüş çaresiz bir koala gibi zıpladı ve Cormac'ın göğsüne çarptı. Kolları şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde Cormac'ın boynuna dolanırken, bacakları da Cormac'ın kalçalarına sıkıca sarıldı. Cormac sendeledi ve dengede kalmak için içgüdüsel olarak kollarıyla Lucy'yi sardı. Lucy heyecanla çığlık atarken Cormac'a sıkıca sarıldı.

"Juniper ve Sage, Cormac! *Juniper ve Sage!*" Lucy tekrar ciyakladı ve kollarını ve bacaklarını biraz daha sıkılaştırdı.

Ona aşağı inmesini söylemeli ve etrafı taramaya devam etmeliydi. Aralarına biraz mesafe koymalıydı.

Ama yapmadı.

Eli Lucy'nin omurgasını okşadı, Lucy'nin vücudunun sıcaklığı donmuş kalbine işledi. Yavaşça onu daha sıkı sarıldı, Lucy'nin nefesi boynunun yanını gıdıklarken gözlerini kapattı. Parmakları Lucy'nin ensesine uzanırken, diğer kolu da Lucy'nin belini sımsıkı kavradı.

Kollarında mükemmel hissediyordu, sıcak ve yumuşaktı. Yakından kokusu daha da güzeldi, cildinden yayılan tanımlanamaz bir koku. Onu kucaklamak cennetti. Hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Ruhunun en gizli köşelerinde, eksik bir parça yerine oturdu.

Sonra, sanki ne yaptığığın farkına varmış gibi, Lucy'nin kolları ve bacakları gevşedi. O, Lucy'nin dengede kalması için ellerini belinde tutarak onu yere indirdi. Lucy'nin avuç içleri, sıcak ve narin bir şekilde Cormac'ın göğsüne yaslandı.

Gözleri erimiş çikolata gibiydi. Vücudu ona doğru eğildi, sanki onun iri vücuduna yaslanmaktan kendini alamıyormuş gibi. Cormac, onun bu kadar yakınında olmaktan hoşlandığını kendine itiraf etmek istemiyordu. Onun titrek gülümsemesi ve parlayan gözlerinin zırhının derinliklerine işlediğini, kalbini biraz daha hızlı attırdığını kabul etmek istemiyordu.

O, nadir bir mücevher gibi değerliydi. Korunmaya ihtiyacı vardı. Sevilmeli.

Başparmakları, sanki elleri bile ona doyamıyormuş gibi, kendiliğinden kaburgalarını okşadı.

Aralarındaki sessizlik uzadığında, sonunda "Juniper ve Sage nedir?" diye sordu.

Lucy ellerini göğsünden çekip uzaklaştığında sorduğu sorudan pişman oldu. Onun dokunuşunu kaybetmek, onu neredeyse irkiltecek kadar keskin bir acıydı. Hızla toparlandı, müşterisi olan ve daha fazlası olmayan bir kadının dokunuşuyla sarsıldığı için kendine kızdı.

Lucy, masanın kenarında bıraktığı yaşlı kadının kartvizitini aldı ve okumasını sağlamak için ona döndürdü. "Oh, Hallmark'tan sonra ülkedeki en büyük ikinci tebrik kartı şirketi."

Gülümsemesi güneş ışığı gibiydi, ta ki solana kadar.

O solan gülümseme, Cormac'ın göğsüne bir bıçak gibi saplandı. "Ne?"

Kafasını salladı ve dudaklarını tekrar kıvrırmaya çalıştı, ama aynı görünmüyordu. "Tasarımlarımı takım elbiseli insanlarla dolu bir odaya sunma düşüncesi bile..." "Harika bir iş çıkaracaksın," dedi ona, her kelimesinde samimi olarak. Gözlerindeki o ışığı geri kazanmasını istiyordu.

O ışığı geri kazandıran kişi olmak istiyordu. "Onları onları hayran bırakacaksın."

Derin bir nefes aldı ve kartı cebine koydu. "Evet. Sadece gerçekten, *gerçekten* hazır olduğumdan emin olacağım. Ve eğer başarısız olursam, kendimden başka kimseyi suçlayamam."

Kendini durduramadan, Lucy'nin elini tuttu. Lucy şaşkınlıkla ona baktı.

"Harika bir iş çıkaracaksın," diye tekrarladı, başparmağıyla Lucy'nin parmak eklemlerini okşayarak. Dokunduğu her yeri ipek gibi yumuşaktı. "Senin çalışmalarını çok beğendi. Yaptığın işte harikasın. Bütün gün seni izledim, Lucy. Birinin hem yetenekli hem de iş ahlakına sahip olması nasıl bir şey, biliyorum."

Omuzlarının gevşemesi, Cormac'a en azından biraz olsun ona ulaştığını gösterdi. Bunun neden kendisini rahatlattığını anlamadı. Neden bu kadar önemseydiğini bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce, parmaklarını sıkarak. Sonra başka bir potansiyel müşteri standına yaklaştı ve o da işine geri döndü, yüzüne aynı güneşli gülümsemeyi takındı — Cormac'ın ayaklarının altındaki dünyanın sallandığını hissettiren gülümsemeyi.

Bir an için gözlerini kapattı, duygularını kontrol altına almaya çalıştı.

Bir kadına yakınlaşmak istemiyordu. Şu anda, her şey yolunda giderken. Huzurlu hayatına sorun sokmak istemiyordu ve özellikle de koruması altında başka bir savunmasız kişi olmasını istemiyordu.

Ancak gün ilerledikçe ve Lucy'nin her etkileşimde ışıldadığını gördükçe, onu istediğini itiraf etmek zorunda kaldı.

YEDİ

Lucy'nin ayak tabanlarından baldırlarına ve uyluklarına kadar sürekli bir ağrı yayılıyordu. Afişleri sararak, artık daha hafif olan numune kutularının arkasına yerleştirdiği el arabasına koyarken, ağrı beline de yayıldı. On saat boyunca ayakta durmak, onun alışık olduğu bir şey değildi.

Alt vücudundaki rahatsızlığa rağmen Lucy mutluydu.

Örneklerinin çoğu dağıtılmıştı ve iki çiftten düğün tarihi ve davetiyelerle ilgili sorular almıştı. Yerel düğün organizatörleriyle bir düzine yeni irtibat listesi vardı ve sosyal medyası için sayısız fotoğraf çekmişti.

Ve tabii ki, en büyük haber, Juniper and Sage ile olası bir anlaşma. Bu olasılık karşısında kalbi küt küt atıyordu, ama heyecanın ardından endişe de baş gösteriyordu.

Ya işleri batırırsa? En son bir grup sıkıcı takım elbiseli adamla toplantı odasında bulunduğunda, çökmüştü. Ya bu tekrar olursa? Ya bu altın fırsatı kaçıırırsa ve bir daha böyle bir fırsat bulamazsa?

Nefes nefese, parmak uçlarının altındaki masa örtüsünün hissine odaklandı ve onu düzgün bir kareye katladı. Kafası, bugün olan biten her şeyi işlemek için çok doluydu.

Sarılma da dahil. Eğer buna sarılma denilebilirse. Cormac'ın omurgasını okşama şekli... Onu tutarken nefesinin titremesi...

Gözlerini kırptırarak başını salladı. Bunun bir anlamı yoktu. Ona saldırmıştı ve Cormac sadece dengesini yeniden kazanmaya çalışıyordu, hepsi bu. Dokunuşu sadece Lucy'nin inanmak istediği için nazik gelmişti.

Gözünün ucuyla, koridoru baştan aşağı tarayan ve ara sıra eşyalarını toplama sürecini kontrol eden Cormac'a baktı. Onun varlığı bugün ona yardımcı olmuştu, her zaman arkasında sabit bir sıcaklık duvarı vardı

. Yeni insanlarla tanışmaktan ve ürünlerini tanıtmaktan gerçekten *keyif* alabilmişti, bu da onu şaşırtmıştı.

Cormac'ın desteği sayesinde — profesyonel bir kapasitede olsa da — Lucy, genellikle onu engelleyen korkusunun küçük bir kısmını bırakabilmişti.

Gün boyunca iki donut daha yemişti, bu da Lucy'yi aptalca, parıldayan bir sıcaklıkla doldurmuştu. Ona zevk veren kişi olmak hoşuna gidiyordu, bu sadece şekere batırılmış kızarmış hamur olsa bile.

"Hazır mısın?" diye sordu iri adam, Lucy katlanmış masa örtüsünü el arabasındaki kutu yığınının üzerine koyarken.

Yorgun bir gülümsemeyle, "Hadi buradan gidelim," dedi.

Cormac, o yapamadan önce el arabasını kaptı ve gülümsemek için yanağının içini ısırdı. Ağır şeyleri onun için taşıyan birinin olması *hoştu* ve bunu itiraf etmenin onu iradesiz bir kadın yapması umurunda değildi.

Çıkışa doğru yöneldiler. Satıcıların yaklaşık yarısı eşyalarını topluyordu, diğer yarısı ise hala potansiyel müşterilerle sohbet etmekle meşguldü. Scarlett üç saat önce tüm ürünlerini satmış ve Lucy'nin standına uğrayarak veda etmişti. Lucy ise kalabalık önemli ölçüde azaldığında nihayet işini bitirmişti.

Catering şirketleri, fotoğrafçılar, mekan temsilcileri, planlamacılar, pastacılar, çiçekçiler, fotoğraf kabini kiralama şirketleri... Stirling'in hareketli düğün endüstrisinin desteklediği işletmelerin listesi çok uzundu. Lucy yanlarından geçerken minnettarlık duygusu onu sardı. O da bunun bir parçasıydı. Yıkılan kariyerinin küllerinden yeniden doğmuş ve kendine bir hayat kurmuştu.

Başarmıştı. Başarılı hissetmek için yerel ekonomide büyümeyi beklemek zorunda değildi. Zaten başarılıydı!

Ama... Juniper and Sage'den Belinda ile iletişime geçerek bunu gerçekten mahvetmek istiyor muydu? Cebinde kartvizitin kenarlarını parmağıyla okşarken, yaşlı kadının kartvizitinin kenarları parmağına pürüzlü geliyordu. Belki de küçük kalmak daha iyi bir seçimdi. Herhangi bir ilgi çekmeden de iyi bir hayat sürebilirdi.

Spot ışıkları korkutucuydu.

Cormac el arabasını diğer eline aldı ve serbest kalan eliyle kadının dirseğine dokundu. Parmak uçlarının sıcaklığı kadının cildinde küçük kıvılcımlar oluşturdu ve kadının düşünceleri yatıştı.

Bugünü keyifle geçirecek, Stirling Düğün Fuarı'ndaki başarısının tadını çıkaracak ve büyük iş anlaşmalarını yarın düşünecekti.

Çıkışta biten ana koridora doğru bir köşeyi döndüler. Sam kapının yanında durmuş, ilerlemelerini izliyordu.

Ama Lucy'nin dikkatini çeken bu değildi.

Solunda, açılı bir aynanın önünde beyaz bir giysi sergileniyordu. Elbisenin ince askıları ve hafifçe dekolte olan kalp şeklinde yakası vardı. Vücudu saran kumaş, uzun, düzgün kıvrımlı çizgiler halinde dikilmiş parıldayan boncuklarla süslenmişti ve modern silueti olmasına rağmen neredeyse Art Deco tarzında bir etki yaratıyordu. Elbisenin alt kısmında, dizlerden aşağıya doğru, parlak boncuklarla süslenmiş tül yaylanıyordu.

Açılı aynalarda, elbisenin arkası derin bir dekolteye sahipti ve tülün altına kadar uzanan bir sıra düğme vardı.

Romantik ve seksi bir elbiseydi ve hiç de mütevazı değildi. Lucy'nin kendisi için isteyeceği şeyin tam tersiydi, çünkü ilgi odağı olma fikrini hiç sevmiyordu.

Ama çok *güzeldi*.

"Ne oldu?" diye sordu Cormac ve Lucy nefesini tuttuğunu ve yavaşladığını fark etti.

Gözlerini kırpıştırarak başını salladı. "Hiçbir şey. Sadece elbise."

Cormac kaşlarını çattı, elini Lucy'nin dirseğine daha sıkı tuttu. Ona bir adım daha yaklaştı. "Elbise ne oldu?" Gözleri elbiseyi taradı, tezgahın arkasında başka bir kadınla konuşmakla meşgul olan kadına baktı. "Ne gördün?"

Lucy elbisenin yönünü işaret etti. "Çok... güzel."

Cormac'ın bakışları ona çevrildi. "Ne?"

Adam elbisenin bir tehdit barındırdığını düşünmüş olmalıydı. Lucy gülümsemesini sakladı. "Güzel bir elbise, Cormac. Hepsi bu. Dikkatimi çekti."

Adam elbiseye tekrar baktı, başını eğdi, düşündü. "Sana çok yakışır."

Lucy irkildi ve başını salladı. "Oh, hayır. Hayır. Asla giyemem."

Yürümeye devam ettiler. "Neden giyemem?" diye sordu adam, sanki Lucy'nin başına bir tane daha çıkmış gibi ona bakarak.

"O şeyi giyemem! Çok... Çok fazla! Ayrıca, evlenmek istemiyorum."

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "İstemiyor musun? Ama düğünlerde çalışıyorsun."

"Doğru. Ama herkesin beni koridorda yürürken izleyeceğini düşünmek..." Tiksinti içinde homurdandı ve titredi. "Olmaz."

"Ama elbiseyi beğendin."

"Evet, tabii," diye cevapladı ve kaşlarını ona doğru kaldırdı. Anlaması bu kadar zor olan neydi ki? "Çok güzel."

"Elbiseyi beğeniyorsun ama istemiyorsun," diye açıkladı, "çünkü evlenmek istemiyorsun ve sana yakışmayacağını düşünüyorsun, değil mi?"

Kapıya yarı yoldaydılar. "Tamam," diye açıkladı. "Belki bir gün, doğru kişiyle tanışırsam evlenmek isterim. Ama *düğün* istemiyorum. Ve bu elbise bana yakışır diye düşünüyorum, en azından umarım, ama giyecek yerim olmadığı için satın almam için bir neden yok."

Adam yavaşça başını salladı, ama gözleri odada dolaşan insanların hareketlerini takip etmeye devam ediyordu.

"Böyle bir elbise için uygun bir ortam gerekir," diye devam etti, kendini daha güvende hissederek. "Böyle bir elbise giyersen, muhteşem bir dekoru ve ön kapısını koruyan taş aslanları olan eski bir otelde *düğün* yapman gerekir. Bir müzik grubu ve smokin giyme zorunluluğu gerekir. Ben bunların hiçbirini istemiyorum."

Cormac'ın başparmağı dirseğine hafifçe dokunmaya başlamıştı ve bu dokunuş başını döndürmeye başlamıştı. Daha fazla gevezelik etmemek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı, ama o dokunmaya devam etti. Bunu yaptığının farkında mıydı acaba?

"Rapor?" Cormac, diğer adama ulaştıklarında Sam'e sordu. Başparmağı hareketsiz kaldı, ama elini Lucy'nin dirseğinden çekmedi.

"Her şey yolunda. Phillips'ten iz yok ve satıcılar ve katılımcılarla herhangi bir sorun yok. Harekete geçmeye hazırız."

Cormac başını salladı, ama çenesi gerildi. Sam bile endişeli görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordu Lucy.

Cormac'ın koyu mavi gözleri onun gözleriyle buluştu. İç çekerek başını salladı. "Kötü bir his."

"Bütün gün öyleydi," diye onayladı Sam.

Lucy dudaklarını büzdü ve iki adam arasında bakışlarını gezdirdi. "Belki de tüm bu *düğün* işleri seni rahatsız ediyordur. Stirling *Düğün* Fuarı'na katılmaktan nefret eden ilk erkek sen değilsin. Bu yüzden tüm bu elbise işi sana çok garip geliyor. Romantizmini anlayamıyorsun."

Cormac'ın eli dirseğinden beline kaydı. "Belki," diye kabul etti, sonra Sam'e başını salladı. "Gidelim."

Sam yine arkada yürüdü, Cormac ise onu kapılardan geçip koridordan otelin çıkışına doğru yönlendirdi.

Öğleden sonra güneşinin solan ışığına çıktılar, havada baharın kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Lucy, fuarı bitirmiş olmaktan mutlu olarak derin bir nefes aldı. Arabası park yerinin karşısındaydı, Elite Security minibüsü ise ters yönde park etmişti.

İki adama dönünce rüzgâr at kuyruğunun ucunu dalgalandırdı. "Her şey için çok teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Bugün büyük bir başarıydı ve bunun büyük bir kısmı ikinizin bana destek olmanız sayesinde oldu. Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Seni eve güvenle ulaştırmadan işimiz bitmez," dedi Cormac, Sam uzaklaşıp Elite Security aracına doğru yönelirken.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diye ısrar etti Lucy. "Gerçekten. Sizi işe aldığım için kendimi biraz aptal hissediyorum. Bugün hiçbir şey olmadı."

Minibüs önlerine geldi, Sam atladı ve sürgülü kapıyı açtı. Cormac ona kutuları, afişleri ve malzemeleri vermeye başladı.

"Çocuklar. Buna gerek yok."

"Sizi eve güvenle götüreceğiz," dedi Cormac, tartışmaya cesaret edemeyeceği bir tonla. "Minibüse binin. Arabanızı sizin için eve götüreceğiz."

Normalde Lucy bu tür bir baskı altında pes ederdi, ama Cormac'ta içini ateşleyen bir şey vardı. Ona karşı koymak istemesi için onu kışkırtıyordu.

"Eve kendim güvenle giderim, teşekkürler," dedi kibarca, çantasından araba anahtarlarını çıkararak. "Ama malzemelerimi taşıdığınız için teşekkürler."

Lucy minibüsün etrafından dolaşıp park yerinden kendi arabasına doğru koşarken, Cormac ona vahşi bir hayvan gibi hırladı. Ha! Kendini savunmak *harika bir* duyguydu. Çok uzun zamandır kendini apartmanında tek başına saklamıştı.

"Lucy."

"Apartmanda buluşuruz," diye seslendi, elini başının üzerinde sallayarak. Asfaltta yürüyerek, dudaklarını gülümsemeye kıvırdı. Ne harika bir gün!

Koridorun sonunda, önündeki park yerinden biri geçti. Bir erkeğe benziyordu, ama omuzları kambur ve beyzbol şapkası takıyordu, bu yüzden emin olmak zordu. Lucy'nin arabasının önünde bir saniye durdu, eğilip yerde bir şeye baktı. Lucy kaşlarını çattı, adamın bakışını takip ederek arabasının altını inceledi, sonra adam kalkıp yürümeye devam edince rahat bir nefes aldı

ve yürümeye devam etti. Adamın ne gördüğünü merak ederek adımlarını hızlandırdı.

"Lucy!" Cormac'ın sesindeki panik tonu, Lucy'nin düz bir kaldırım taşına takılıp tökezlemesine neden oldu.

Sonra güçlü bir kol onu belinden kavradı ve arabası patlamadan bir saniye önce onu ters yöne çevirdi.

SEKİZ

KÜL ve benzin Lucy'nin burnunu yakıyordu. Öksürdü, Cormac koşarken kolunun sert baskısı midesini sarsıyordu. Her adımda kolu kaburgalarına daha sıkı sarılır, ciğerlerini sıkıştırırdı. Nefes almakta zorlanıyordu, az önce olanları anlamaya çalışıyordu.

Lastiklerin çığlığı, Sam'in minibüsü birkaç metre uzağa çekmesini görmek için başını kaldırmasına neden oldu. Koltukların üzerinden eğilerek yolcu kapısını açtı.

"Onu buradan çıkarın," dedi Cormac, sonra Lucy'yi hiç nazik davranmadan bekleyen Elite Security minibüsüne attı. Lucy koltuğun üzerine yuvarlandı, nefes nefese kalmıştı.

"Anlaşıldı," diye cevapladı Sam ve kapı Lucy'nin arkasında kapandı. "Kemerini tak, tatlım," diye ekledi ve gaza bastı.

Koltuğuna çarpılan Lucy, oturmak için çabaladı. Kemerini takıldıktan sonra, Cormac'ı görebilmek için hızla döndü.

Onu, otelin bitişiğindeki, benzin istasyonu ve marketin bulunduğu otoparkın ortasında gördü. Kollarını sallayarak, Cormac inanılmaz bir mesafeyi koşarak kat etti. Vücudu bir sanat eseri gibiydi, giysileri vücuduna yapışarak hareketlerinin saf gücünü ortaya koyuyordu.

Kovaladığı adam benzin istasyonunun yanındaki bir arabanın etrafında dolaşıyordu. Arabanın tavanının üzerinden Cormac'a baktı ve Lucy bunu açıkça gördü: Bu Aaron Phillips değildi. Başka biri arabasını havaya uçurmuştu. Cormac, onun boyundaki bir adamda olması imkansız olan bir zarafetle tel örgü çitin üzerinden atladı. Cormac hızlanırken adam kaçış arabasının yolcu kapısını açtı.

Lucy'nin kalbi gırtlığına kadar çıkmıştı. Kaçış arabasının lastikleri gıcırdayarak kaldırıma siyah izler bırakmasını izlerken burnunu cama dayadı.

Cormac ise sadece birkaç metre gerideydi. Hiç kimsenin öyle hareket ettiğini görmemişti. Minibüsün gürültüsü altında nefes nefese kalmıştı, sonra Sam bir köşeyi döndü ve uzaklaştı.

Minibüsteki Bluetooth sisteminin sesi dikkatini çekti.

"Elite Security'den Sam Walters," dedi Sam, bağlantı kurulduğunda. "Gladstone Otel'de bir olay var. Bir araba patladı."

"Patladı mı?" diye cevapladı telefondaki sert ses.

"Lucy Barlow'a ait beyaz bir Ford Focus. O benimle birlikte burada ve onu ofisimize götürüyorum. Şüpheli, McKenna'nın peşinde olduğu altın rengi bir Crown Vic'e bindi."

"Geri çekil," diye cevapladı adam. "Birimler gönderiyoruz. Beni duydun mu? Adamına geri çekilmesini söyle."

Sam'in çenesi gerildi. "Deneyeceğim," dedi ve telefonu kapattı. Direksiyonundaki başka bir düğmeye bastı ve bir saniye sonra Cormac cevap verdi. "Polis ekipler gönderiyor," diye açıkladı Sam. "Geri çekilmeni istiyorlar."

"Maple'a saptılar," diye cevapladı Cormac, kasabayı boydan boya kesen ana caddelerden birinin adını söyleyerek. "Onların iki dakika gerisindeyim. Lucy?"

"O burada." Sam onu süzdü. Hızlı bir bakıştı, ama Lucy, iki saniyelik bu bakışın birçok bilgiyi içerdiğini anlayabilirdi. "Sarsılmış, ama iyi."

"O zaman telefonu kapat ve emrettiğim gibi onu güvenli odaya götür."

Telefon kapandı ve Sam öfkeyle nefes aldı. "Denemedim değil," nefesini yeni toparlamaya başlayan Lucy'ye söyledi. Sam ustaca ve hassas bir şekilde sürdü, hız sınırını asla aşmadı, sürekli çevredeki arabaları kontrol etti. Elite Security ofislerinin altındaki yer altı otoparkına girdiler.

Gözleri loş ışığa alıştığında, Sam motoru durdurdu. Bir yere park etmedi, arabayı yakındaki asansörden sadece birkaç metre uzağa durdurdu. Sonra arabadan indi ve onun tarafına doğru dolaşırken otoparkı taradı.

Asansöre bindirilen Lucy, aynalı duvara yaslanıp nefesini bıraktı. Sam, asansör yukarı çıkarken asansör kapısının önünde durdu, vücudundan gerginlik yayılıyordu. Sam, Elite Security ofislerine varana kadar rahatlamadı. Boş bir resepsiyon masasının önünden geçtiler, bina karanlıktı. Sam, Lucy'yi koridordan geçirdi, sonra kapıyı kapatıp

binanın önünden mutfak alanını ayıran sağlam çelik kapıyı kilitledi.

Yüzü hâlâ somurtkan olan Sam, onu bir kanepede, bir televizyon ve küçük bir yemek takımı bulunan bir odaya götürdü. "Patronu arayacağım," dedi ve odayı işaret ederek, "Kendini evinde hisset," diye ekledi.

"Neler oluyor? Ne oldu?" Lucy sonunda boğuk bir sesle sordu. Parmakları ve ayak parmakları buz gibi soğuktu. Beyninin buz gibi yavaş çalıştığı hissediliyordu.

"Henüz emin değilim, ama görünüşe göre biri arabana bir cihaz yerleştirmiş. Erken patlamış olmalı."

Lucy ağzı açık kaldı. Patlama olduğunda elbette oradaydı, ama kaçıışları o kadar verimli olmuştu ki, neredeyse hayal gördüğünü sanmıştı. Sam'in bunu bu kadar açık bir şekilde söylemesi, omurgasından soğuk bir ürperti geçmesine neden oldu.

"Beni... öldürmek mi istediler?" Sözler fısıltı gibi çıktı.

Sam içini çekti. "Kahve veya çay alabilirsin," dedi nazikçe, köşedeki mutfakı işaret ederek. "Buzdolabında atıştırmalıklar var. Cormac'ı arayacağım. Daha fazla bilgi edindiğimizde, sonraki adımları belirleyebiliriz." Cesur bir yüz takınıp, diğer adama başını salladı. Cormac kadar uzundu

ve bir futbolcu gibi yapılıydı. Sarı saçları kısa kesilmişti, yüzü temiz tıraşıydı. Lucy sarılmak istedi, ama Sam'in sarılmasıyla kendini daha iyi hissedeceğinden şüpheliydi.

Sam kapının arkasında kaybolduğunda, Lucy titreyerek nefes verdi. Mutfaka doğru sürüklendi ve bardaklara, tabaklara ve kahve yapma aletlerine, sanki Dünya'ya yeni inmiş ve onlarla ne yapacağını bilmeyen bir uzaylıymış gibi baktı. Kahvenin uyuşuk beyni için çok fazla çaba gerektireceğine karar vererek, titreyen ellerle bir bardak aldı ve soğuk suyla doldurdu.

Ailesini arayıp iyi olduğunu söylemeliydi, ama musluğu açmayı bile zorlukla başarabiliyordu. Arabasının patladığını söylemek ise onun için imkansızdı.

Telefonu çaldı. Scarlett, iyi olup olmadığını soruyordu. Lucy, hızlıca cevap yazarken parmak uçları uyuşmuş gibiydi. *İyiyim, yazdı. Cormac'ın ofisindeyim.*

Scarlett cevapladı: *Ne oldu???? Araban patladı mı?????*

Lucy gözlerini kapattı ve derin bir nefes almaya çalıştı. *Evet, diye cevapladı. Yarın konuşuruz, tamam mı?*

Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Bu gece benim evimde kalabilirsin, dedi ve Lucy minnettarlık duydu. Arkadaşları en iyisiydi.

Kapı açıldı. Lucy döndü, ama kapıyı açan Cormac değildi.

Dizüstü bilgisayarı ve dağınık saçları olan zayıf bir adam içeri girdi ve ona çarpık bir gülümseme attı. "Demek patronun kafasını karıştıran sensin!" Uzun kanepeye oturdu ve dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerine koydu. "Marlon evlendiğinde, Cormac'a sıradaki onun olacağını söyledim, ama beni dinledi mi? Hayır."

Onun içinden biraz gerginlik çıktı. Lucy suyunu yudumladı. "Şey... Cormac ve ben... birlikte değiliz."

"Ha!" Adamın parmakları dizüstü bilgisayarının üzerinde dans etti, sonra bakmadan yan masaya uzandı. Eli boşluğa değince kaşlarını çattı, dizüstü bilgisayarı sehpa koydu ve tekrar kapıdan çıktı. Bir dakika sonra, üzerinde parlak bir kedi yavrusu olan bir kahve fincanıyla geri geldi. Sam, onun arkasında somurtarak duruyordu.

"Güvenlik kamerası görüntülerini inceleyelim," dedi sıska adam neşeyle, fincanından bir yudum aldıktan ve dizüstü bilgisayarını aldıktan sonra.

"Elton, ona biraz zaman ver." Diğer adama kaşlarını kaldırarak, "*Sinir krizi geçirmek üzere olduğunu anlamıyor musun, seni aptal?*" der gibi bir şey söyledi.

"Hayır, sorun yok," diye araya girdi Lucy. "Görmek istiyorum."

"Gördün mü?" diye cevapladı Elton. "O iyi! Patron, patlayan bir arabayı kaldıramayan bir kadınla çıkmaz."

"Biz çıkmıyoruz," diye tekrarladı Lucy, sonra ekledi, "Bu tür şeyler senin işinde sık sık olur mu?"

Elton, sorusunu görmezden gelerek dizüstü bilgisayarı döndürdü. "İşte. Oynatmak için boşluk tuşuna bas."

Fayans zemini geçerek Lucy, Elton'ın yanına oturdu. Oynat düğmesine bastı ve grenli görüntülerde arabasına yaklaşan kendini izledi. Ekranda elini sallayarak Cormac ve Sam'e veda etti, sonra başka bir adam kadraja girince yavaşladı. Kapüşonu başındaydı ve kafasında beyzbol şapkası vardı, yüzünü göremiyordu.

"Sence bu Aaron Phillips mı?" diye sordu Sam, Lucy'nin omzunun üzerinden bakarak.

"Hayır," diye cevapladı Lucy. "Yüzünü gördüm, Aaron değildi. Ayrıca bu adam uzun ve zayıf. Aaron benden sadece birkaç santim uzun."

Adam diz çöktü, kalktı, uzaklaştı ve bir an sonra ekran patlamayla beyazlaştı. Lucy'nin midesi düğümlendi. Ekrandaki olayları görmek onu daha iyi hissettirmedi. Kalbi çarparken, boğazına safra yükseldi.

O arabanın içinde olabilirdi. *Ölebilirdi.*

Daha önce hissetmediği panik dalga gibi yükseldi. Gözlerini sıkıca kapattı ve hızla atan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes almaya çalıştı. Bu çok fazlaydı. Tek istediği düğün davetiyeleri satmaktı. Bu, hayatına gerçekten değer miydi?

Expo'ya hiç gitmemeliydi. Güvenli olan evinde kalmalıydı. Bu, çok makul korkularını aşmaya çalışmasının bir sonucuydu. Bir kez kariyerini mahvetmişti ve bu ona bir ders olmalıydı. Şimdi saldırı altındaydı. Dengesiz, öngörülemeyen bir psikopat *onu öldürmeye* çalışıyordu. Ya ona tekrar saldırırsa? Ya ailesinin peşine düşerse? Ya arkadaşlarının?

Nefes almak cam parçaları solumak gibiydi. Yeterince oksijen alamıyordu. Tek görebildiği ekrandaki patlamanın beyazlığıydı. Kurum ve kükürt kokusu hala burnunu yakıyordu.

Uzaklardan bir kapının açıldığını duydu, ama zihni panik çığlıklarıyla dönüyordu. Saçlarını kavradı, acıyı kullanarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Biri *arabasını patlatmıştı* ve Lucy bu durumun üstesinden gelemiyordu.

Tanıdık bir ses, "Bizi yalnız bırakın" dedi ve bir an sonra, rahatlık ve güç kokusu onu sardı. Lucy koltuktan kaldırılıp güçlü bir vücuda yaslandığında, sıcaklık Lucy'nin vücudunu sardı. Sonunda ciğerlerini doldurabildi.

"İşte böyle," diye gürledi Cormac. "Nefes al, nefes ver. Derin nefes al. Sen iyisin. Ben buradayım, Lucy. Nefes al."

Yüzünü onun boynuna dayayarak, onun teninin kokusunu içine çekti. Akli başına geldiğinde, ona beyaz parmaklarıyla sıkıca sarıldığını fark etti. Tırnakları Cormac'ın omuzlarına o kadar sıkı batmıştı ki, kan akıtmış olsa bile şaşırmasdı. Onu tutan ellerini gevşeterek, bir nefes daha aldı.

Kollarını ona doladı, bir eliyle kolunu yukarı aşağı uzun, yumuşak çizgiler çizdi, diğer koluyla da uyluklarını sardı. Dokunuşu uyuşturucu gibiydi. Hiç bu kadar sakin, bu kadar huzurlu hissetmemişti.

Tırnaklarıyla sıkıca tuttuğu omzunu okşayarak Lucy, "Canını acıttım mı?" diye sordu.

Cormac'ın kahkahası, şakağına doğru esen bir nefes gibiydi. "Sadece bir kedi yavrusu kadar."

Dilini şaklatarak, çenesinin kıllı kısmına öfkeyle baktı ama kıpırdamadı. Koluyla okşamaya devam etti ve sanki biri tüm uzuvlarını kurşuna çevirmiş gibi hissetti. Hareket edemiyordu, ya da belki de sadece istemiyordu.

"Ölebilirdim," dedi Lucy küçük bir sesle.

Cormac'ın kolları hafifçe sıkıştı, sonra gevşedi, sanki kendini zorlayarak tutuşunu hafifletmiş gibiydi. "Artık güvendesin."

"Ben düğün davetiyeleri yapıyorum, Cormac. Anlamıyorum." Kendini kaldırarak gözlerine baktı. Şu anda, gözleri alacakaranlık rengindeydi, neredeyse siyah, içinde mavi bir parıltı vardı. Bakışlarında karanlık vardı, günün olaylarının ortaya çıkardığı kadim bir öfke. Ama orada başka bir şey de vardı, belki de onun için endişe. Lucy nefesini tuttu. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

Cormac'ın çenesi sertleşmiş, bakışlarını ondan ayırmamıştı. Eli kayarak yanağını okşadı, başparmağı elmacık kemiğinin şeklini izledi. Bu samimi ve beklenmedik bir hareketti. Cormac konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Bunu öğreneceğim Lucy ve onları durduracağım."

Sözleri derin bir kesinlikle doluydu ve Lucy, sanki gizli bir parçası onun yeminine cevap veriyormuş gibi, göğsünde bir çarpıntı hissetti. Bir kez olsun, yalnız değildi.

Kapının çalınması onları böldü. Sam kafasını içeri soktu. "Polisler geldi," dedi ve Lucy'yi Cormac'ın kucağında otururken görünce gözlerini kırptı.

Lucy ondan kurtulmaya çalıştı ama Cormac onu daha sıkı tuttu ve Lucy kapana kısılmıştı. Aslında pek de umursamadı.

Cormac, "Onları büyük konferans odasına alın. Hemen geliyoruz," dedi.

Kapı tekrar kapanana kadar Cormac, neredeyse isteksizce, onu tuttuğu yerden bıraktı. Ayağa kalktılar ve Lucy kıyafetlerini ve saçlarını düzeltti. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, sonra onu paniğin pençesinden kurtaran adama döndü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Lucy.

"Polislere bildiğimiz her şeyi anlatırız, sonra seni eve götürürüm."

"Dairemde güvende olacağımı mı düşünüyorsun? Kapıların ve pencerelerin kilitli olmadığını söylemiştin..."

"Senin evin değil, Lucy," diye sözünü kesti Cormac, bakışlarıyla ona tartışmaya cesaret vermedi. "Benim evime geleceksin."

DOKUZ

CORMAC, polisle konuşup Lucy'yi evine götürmek için geçen saatler boyunca sinirlerinin ucunda yürüdü. Stirling'in tek dedektifi Rick Holden, Cormac'ın sorularına yanıt verirken çekingen davrandı. Cormac, patlamanın arkasında Aaron Phillips'in olduğunu öne sürdüğünde, Rick sadece "Tüm olasılıkları araştırıyoruz" dedi. Dedektifin Phillips'i yakalamak için ne planı olduğunu sorduğunda, diğer adam sadece "Daha fazla bilgi edindiğimizde sizi ararız" diyerek onu başından savdı.

Bu, Cormac'ın anılarına biraz fazla benziyordu. Dedektif ona net bir cevap vermekten kaçındığında, Cormac'ın çenesi kilitlendi ve kasları gerildi. Aniden, yine on bir yaşında, güçsüz, öfkeli ve korkmuş bir çocuk olmuştu.

Ama şimdi koruması gereken Lucy vardı. Tüm kilitleri ve alarmları çalıştırarak dairesine girene kadar biraz rahatlayamadı.

Lucy'nin gözlerinin altındaki ciltte koyu lekeler vardı ve hareketleri beceriksiz ve halsizdi. Polisle konuşurken sakın görünüyordu, ama Cormac, sorgulamanın onu yıprattığını anlayabilirdi. Kadın düşün davetiyeleri yapıyordu; patlayan bir araba onun için şok edici bir olaydı.

Daireye adım attığında kollarını ovuşturduğunu fark edince, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Biraz," diye itiraf etti. Ona hüzünlü bir gülümseme attı. "En sevdiğim sweatshirt arabamdaydı."

"Sana şirketimizin kapüşonlu sweatshirtlerinden birini vermeliydim." Cormac, bu ihmali yüzünden sinirlenerek dudaklarını büzdü. "Bekle," dedi, sonra yatak odasına girip gördüğü ilk sweatshirt'ü aldı. Lucy'ye uzattığında, Lucy onu başına geçirdi ve mutlu bir nefes aldı.

"Rahat," dedi, vücudu yumuşak jarse kumaşın içinde kaybolmuştu. Kolları, elleri dışarı çıkıncaya kadar sıvadı. Cormac'ın gerginliği, ona gülümsediğinde biraz azaldı. Küçük bir gülümsemeydi, ama oradaydı. "Teşekkür ederim."

Cormac'ın tek yapabildiği, kısa bir baş sallamaktı. Lucy'nin kendi kıyafetlerini giydiğini görünce boğazı düğümlenmişti. Bu manzarayı çok sevmiştir.

Bu kadına karşı bu kadar güçlü hisler beslemesinin hiçbir mantığı yoktu. Onu buraya getirmemeliydi. Ama nasıl yapabiliyordu? Onu, bölgedeki tüm suçlular için açık bir davet niteliğinde olan, güvenli olmayan dairesinde bırakması mı gerekiyordu?

Panjurları kaldırırken onun kaşlarını çatıldığını fark edince, kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Kapıda dört kilit var," dedi Lucy, ön kapıya bakarak. "Ve bir alarm. Bunlar kasırga kepenkleri mi?"

Yavaşça yukarı doğru açılan pencere kepenklerine bakarak, ayaklarının dibinde uzanan Stirling kasabasını gördü. Saat kulesi, görüşünün ortasında aydınlatılmıştı ve altında nehrin karanlık çizgisi kıvrılıyordu. "Hayır, kasırga kepenkleri değil," diye kaçamak cevap verdi, "ama muhtemelen bir kasırgaya dayanabilirler."

"Alarmı çalıştırmak için parmak izini kullandın," dedi, kapının yanındaki kontrol panelini işaret ederek. "Retina tarayıcın olmamasına şaşırdım."

"Bunu düşündüm, ama konut alanı için ek güvenlik faydası çok azdı."

Lucy güldü, ama Cormac ona katılmayınca dudaklarını sıkıştırdı. Sonra gözlerini kısarak, "Bu... şaka mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Gel," dedi ve onu evin içine doğru götürdü. Mutfığa girerken, Lucy'yi göz ucuyla izledi. Lucy, mutfak ve oturma odasını boş bir merakla inceledi, mutfak adasının koyu renkli mermerine dokundu ve üzerinde uzanan fildişi damarları izledi. Sonra bar taburelerinden birinin deri arkallığını okşadı ve büyük pencerelere doğru yürüdü.

Nedense, Lucy'nin onun evi hakkındaki görüşü onun için önemliydi, bu da canını sıkıyordu. Bakışlarını ondan ayırdı ve buzdolabını açtı. Önceden porsiyonlanmış akşam yemeği cam kapta onu bekliyordu, ama Lucy'ye ısıtılmış artıkları yemek istemiyordu. Bunun yerine, makarna için su kaynatmaya başladı ve buzdolabını kontrol etti. Guanciaie veya pancetta yoktu, ama domuz pastırması vardı.

karbonara yapacaktı. Bugün gibi bir günün ardından Lucy'nin enerjiye ihtiyacı vardı. Daha önce verdiği atıştırıcılara dokunmamış ve sadece yarım bardak su içmişti. Beslenmeye ihtiyacı vardı. Kararını verdikten sonra, bir parça parmesan peyniri ve birkaç yumurta aldı.

"Merhaba," dedi Lucy. "Ne kadar güzelsin."

Cormac döndüğünde, Lucy'nin oturma odasının cilalı beton zemininde diz çökmüş, karanlık, tüylü bir yaratığın ona doğru sürünerek geldiğini gördü. Kedisi çok kaprisliydi, ama görünüşe göre Lucy ile iyi geçiniyordu. Tahmin etmiştim.

"Kaçarsa alınmayın," diye uyardı Cormac. "Genelde yabancıları sevmez..."

Kedisi Lucy'nin bacaklarına sürtünerek, gürleyen bir motor gibi yüksek sesle mırıldanmaya başlayınca ağzını kapattı. Bıçağı kesme tahtasının üzerinde dururken, huysuz, yalnız kedisinin Lucy'nin kucağına alınıp göğsüne sokulmasına izin vermesine şok içinde bakakaldı.

"Sen çok tatlısın, değil mi?" diye Lucy sevgiyle konuştu. "Adın ne, güzel kedi?"

Cormac, Lucy'nin kedinin tasmaına uzanmasını izlerken dudaklarını sıktı. Lucy, sallanan kolyeye yazılmış ismi okudu, sonra başını çevirip Cormac'a baktı.

"Kedinin adını Prenses Kar Topu mu koydun?" Gözlerini kırıştırdı, parmaklarıyla Kar Topu'nun kulaklarını okşadı, kedi daha da yüksek sesle mırlamaya başladı. "*Siyah kedine... Prenses Kar Topu* mu adını koydun?"

"Adını barınak koydu," diye açıkladı Cormac, sonra ocağına dönüp yemek yapmaya başladı. Yüzü garip bir şekilde sıcaktı, bu yüzden tavanın ısınıp düşürdü. Pek işe yaramış gibi görünmüyordu.

Lucy'nin yaklaştığını duydu ama dönmedi. Lucy ellerini yıkadı ve sonra onun yanındaki tezgaha yaslandı. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır. İstersen şarap var. Ya da su. Bardaklar başının üstünde."

Lucy bir bardak çıkardı ve buzdolabına yerleştirilmiş soğutucudan soğuk suyla doldurdu. Cormac, Lucy'nin mutfağında dolaşmasını izlerken, onun bu alanda bulunmasından rahatsız olmadığını fark edince şaşırdı. Aslında hoşuna gitmişti. Lucy buraya uyuyordu.

"Hâlâ bir kedin olduğu ve onun adının Princess Snowball olduğu gerçeğini kabullenemiyorum. Bana mantıklı gelmesini sağla."

Su kaynıyordu, bu yüzden makarnayı bıraktı ve sosu hazırlamaya başladı. Kıyılmış pastırmayı tavaya attı, böylece yağın eritebilecekti. "İnanması bu kadar zor olan ne?"

"Senin büyük, hırlayan bir köpeğin falan olmalı. Tasmaında sivri uçlar olan."

Cormac parmesanı bir kaseye rendeledi ve bir çatal kullanarak yumurtaları ve fazladan bir yumurta sarısını karıştırdı. Lucy'nin sözlerine kaşlarını çatı. "Köpekler sürekli ilgi ister. Kedi ise çoğunlukla kendi başının çaresine bakar."

Lucy mırıldandı ve Cormac ona doğru bir bakış attı. Lucy, bardağının üzerinden onu izliyordu ve gözlerine eski ışıltısı geri dönmüştü. Cadı gibi küçük gülümsemesi, omuzlarını gevşetirken göğüs kafesi ciğerlerini sıkıştırdı. Lucy yine kendine dönmüştü. İyi.

Makarna pişti, bu yüzden biraz su ayırıp makarnayı süzdü. Sonra sosu hazırlamak sadece birkaç dakika sürdü, makarnayı pastırma ile karıştırdı ve yumurta-peynir karışımını hızlıca emülsifiye ederek sos haline getirdi. Biraz makarna suyu ekledi ve daha önce hazırladığı sıcak fırından tabakları çıkardı.

Cormac makarnayı tabaklara koyup adaya doğru kaydırduğında, Lucy derin bir nefes aldı ve neredeyse iniltiye yakın yumuşak bir homurtu çıkardı. Cormac, onun yemeğine bakışını izledi ve onun sıradan bir müşteri olmadığını, bunun Marlon ve Camilla'ya bir iyilik olmadığını anladı.

Onu burada, yanında istiyordu. Onu besleyen, ona bakan ve onu koruyan kişi olmak istiyordu.

Ona bar taburesinden birine oturması için işaret ettiğinde, Lucy koltuğa kayd ve ona tuhaf bir bakış attı.

"Ye. Her şey yolunda mı?"

"Yemek yapabiliyorsun," diye cevapladı, sesi biraz şaşkın. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır, sadece... sürpriz oldu."

Cormac bunun ne anlama geldiğini bilemedi. "Ye, Lucy."

O, memnuniyetle hafif bir miyavlama sesi çıkararak yemeğini yedi ve Cormac da göğsünün ortasında aynı rahatlama hissini yaşadı. Onun yanına oturup yemeğini yedi.

"Beni burada kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler," dedi bir süre sonra. "Gerçekten minnettarım. Yarın sabah kızlardan birini arayacağım, böylece yarın sana rahatsızlık vermeyeceğim."

Çatalını biraz fazla sıkıca kavradı ve "Patlamanın arkasında kimin olduğunu bulana kadar burada kalacaksın" dedi.

"Cormac..."

"Gerçekten arkadaşlarından birini tehlikeye atmak mı istiyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunu düşünmemiştir. "Oh," dedi sessizce ve Cormac sert ses tonunu pişman oldu.

İçini çekti. "Yeterince yerim var ve burada güvende olursun."

"Bak, minnettarım ama bunu gerçekten karşılayamam..."

"Senden ücret almayacağım, Lucy." Sesinde yine hırçınlık vardı ve kendini sakinleşmeye zorladı. "Buradan gidip zarar görürsen, kendimi affedemem."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sert ses tonuyla kadının gözlerine yeniden korku salmıştı ve bundan dolayı kendinden nefret ediyordu, ama kadının güvende olması gerekiyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun için en iyi yer, onu koruyabileceği buradaydı. Onunla birlikte olursa kimse ona zarar veremezdi.

Yemeğini yediler ve bulaşıkları yıkadılar, sonra Cormac ona misafir odasını gösterdi. Kendi pijama pantolonunu ve tişörtünü bulup yatağının üzerine koydu ve onun kendi kıyafetleriyle uyuyacağı düşüncesiyle yine o kemiklerine işleyen tatmini hissetti.

Aklını kaçıırıyordu. Yorgunluktan dolayıldı. Uzun bir gün olmuştu. Uyumaması gerekiyordu, bu duygular geçecekti.

Ona odasının karşısındaki banyoyu gösterdikten ve dolapta sakladığı yedek diş fırçalarından birini bulduktan sonra, ona kısa bir baş selamı verdi. "Ben oturma odasının diğer tarafında olacağım. Soldaki ilk kapı."

Cormac ondan uzaklaşması gerekiyordu. Onu buraya, kendi alanına, kendi koruması altına getirmesi yeterince kötüydü. Onu ofisteki güvenli odada bırakmalı ve aralarında bir sınır koymalıydı, tercihen bir hendek, bir asma köprü ve yüzlerce ısırğan timsah içeren bir sınır. Ama Lucy'nin kendisinden bir kol mesafesi dışında bir yerde olduğu düşüncesi, ensesini kaşındırıyordu. Onun güvende olduğunu bilmek istiyordu. Bundan emin olmak istiyordu.

Bu, eskiden beri var olan, zamanla aşınmış ve istenmeyen bir içgüdüydü. Ama bu sefer, bununla mücadele edecek gücü yoktu.

Kapıya doğru döndü. "İyi geceler," dedi, sonra elini omzunda hissedince durakladı. Dönüp baktığında, Lucy'nin kollarını beline doladığını görünce şaşırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bir an tereddüt eden Cormac, sonunda pes etti ve onu kollarına aldı. Bu çok iyi hissettiriyordu. Aralarında biraz mesafe koyması gerekiyordu. Onu bıraktı ve bir adım geri attı. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Küçük ve korkmuş bir şekilde başını salladı, büyük beden kapüşonlu sweatshirtini vücuduna daha sıkı sardı. Göğsü ağrıyordu, ama pişman olacağı bir şey yapmadan önce arkasını dönüp uzaklaştı.

LUCY, büyük, yabancı yatakta dönüp duruyordu. Duş almış, Cormac'ın verdiği kıyafetleri giymiş ve inanılmaz rahat süveteri tekrar giymişti, ama endişesinin kalıntılarını üzerinden atamıyordu. Sabırsızca homurdanarak, battaniyeyi üzerinden attı ve bir bardak su almak için mutfığa gitti.

Hâlâ uyanık olan tek kişinin kendisi olmadığını görünce şaşırdı. Cormac, dizlerinin üzerine dizüstü bilgisayarını koymuş, kanepeden başını kaldırdı. Lucy, Cormac kapağı kapatmadan önce Expo otoparkındaki güvenlik kamerası görüntülerini tanıdı.

"Uyuyamadım," diye açıkladı. "Sadece bir bardak su alacağım."

Cormac başını salladı ve Lucy bardağını doldurup ona yaklaşırken onu izledi. Sehpa da küçük bir tabak vardı, üzerinde bir çatal ve çikolata lekesi gibi görünen şeyler duruyordu. Lucy, Cormac'ın tatlıya düşkünlüğünün kanıtını görünce gülümsedi.

"Benden sakladın," diye azarladı. "Bu gece hiç çikolata yemedim ve arabam patladı."

Cormac, öfkeyle, kanepede ona yer açmak için yana kaydı. "Donutlarını sakladığın şekle bakılırsa, sana zulamı göstermenin güvenli olacağını düşünmedim."

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle Lucy onun yanına oturdu. Bardağını bardak altlığına koydu ve dizüstü bilgisayara doğru başını salladı. "Bir şey buldun mu?"

Cormac başını salladı. "Hayır. Ama polis Phillips'i bulur bulmaz sorgulamak için gözaltına alacak, bu yüzden yakında daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Bulmak mı?"

Cormac çenesini sıktı. "Ne evinde ne de ofisindeydi. Nereye gittiğini bilmiyorlar."

Lucy'nin içini endişe kapladı. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

Kolunu arkasında bulunan kanepenin sırtına dayadı ve Lucy, onun omzuna kıvrılma isteği duydu. Direndi ve bunun yerine

rahatlamak için kollarını dizlerinin etrafına doladı. Cormac'ın eli sırtına kayınca, dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Cormac, sırtının üst kısmında rahatlatıcı dairesel hareketler yaptı ve bu basit dokunuş, itiraf etmek istediğinden daha fazla onu sakinleştirdi.

"Juniper ve Sage'i araştırdım," dedi gecenin sessizliğinde.

Çenesini dizine dayayarak onun yönüne bakan Lucy, kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

"Senin için oldukça büyük bir fırsat." Lucy yüzünü buruşturdu.

"Evet."

"Neden böyle bir yüz ifadesin?" Başparmağı omuz kemiğinin kenarını yavaşça okşadı, avucunun sıcaklığı onun - onun - kapüşonlu sweatshirtinin kumaşından geçerek Lucy'ye ulaştı.

Belki de bu yüzden Lucy rahat hissedip paylaşmaya karar verdi. Onun kokusunu taşıyan giysilerle sarılmış, onun kalesinde, omuzlarının arasında onun elinin sıcaklığıyla. Bu güvenli kozada, geçmişindeki utanç verici anılarını paylaşmak o kadar da kötü gelmiyordu.

"Baskı altında boğulma alışkanlığım var," itiraf etti.

Kaşları arasında bir çentik oluştu. "Ne şekilde?"

Derin bir nefes aldı ve göğsü inip kalktı. Yutkundu ve "Eskiden satışta çalışıyordum. Ağır sanayi uygulamaları için güvenlik ve uyumluluğu yöneten çok özel bir yazılım satan şirketin satış ekibindeydim. Kalite güvencesi, hükümet uyumluluğu, bu tür şeyler. Programları çeşitli endüstrilere göre uyarlayıp satıyorduk. Erkeklerin hakim olduğu bir alandı ve ben bu işte gerçekten iyiydim. Çok para kazanıyordum. Hızlı tempolu bir işti. Hoşuma gidiyordu."

"Ama?"

"Ama sonra terfi aldım ve o zamana kadar en büyük potansiyel müşterimizi ikna etmem gerekiyordu. En az beş yıl sürecek, milyonlarca dolarlık bir sözleşme. Satıştan alacağım komisyon, önceki yıl kazandığımın üç katına denk geliyordu. Toplantıya hazırlanmak için çok çalıştım. Saatlerce, saatlerce. Yazılımı baştan sona biliyordum. Satışı gerçekleştirmemi hiçbir şey engelleyemezdi."

Cormac'ın eli ensesine kaydı, parmakları saçlarına dolandı. Nazıkçe masaj yaptı. "Ne oldu?"

Lucy'nin gözleri kapandı. Dokunuşu çok hoştu. Bir erkeğin ona böyle bir etki yapması nasıl mümkün olabilirdi? O rahatlığa kendini bıraktı ve en kötü anılarını hatırladı. "Donakaldım. Müşteri, altmışlı yaşlarında, küstah, gürültücü,

kavgacı bir adamdı ve ben onun karşısında durup kekeleyen birine dönüştüm. Bana cevabını bildiğim, hazırlandığım sorular sordu ama ben kelimeleri ağzımdan çıkaramadım. Sanki beynim boşalmış gibiydi. Sunumun sonunda bana acınası birine bakar gibi baktı, gözlerini devirdi ve sözleşmeyi kaybettik."

"Bir sözleşmeyi kaybettiğin için kovuldun mu?"

"Kovulmadım," diye itiraf etti Lucy, "ama büyük müşteriler almayı bıraktım. Sonra daha küçük sözleşmeleri bile imzalamak zorlaştı. Altı ay içinde hiçbir şey satamadım, bu yüzden komisyon da alamadım. Temel maaş o kadar düşüktü ki, faturalarımı ödeyebileceğim bir iş bulmak için istifa etmek zorunda kaldım. Yavaş ve korkunç bir ölüm sarmalıydı. Ben sadece... kendimi kaybettim. Sahip olduğum tüm özgüvenimi kaybettim. Şimdi her zaman bu tür bir baskı hissettiğimde, o toplantı odasına geri dönüyorum ve donup kalıyorum."

"Bugün insanlar standına geldiğinde donup kalmadın."

Parmakları, Lucy'nin boynunun dibindeki bir düğüme gömüldü ve Lucy inledi. "O farklı," dedi.

"Nasıl farklı olabilir ki?"

"Grafik tasarım okumak için okula geri döndüm çünkü bu, kendi başıma yapabileceğim bir şeydi. Sadece ben ve bilgisayarım var. Evet, bazen müşteriler zorlu olabiliyor ama işimi yaparken bana bakmıyorlar. Bu yüzden stantta dururken onları hemen satın almaya ikna etmek zorunda kalmıyorum. İçten içe, onlar için doğru olanı yapmak için dünyadaki tüm zamana sahip olduğumu biliyorum. O anda performans gösterme baskısı daha az."

Hafif bir çekişle Lucy, Cormac'ın göğsüne çarptı. Cormac kolunu Lucy'nin sırtına doladı ve elini kalçasına koydu, boş eliyle de Lucy'nin başını yukarı kaldırdı.

Birbirlerine baktılar ve Lucy'nin kalbi çarpmaya başladı. Temiz, ferah ve lezzetli kokuyordu. Sıcak ve güçlüydü ve ona önemliymiş gibi bakıyordu. Donmuş ve endişeli hissetmiyordu; *ateşli* hissediyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatmak ve dudaklarının dudaklarına değmesini hissetmek istiyordu. Ona yaptıkları yüzünden o stoik dış görünüşünün parçalanmasını istiyordu.

Zamanın durduğu ve tek gördüğü onun derin mavi gözleri olan o askıda kalan saniyelerde, Lucy bunun olacağına emindi. Ona ne isterse yapmasına izin verecekti. Her dakikasından zevk alacaktı.

Ama sonra o, düşük bir sesle, "Bence kendine yalan söylüyorsun," diyerek her şeyi mahvetti.

Lucy sertleşti. "Anlamadım?"

"Dediğim gibi, bence kendine yalan söylüyorsun."

Onun göğsüne iterek uzaklaşmaya çalışması, adam onu daha sıkı tuttuğu için hiçbir işe yaramadı, bu yüzden ona öfkeyle baktı. "Nasıl anladın?"

"Eğer her zaman baskı altında ezilseydin, Aaron Phillips'e karşı durmam için beni asla işe almazdın. Dügün Fuarı'na hiç görünmezdin."

"O farklı," diye tekrarladı.

"Standına gelen herkesi büyüledin ve ülkenin en büyük şirketlerinden birini sana bir şans vermeye ikna ettin. Farklı değil, Lucy. Kaybettiğini sandığın o şey hâlâ sende var."

Kızgın bir yılan karnında kıvrılıyor, onun sözlerine itiraz ediyordu, ama Cormac sıcak ve kendinden emindi ve ona o kadar ikna edici bir şekilde bakıyordu ki, bu his yatıştı. Parmakları onun üstündeki yumuşak kumaşa kıvrıldı ve onun göğsünün sıcaklığını hissedebiliyordu.

O, ona inanıyordu.

Ailesi ve arkadaşlarının yaptığı gibi değil; onlar onu cesaretlendirdiler ve onun için orada olduklarını bilmesini sağladılar, ama bunu ona başarısızlığını hatırlatan bir şekilde yaptılar. Düşerse -düşeceği zaman- onu yakalayacaklardı. Cormac'ın sunduğu şey bu değildi. O, onun bakışlarını karşılayıp *ona inandığını* söylüyordu. O, onun kafasına koyduğu her şeyi başarabileceğini düşünüyordu. Güvenlik ağına gerek yoktu.

Bu onu çok etkiledi. Onun göğsüne sıkıca sarıldığında, kendi kabuğu onun için çatladı. Onun inancına layık olmak istiyordu. Onun haklı olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Sıcaklık damarlarında dolaştı, bacaklarının arasında yerleşti. Bir şekilde, Cormac'ın kollarında, onun evinde, dünya çok uzaklarda, güvende bulmuştu kendini.

Bu gerçek değildi. Bu, büyük, huysuz, güvenlik takıntılı erkeklerin ona düşündüğünden daha güçlü olduğunu söyledikleri bir tür fantezi dünyasıydı.

Kendini çimdiklemek üzereyken, Cormac çenesini yukarı kaldırdı ve başparmağıyla çenesinin kenarını okşadı. Gözleri onun gözlerine sabitlenmiş halde, dudaklarını dudaklarına yaklaştırırken ona çekilebilmesi için bolca zaman tanıdı.

Ama o geri çekilmedi. Parmaklarını onun boynuna doladı ve titreyerek, çaresizce, ateşli bir şekilde ona karşılık verdi.

ON

LUCY, Cormac'ı öpmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Hayatında çok fazla şey oluyordu, çok fazla bilinmeyen vardı. O gün yaşananlar onu derinden sarsmıştı. Yapması gereken şey, yatağa kıvrılıp uzun uzun uyumak, sonra da toparlanıp bir sonraki adımlarını belirlemektir. Tehlikeli bir rakip kırtasiyeci, patlamış bir araba ve güvensiz bir evle uğraşmak zorundaydı.

Dünyada yapılacak en kötü şey Cormac'ın kollarına atılmaktır, çünkü işler ters giderse ne yapacaktı? Kime başvuracaktı? Arkadaşları ve ailesi vardı, ama koruyucusunun da belirttiği gibi, onlardan yardım isterse başlarına bela açmış olacaktı.

Buna seks de eklenirse, bu korkunç bir fikir olurdu. Lucy bunu biliyordu. Cormac da şüphesiz biliyordu.

Ama dudakları dudaklarına değdiğinde, mantık ve sorumluluk zihninden uçup gitti. Dokunuşu nazikti ama kendinden emin ve kararlıydı. Başlangıçta onu yumuşakça öptü, tepkisini ölçmek için bir santim geri çekildi. Lucy onu dudaklarına geri çektiğinde, Cormac içinden bir inilti çıkardı ve bu Lucy'nin içini ateşledi.

Çenesini daha sıkı kavradı, koluyla onu kendine daha da yaklaştırdı. Aniden, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi öpülüyordu. Cormac'ın dili onun diline değdi ve Lucy'nin son akıl gücü de yok oldu. Geriye sadece hisler kalmıştı: boynuna dokunan avuç içi, nazik bir baskı ile çenesini eğen başparmağı. Sırtını saran kolu, vücudunu kavrayarak kalçasının yumuşak etini tutabilmek için kıvrılmıştı. Onu tekrar tekrar tadarken çıkardığı inilti.

Lucy eridi. Teslim oldu. Pes etti. Cormac'ın varlığının gücünü kullanarak, bütün gün onu rahatsız eden korkularını hafifletmek için, bir tür çaresiz şehvetle ona karşılık verdi.

Haftalarca süren gerginlik ve stres, Expo hakkında endişelenen haftalar, Aaron Phillips'in tehditlerinin ciddi olup olmadığını merak eden aylar ve yıllar geçmişti. Ve tüm bunlar, neredeyse hayatını kaybetmesine neden olacak bir patlamaya dönüştü.

Cormac, tüm bu endişeleri yatıştırmak için bir merhem gibiydi. Öpücüğü bir panzehir, dokunuşu bir ilaçtı.

Sanki onun teslim olduğunu hissetmiş gibi, düşük bir homurtu çıkardı ve onu kucağına aldı. Lucy, bacaklarını onun üzerine atarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve öpücüğü yeniledi. Tadı güç, şehvet ve erkeklik gibiydi. Ona sanki açlıktan ölmüş gibi dokundu.

Aklını kaybetti.

Cormac, boynunun arkasını sıkıca kavrayarak, boş elini Lucy'nin giydiği bol giysinin altına kaydırды. Lucy, belindeki elinin sıcaklığıyla nefesini tutarak, alnını onun alnına yasladı ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Cormac, onu tam istediği yerde tutarak, çenesini ve boynunu öptü.

"Giysilerimi giymeni seviyorum," diye itiraf etti boğuk bir sesle. Eli belinden kaburgalarına kaydı ve göğsünün hemen önünde bir an durdu.

Lucy titredi. Bacakları onun üzerine yayılmıştı ve vücutları arasındaki boşluklar sanki yanıyormuş gibi hissediyordu. Giysilerinin yok olmasını istiyordu. Aklının son kalıntılarını da kaybedene kadar onun içinde olduğunu hissetmek istiyordu.

"Bana dokun," diye yalvardı çaresiz bir fısıltıyla, elleri Cormac'ın saçlarına gömüldü.

Nefesini verirken nefesi titriyordu, sıcaklığı Lucy'nin boynunu okşuyordu. Sonra elini göğsüne kaydırды, bu temas Lucy'nin vücudunu o kadar sert bir şekilde sarsmıştı ki, Lucy irkildi.

Dudaklarını tekrar dudaklarına yaklaştırdı, eli sıkıyor, okşuyor ve alay ediyordu. Hareketleri çılgınca, telaşlı hale geldi, sanki zaman tükeniyormuş ve zevki hissetmek için son bir şansları varmış gibi.

"Adımı haykırmanı sağlayacağım," dedi ona, vurgulamak için sertleşmiş meme ucunu sıkarak.

"Cormac," diye inledi Lucy.

Alçak, gürleyen bir kahkaha. "Evet," dedi ve tekrar yaptı. "Aynen öyle, ama daha yüksek sesle."

Onu kızdırıyordu ve bu onu çılgına çeviriyordu. Lucy elindeki tek silahı kullandı: dizlerini açtı ve tam da ihtiyacı olan yere süründü.

tam da ihtiyaçı olan yerde. Adam sertleşmiş ve zonkluyordu, giysilerinin katmanları onun ihtiyacının kanıtını gizleyemiyordu.

Bunu ona o yapmıştı. Bol giysiler içinde, yorgun, aşırı stresli bir halde, Lucy onu kendisine deli etmişti.

Bu düşünce bir uyuşturucu gibiydi. Adamın iki eli kalçalarına kayarak hareketlerini yönlendirirken, Lucy kendini ona sürttü. Adam güçlü, sert ve mükemmeldi. İkinin vücutları umutsuz bir ihtiyaçla kıvranırken, birbirlerine karşı samimi bir dansı taklit ederek hareket ettiler.

Cormac'ın elleri, nefes alışı kesik kesik olmaya başlayınca kalçalarını daha sıkı kavradı. Vücudunun her kası gergindi, Lucy'nin dokunduğu her yer mermer gibi sertti. Lucy, Cormac'ın çenesini öptü, ellerini saçlarına geçirdi. Ona muhtaçtı, çaresizdi...

"Bekle," diye nefes nefese söyledi. "Lucy."

Lucy sertçe nefes aldı, vücudu onun vücuduna bastırdı.

"Bekle," diye tekrarladı. Başını çevirdi, böylece Lucy sadece gözlerini sıkıca kapattığını görebildi, eli kalçalarını o kadar sıkı tutuyordu ki, onu kendine çekmeye mi yoksa itmeye mi çalıştığından emin olamadı. Saniyeler geçiyordu. Vücudu ağrıyordu. Kalbinin her atışı, dikkatini bacaklarının arasındaki boşluğa çekiyordu.

"Bunu yapamayız," diye hırıltılı bir sesle söyledi sonunda.

Lucy'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, adam aralarına biraz mesafe koymak için yer değiştirene kadar doğru duyduğundan emin olamadı. Bu hareket, baştan ayağa bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettirdi. Aniden, utanç içinde kaldı.

"Çok üzgünüm," dedi, bakışlarını kaçırarak. Yanakları yanıyordu. Kucağından kalkarak, avuçlarını yüzüne sürdü ve nefesini düzenlemeye çalıştı.

"Hayır, üzülme. Bu benim hatam." Cormac ellerini saçlarına geçirdi, bakışları kapalı dizüstü bilgisayarının kapağına sabitlenmişti. "İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Sen... zor bir gün geçirdin. Bunu istemedin."

Lucy dilini tuttu. Kesinlikle tüm varlığıyla bunu istiyordu, ama ciğerlerini dolduran her yeni nefesle, zihni bedenine karşı biraz daha üstünlük kazanıyordu.

"Biraz uyumaya çalışmalıyım," dedi, kendini Cormac'ın yönüne bakmaya zorlayarak, ancak omzunun hemen üzerindeki bir noktaya bakmayı başardı.

"Evet," diye cevapladı.

Lucy, ani bir baş hareketiyle döndü ve yatak odasına doğru yürüdü. Adımları garipti ve kolları tahta gibi hissediyordu. Ellerini ne yapacağını bilmiyordu. Yatak odasının kapalı kapısının arkasına güvenli bir şekilde ulaştığında, sertleşmiş, terli bir haldeydi. Daha önce iç çamaşırlarını ıslatan nem, şimdi cildine soğuk ve rahatsız edici geliyordu.

İç çamaşırlarını çıkardı, Cormac'ın pantolonunu giydi, yorganın altına daldı ve kendini gözlerini kapatmaya zorladı. Uykuya dalması uzun zaman aldı.

Dairenin diğer tarafında, Cormac banyo lavabosuna eğilmiş kendini lanetliyordu. En son ihtiyacı olan şey Lucy ile ilişkiye girmektir. En son istediği şey onunla yatmak ve hayatını karmaşık hale getirmektir.

Ama... bu tam olarak doğru değildi, değil mi?

Onu yatağına almak istiyordu, hem de çaresizce. Cormac'ın varlığından haberdar olmadığı bir parçası onun için yanıp tutuşuyordu. Onu tekrar kollarında hissetmek, avucunun altında onun yumuşak tenini hissetmek için çaresizce can atıyordu. Onu öpmek, soğuk ve yağmurlu bir gecenin ardından güneşin doğuşunu izlemek gibiydi, sıcaklığı bedeninin kabağına yeni bir hayat üflüyordu.

Ama öncelikle o bir müşteriydi. İkincisi, Cormac kimseyle ilişki kurmak istemiyordu, Lucy dahil. Hayatı, yalnız olduğu için yolunda gidiyordu. Kadınlarla yaşadığı tüm ilişkiler, tam da istediği gibi, geçici ve kısaydı. Ama bunun Lucy ile yürümeyeceğini biliyordu.

O öğleden sonra adamın Lucy'nin arabasının altına bir şey attığını gördüğünde, damarlarını donduran korku o kadar yoğun ki sendeledi. O anda, umursamaz Lucy'ye doğru koştuğunda, zihninde boş, beyaz bir dehşet dışında hiçbir şey yoktu.

Onu kaybedebilirdi, üstelik o başlangıçta onun bile değildi. Onu hayatına sokarsa nasıl yaşayabilirdi? Onu yatağına alırsa, ona değer verirse ve sonra onu koruyamayacağını anlarsa, nasıl yaşayabilirdi?

Bu, herhangi bir patlamadan daha kesin bir şekilde onu öldürecekti. Bunu biliyordu, çünkü kişiliğinin bu kısmı DNA'sına yazılmıştı. Birini

kalbine kabul etmek, onun güvenliğinden sorumlu olmak anlamına geliyordu. Cormac, Lucy'yi hayatına sokmanın riskini kaldıramazdı.

Bu yüzden, soğuk bir duş aldıktan sonra, Cormac yatağa girdi — yalnız başına. Tam da olması gerektiği gibi.

ON BİR

"KESİNLİKLE OLMAZ." Cormac kollarını göğsünde kavuşturdu ve Lucy'ye sert bir bakış attı.

Ellerini beline koyarak durdu — Cormac'ın fark ettiği kadarıyla, bu duruşu çok seviyordu — ve onun bakışlarına aynı yoğunlukta karşılık verdi.

"Cormac, kıyafete
ihtiyacım var." "Sipariş
ederiz."

"Dizüstü
bilgisayarına
ihtiyacım var."

"Benimkini
kullanabilirsin."

"Kullanamam," diye ısrar etti, "çünkü işimi yapmak için kullandığım yazılım sende yok ve devam eden projelerimin hepsi senin sabit diskinizde kayıtlı değil."

Cormac dişlerini sıkarak ocağa döndü. Çırpılmış yumurtaları kızgın tavaya döktü ve pişirme süresini düşüncelerini toparlamak için kullandı. Lucy'ye buharlı omlet tabağını uzattığında, daha sakın hissediyordu. Daha mantıklı.

Sayılır.

"Seninle dairenize geleceğim, ama benim dediklerimi yapmalısın."

Omleti bir çatal ile deldi ve gözlerini kısarak baktı. Cormac'ın midesi düğümlendi. Sabahları, uykulu gözleri ve kızarık yanaklarıyla çok güzeldi. Yatak odasından ilk çıktığında, kalbi durmuştu. Güneş doğarken onu yatağında görmek nasıl bir şey olurdu? Gözlerini açıp ona gülümsediğini görmek nasıl bir duygu olurdu?

Bu düşünceleri acımasızca parçalayan Cormac, dikleşti ve onun bakışlarıyla buluştu. "Anlaştık mı?"

"Senin liderliğini takip etmek ne anlama geliyor?"

"Eğer sana arabaya binmeni söylersem, arabaya binmen anlamına gelir. İçeri girmenin güvenli olmadığını söylersem, içeri girmezsin."

Dudaklarını bir tarafa kıvırdı ve gözlerini tabağına indirerek onun sözlerini düşündü. Üçgen şeklinde kesilmiş altın rengi bir tost aldı ve inceledi. Tereyağının yeterli olduğunu görünce, Lucy bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu. Sonra onun bakışlarına karşılık verdi. "Tamam," diye cevapladı sonunda.

"Güzel."

Lucy yemeğini bitirdiğinde, Cormac biraz daha iyi hissetti.

Lucy onun bakışlarını karşıladı ve "Polisten haber var mı?" diye sordu.

Cormac başını salladı. "Elton kaçtıkları aracın plakasını buldu ama henüz aracı bulamadılar. Phillips ne evinde ne de dükkanındaydı, bu yüzden ailesini ve arkadaşlarını arıyorlar. Aracının altına cihazı koyanın o olduğunu doğrulayamadık, bu da işleri daha da karmaşık hale getiriyor. Onu gözaltına alıp sorgulamamız gerekiyor."

"Peki... plan nedir?"

"Eşyalarınızı toplayın. Güvende kalın." "Diğer müşterileriniz ne olacak?"

"Her şey kontrol altında," diye cevapladı Cormac. E-postalarını kontrol etmiş ve haftanın programını yeniden düzenlemişti, böylece ekibinin geri kalanı çağrıları ve yüz yüze işleri hallederken o evden çalışabilecekti. Marlon iki hafta daha yoktu, bu talihsiz bir durumdu ama Cormac idare edecekti.

Lucy derin bir nefes aldı, sanki bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi.

Cormac ona dönerek bekledi.

"Dün gece hakkında," dedi, bakışlarını ona çevirerek, sanki insanüstü bir çaba sarf ediyormuş gibi. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

Cormac başını salladı, kalbi hızla atıyordu. Önceki gece yatakta yatarken, kendi davranışları hakkında düşünmek için bolca zamanı olmuştu. Kendinden utanıyordu. Savunmasız bir kadına saldırarak bir canavar gibi davranmıştı. O, olmak istediği türden bir adam değildi. "Rahatsız etmedin. Üzgün olan benim. Zor bir gün geçirdikten sonra senden faydalandım. Sana asla dokunmamalıydım."

Kadın başını geriye attı ve hafifçe kaşlarını çattı. "Ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi davranma, Cormac. Ben de en az senin kadar bu işin içindeydim."

Oh, bunun çok iyi farkındaydı. Hâlâ ona süründüğünü hissedebiliyordu, giysilerinin katmanlarının arasından bile ne kadar sıcak olduğunu hatırlıyordu. "Buradasın çünkü tehlikedesin ve ben seni koruyabilirim,"

diye dişlerini sıkarak, daha çok kendine hatırlatmak için söyledi. O, her şeyden önce bir müşteriydi.

Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Tehlike altında oldukları için kaç müşterisini evine getirmişti?

Cevabı bulmak zor değildi: hiçbiri. Lucy, arabasına bindirip, güvende olacağını bildiği buraya getirmek zorunda hissettiği tek kişiydi. Onu, geçilmez kalesinin duvarlarının arkasına almak istediği tek kişiydi, çünkü onun dışarıda, yalnız ve savunmasız olduğunu düşünmek, ona çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Ama bu, onunla birlikte olabileceği anlamına gelmiyordu. O, savunmasız bir durumda olan savunmasız bir kadından yararlanacak türde bir adam değildi.

Lucy parmaklarını kaldırıp alt dudağını okşadı ve Cormac, onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyor mu diye merak etti. O ise bunu çok net bir şekilde hatırlıyordu. O anı yaşadığı andan beri bunu hatırlamaktan kendini alamıyordu. Onu kucaklama isteği parmaklarını karıncalandırdı, bu yüzden parmaklarını yumruk haline getirdi.

"Öyleyse, bunu geride bırakıp hiç olmamış gibi unutalım," dedi Lucy, kollarını kendine dolayarak.

"Evet," diye cevapladı çenesini hafifçe eğerek. "İhtiyacın olanları al. Hazır olur olmaz senin evine gideceğiz."

Lucy'nin dairesinin önündeki sokak sessizdi. Pazar günü sabahın ortasıydı, bu yüzden çoğu insan ya yakındaki parklarda güneşin tadını çıkarıyor ya da yatakta tembel bir sabah geçiriyordu. Güneş, yıpranmış kaldırıma parlıyordu, cesur yabani otlar kaldırımdaki her çatlaktan çıkmaya çalışıyordu. Lucy, Cormac'ın SUV'sinin yolcu penceresinden dışarı bakarak dairesini yeni gözlerle gördü.

Apartman harap bir çöplük gibiydi. Ön kapı eğri duruyordu, mandalı tam olarak kapanmıyordu. Herhangi biri içeride onu bekliyor olabilirdi. Tuğlalar donuk kahverengiydi, binanın ön cephesindeki harçta örümcek ağı gibi çatlaklar vardı. En üst kattaki pencerelerden birinde, bir kedi kendi bölgesini gözetliyor, caddeyi ürkütücü bir sessizlikle izliyordu.

Lucy yutkundu ve korkusunu kontrol edilebilir bir düzeye indirmeye çalıştı. İçeri girip kıyafetlerini, bilgisayarını ve göndermesi gereken siparişleri alacaktı, sonra da oradan çıkacaklardı. Cormac'ın evinde kamp kurup

Juniper ve Sage için sunumunu hazırlayabilirdi, polis arabasını havaya uçuran kişiyi bulurdu ve her şey yoluna girerdi.

Sıcak bir el dizinin üzerine kaydı. "İyi misin?" diye sordu Cormac sessizce. "İstemiyorsan oraya çıkmak zorunda değiliz. Ya da seni eve bırakıp, ihtiyacın olan şeyleri tek başıma almaya gelebilirim."

Lucy başını salladı. "Hayır, sorun değil. Sadece... Satış kariyerimde olanlardan sonra, bu daireye taşınmak zorunda kaldım. Senin evin gibi lüks bir yer olmadığını biliyorum, ama benim için bir sığınak gibi oldu. Kendimi yeniden toparladığım yer burası. Ve şimdi..."

"Artık o kadar güvenli gelmiyor."

"Aynen öyle." Cormac'a döndü, yüzünde acı bir anlayış ifadesi vardı. Bir an için bakışları içe dönüştü, sonra kendini toparlayıp dizini sıktı. "Yanında olacağım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, Lucy."

Kalbi hızla attı. Ona böyle şeyler söyleyen, o sıcak ses tonuyla konuşan, ama aynı zamanda onu öptüğü için pişman olduğunu söyleyen bir piçti. Karışık mesajlar kafasını karıştırıyordu.

Derin bir nefes alarak kapısını açtı. Cormac bir anda yanına geldi ve birlikte binaya girdiler. Bina hâlâ onlarca yıllık sigara dumanı ve çok sayıda sokak kedisinin kokusuyla doluydu. Önlerinde, sol tarafta, binanın arka çıkışına giden, zemin kattaki dairelerin sıralandığı bir koridor vardı. Koridorun yanında, üst katlara çıkan merdivenler onları çağırıyordu. Merdivenlerdeki eski muşamba, Lucy'nin dairesine çıkarken gıcırdayıyor ve cızırdıyordu, diğer tek ses ise nefeslerinin sesi idi.

Lucy'nin kapısının önünde, Cormac merdiven sahanlığını ve yukarı ve aşağı giden iki merdiveni taradı ve ona hareketsiz durmasını işaret etti. Memnun kaldığında, elini uzattı.

Şaşkın bir şekilde, Lucy avucuna baktı. Ne istediğini anlamayan Lucy, elini yavaşça onun eline kaydırды ve iki kez sıkarak elini sıktı. "Teşekkürler," dedi. "Aferin."

Cormac parmaklarını Lucy'nin avucunun etrafına doladı ve gözlerinin karanlık derinliklerinde eğlence parladı. "Sorun değil," diye cevapladı, "ama ben anahtarlarını istiyordum."

"Oh," dedi. Yanakları kızaran Lucy, elini geri çekip çantasından anahtarlarını çıkardı. Onun bakışlarına karşılık veremedi anahtarları uzattı

gözlerine bakamadan anahtarları uzattı ve dudaklarında beliren gülümsemeyi yakaladı. Sonra kapıyı açtı, ona içeri girmesini söyledi ve daireyi hızlıca kontrol etti.

"Temiz," dedi, yatak odasının kapısında yeniden ortaya çıkarak. Küçük alanı geçip ön kapının kilidini çevirdi. "İhtiyacın olanları al, çıkalım."

"Evet, efendim." Önce yatak odasına gitti ve odayı bıraktığı gibi buldu. Bir haftalık giysi aldı, hepsini valizine tıktırdı ve durakladı. Bir haftalık giysiden fazlasına ihtiyacı olacak mıydı? Bu kabus ne kadar sürecekti?

Kafasını sallayarak banyoya geçti. Bir hafta yeterli olmalıydı. Daha uzun sürerse, deliye dönecekti. Sırada tuvalet malzemeleri ve makyaj malzemeleri vardı, sonra oturma odasına geçerek iş malzemelerini toplamaya başladı.

"Expo'dan önce programımı boşaltmak istediğim için son siparişlerimin çoğunu çoktan gönderdim," diye açıkladı, "ama hala göndermem gereken bu iki kutu var."

Cormac başını salladı, kutuları alıp kolunun altına sıkıştırdı. Lucy dizüstü bilgisayarını ve diğer iş gereçlerini çantasına koyduktan sonra valizinin fermuarını kapattı ve onu ön kapıya yuvarladı.

"Her şeyi aldın mı?" diye sordu Cormac, çantasına uzanarak. "Sanırım."

Aşağı indiler ve lobideyken Lucy'nin telefonu çaldı. Lucy yüzünü buruşturdu ve Cormac'a özür diler gibi baktı. "Annem arıyor. Sakıncası var mı? Dün gece ona mesaj attım ama aramalarına cevap vermedim. Muhtemelen çok endişelenmiştir."

Cormac başını salladı. "Dışarıda beklerim."

O, kirli ön kapıdan, Cormac'ın valizini arabasının bagajına koyarken, başını çevirip sokağı tararken onu izledi.

"Merhaba anne," dedi telefona.

"Lucy!" diye bağırdı kadın. "Araban ne oldu? Patladı mı? Neden? Ne oluyor? İyi misin? O etkinliğe gitme *demıştim*. Böyle bir şey olacağını biliyordum!"

Alnını ovuşturarak Lucy sesini sakın tutmaya çalıştı. "Ben iyiyim anne. Güvenlik için tuttuğum Cormac ile birlikteyim." Pencereden dışarı baktı ve Cormac'ın binanın girişinde durduğunu gördü, sırtı ona dönük olarak nöbet tutuyordu. O, sadece tuttuğu bir adamdan çok daha fazlasıydı

değil mi? Düşünceli ve koruyucuydu, ayrıca tatlıya çok düşkündü. Harika öpüşürdü ve o...

"Polisi aradın mı? Eve gel Lucy. Baban seninle konuşmak istiyor." Bir karışıklık oldu ve sonra babasının sesi telefona geldi. "Bebeğim?"

"Merhaba baba. Ben iyiyim. Cormac'ın evinde kalıyorum ve o polise konuşmamda bana yardım ediyor. Her şey kontrol altında." Bu apaçık bir yalandı, ama onları sakinleştirmesi gerekiyordu.

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra babası, "Ona yakın dur, Lucy," dedi.

Babasının Cormac'ı onaylaması onu şaşırttı. Babası, onun erkek arkadaşlarını hiç sevmezdi; hiçbirisi onun gözünde yeterince iyi değildi. Birkaç kısa konuşma daha yaptıktan sonra Lucy telefonu kapattı ve derin bir nefes aldı.

Paradoksal olarak, ailesinin endişeli sesleri onu sakinleştirmişti. Cormac'la kalmasını destekliyor gibiydiler, bu da Lucy'nin endişelerini biraz hafifletmişti. Pencereden onun geniş sırtına baktı ve onun korumak istediği sınırlara saygı göstermeye karar verdi.

Belki de haklıydı. Duyguları çok karışık ve en son ihtiyacı olan şey, bu karmaşaya seksin de eklenmesiydi.

"Buraya geri geleceğini biliyordum," dedi arkasında sessiz bir ses.

Lucy hızla döndü ve arka kapıya giden koridordan ona doğru sürünerek gelen Aaron Phillips'i görünce keskin bir nefes aldı. Kıyafetleri buruşuktu ve yüzü kırmızı lekelerle kaplıydı. Gözleri kararmış ve ateşliydi, sanki ölümcül bir enfeksiyonla savaşıyormuş gibi. Linolyumdaki bir çatlağa takılıp, eski, dokulu duvar kağıdına tutundu.

"Saçmalıklarınla her şeyi mahvettin."

Lucy kapıya doğru geri çekildi. "Benim saçmalıklarım mı? Neden bahsediyorsun?"

"Benim bölgeme zorla girmen gerekiyordu, değil mi?"

"Senin bölgen mi? Neden bahsediyorsun?"

"Sen gelene kadar her şey yolunda gidiyordu. Bizi alt edebileceğini sandın, değil mi?" Yürüyüşü sendeleyerek, yumruklarını sıkarak ilerledi. "Beni alay ettin. Cevabını zaten bildiğin sorular sordun."

"Biz kim? Neden bahsediyorsun?" Lucy neredeyse bağırarak konuştu, kalbi deli gibi atıyordu. Cormac'ın gelip onu kurtarması için çığlık atmak istiyordu

ama Aaron çok uzakta değildi. Eğer ona saldırırsa, ona zarar verebilirdi. Lucy elinden gelen tüm gücüyle onunla mücadele ederdi, ama asla kimseye vurmazdı. Hayatı için mücadele etme düşüncesi kaslarını taşa çevirdi.

Bir kakhaha attı. "Senin küçük dairenizde gerçekte ne sattığını biliyorum..." Omzunun üzerinden bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Soğuk bir hava esintisi kapının açıldığını gösterdi ve Cormac kötü niyetli bir ruh gibi içeriye koştu. Aaron dönüp koridordan aşağı koştu. Arka kapı gürültüyle kapandı ve Cormac kayarak durdu ve Lucy'ye döndü. Gözleri vahşi, karanlık ve dipsizdi. Ona doğru koştu ve kolunu sırtına dolayarak onu çıkışa doğru yönlendirdi. Sokağı tararken onun için n kapıyı açtı.

"Onun peşinden gitmeyecek misin?"

"Seni yalnız bırakmayacağım," dedi alçak, boğuk bir sesle. Onu arabasına bindirdi ve sürücü tarafına koştu, bir dakika sonra yola ıkıldılar. Direksiyonu kavrayan parmak eklemleri bembeyaz olan Cormac, sanki bir tankın gürültüyle gelip onlara ateş açmasını beklermiş gibi caddeyi taradı. şakaklarında bir damar belirginleşmişti ve çene kasları sıkılıp gevşiyordu.

Hava gittikçe inceliyor gibiydi. Lucy yeterince oksijen alamıyordu. Cormac sürerken arabanın kapısına tutunup n cama bakıyordu, kalbi göğüs kafesinde düzensiz bir ritimle çarpıyordu. Vücudu garip davranıyordu; bacakları seğiriyor, parmakları kıvrılıp açılıyordu. Bir kez daha tiz bir nefes aldı.

Arabanın Bluetooth hoparlörü gelen bir telefon çağrısı ile çaldığında, Lucy o kadar sert sıçradı ki dirseğini cama çarptı. Cormac, sanki sadece bakışlarıyla arayanı kaırabilecekmiş gibi konsol ekranına sert bir bakış attı.

Sonra omuzları gevşedi.

Direksiyon simidindeki bir düğmeye bastı. "Merhaba anne, şu anda uygun değilim."

Telefonda bir siren sesi duyuldu. "Tatlım, sistem ıldırıldı! Bu aptal alarmı kapatamıyorum!" Bir homurtu duyuldu ve siren uzun *bip, bip, bip* sesinden hızlı ve kulakları sağır eden *whoopwhoopwhoopwhoop* sesine dnşti.

"Dğmelere basmayı kes," diye homurdandı Cormac.

"Aptal şey! Duvardan söküp atacağım! Zaten bu şeyi hiç istemedim!"

"Anne!"

Arama aniden sona erdi ve Cormac küfretti. Şeridi değiştirdi ve bir yan sokağa girdi. Telefon tekrar çaldı, bu sefer ekranda Elton'ın adı görünüyordu.

Cormac cevap verdiğinde, "Annenin evinden uyarılar alıyorum," dedi.

"Yoldayım."

"Yardım lazım mı?"

"Sanmıyorum. Sanırım gece için yanlışlıkla alarmı kurmuş, sonra da kapıyı açmış."

"Anlaşıldı."

"Az önce Phillips'e rastladım," diye ekledi Cormac, adamın adını söylerken çenesini sıkarak, "Lucy'nin dairesinde. Kötü görünüyordu, zor günler geçirmiş gibi. Koyu renkli rüzgarlık, şapkasız, kot pantolon."

Lucy gözlerini kıırttı. Aaron Phillips'in ne giydiğini fark etmemişti bile. Orada olması ve saçma sapan konuşması onu o kadar endişelendirmişti ki, başka hiçbir şeyi fark edememişti.

"Bomba patladıktan sonra üstünü değiştirmiş olabilir," dedi Elton hoparlörden ve Lucy, Cormac'ın Phillips'in kıyafetlerinden bahsetmesinin nedeninin, bombacının kıyafetleriyle uyuşmaması olduğunu anladı.

"Evet. Arkadan kaçtı. Onu takip edebilir misin?"

"Deneyeceğim, ama o bölgedeki kameralara erişimim yok. Hangi yöne koştuğunu gördün mü?"

"Hayır. Lucy'yi oradan çıkarmam gerekiyordu."

"Anladım. Ne yapabileceğime bakayım. Hala desteğe ihtiyacın yok mu?"

"Phillips beni görünce kaçtı. Tekrar saldıracaktır, ama bir süre için sorun yok. Çatışmaya hazır değildi."

"Bir şey bulduğumda sana haber veririm."

Telefon kapandığında Cormac ona baktı. "Bir mola verir misin?"

"Tabii," diye cevapladı Lucy, vücudu biraz gevşemiş, kalp atışları normale dönmüştü. Telefon görüşmelerini dinlemek onu paniğinden çıkarmış ve nefes alıp verişini yavaşlatmıştı. Ayrıca Cormac, Phillips'in tekrar ortaya çıkmasına biraz zaman olduğunu söylemişti. Bu iyi bir şeydi. "Annen iyi mi?"

"İyi. Kontrol panelini kullanmayı öğrenene kadar bu sürekli olurdu."

Eskiden oldukça tehlikeli olan Stirling'in mahallelerinden birine gittiler. Son on yılda, bölge temizlenmiş ve emlak fiyatları fırlamıştı. Artık, büyümüş çimler ve uyuşturucu yuvaları yerine, sokaklar yeni binalar ve bakımlı bahçelerle doluydu.

Lucy, komşularından açıkça daha eski olan bir evin önüne geldiklerinde şaşırdı. Tek katlı tuğla bir binaydı ve çatısı yakın zamanda yenilenmiş gibi görünüyordu. Kaldırımın ön kapıya kadar döşeme taşları uzanıyordu. Kapı, iki kare sütun ve küçük bir sundurma ile çerçevelenmişti.

Verandaya çıkan tek basamakta, altmışlı yaşlarının başında gibi görünen bir kadın oturuyordu. Parmaklarıyla kulaklarını tıkamış ve yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Cormac dışarı çıkana kadar SUV'ye dik dik bakarak ayakta durdu. Lucy, kadının "O alarmı evimden çıkar, Cormac. Onu istemiyorum. Hiç istemedim." dediğini duymak için zamanında dışarı çıktı.

Cormac merdivenleri çıktı ve ön kapının hemen içinden duvara döndü. Lucy, bulunduğu yerden, Cormac'ın duvardaki bir düğmeye basarken kolunu ve omzunu hareket ettirdiğini görebiliyordu. Alarm, çalmaya devam ederken durdu.

Kadın iç geçirdi. "Sonunda."

"Onu gece için ayarladın ve sonra kapıyı açtın, anne," diye açıkladı Cormac.

Parmağını kaldırıp ona doğrulttu. "Duymak istemiyorum! Bu konuda tek kelime bile duymak istemiyorum, Cormac. Tüm elektronik aletlerini alıp ait oldukları yere, çöp kutusuna atmanı istiyorum. Eğer yapmazsan, ben yaparım."

Bu iri, stoik, ciddi adamla tanıştığından beri ilk kez, yüzünde uzun zamandır çektiği sıkıntıdan kaynaklanan bir rahatsızlık gördü. "Anne," diye başladı.

"Hayır. Yeter artık. Burası benim evim, Cormac. Kırk yıldır burada yaşıyorum. Ne tür bir güvenlik sistemi istediğime karar verme hakkım var ve bu" —elini dramatik bir yel değirmeni hareketi ile evin üzerinde salladı—"o değil."

Dişlerini sıktı. "Taşınmak istemedin, biz de uzlaştık." "Hayır, beni buna zorladın." Evin yönüne doğru bir rüzgâr değirmeni hareketi daha yaptı

ve sonra havayı yatay bir kesikle kesti. "Benden *bu kadar*."

"Sistemi basitleştirebiliriz," diye kabul etti Cormac, "uzaktan kontrol ettirebiliriz..."

"Ve bir şey daha!" Kadın açıkça oğlunu dinleyecek havada değildi. "Dün akşam yemeğine gelemeyeceğini söylemek için aramadın bile, Cormac. Sadece bir mesaj! Tek istediğim bu."

Cormac ağzını açtı, ama Lucy ondan önce konuştu. "Bu benim hatamdı," dedi. "Ben, şey, bir kaza yaptım ve Cormac, şey, aslında... beni kurtarmak zorunda kaldı."

Kadın hızla döndü, sonra donakaldı. Dikleşti, başını eğdi. "Öyle mi yaptı?"

"Arabam patladı," diye açıkladı Lucy, "bu yüzden Cormac beni evine götürmek zorunda kaldı çünkü benim dairem güvenli değildi. Yani akşam yemeğine gelememesinin sebebi bendim." Dudaklarını büzdü ve gülümsedi. "Ama alarm kesinlikle onun hatası."

Kadın burnunu çektikten sonra dönüp oğluna baktı. Kaşlarını çatarak tekrar Lucy'ye döndü. "Düğün Fuarı'ndaki patlama mı?"

Lucy başını salladı. "O benim arabamdı."

Kadın kaşlarını çattı. "Ve Cormac seni dairesine mi götürdü? Ofisine değil mi?"

Cormac kapıda durmuş, yüzünü buruşturmuştu. Lucy'nin bakışları ondan annesine kaydı. "Uh—evet. Evet, öyle yaptı. Yani, önce beni ofisine götürdü, ama sonra dairesine gittik ve..."

Diğer kadının yüzünü aydınlatan gülümseme güneşin parlaklığıyla yarışıyordu. Kollarını açtı. "Cormac, neden misafirinin olduğunu bana söylemedin?" diye sordu, Lucy'yi baştan aşağı incelerken. Lucy'nin hala Cormac'ın süveterini giydiğini kesinlikle fark etmişti, çünkü gülümsemesi, imkansız bir şekilde, daha da genişledi. Sabırsızca eliyle işaret etti. "Orada öyle durma. İçeri gel! Adın ne demiştin?"

ON İKİ

DURUM HIZLI BİR ŞEKİLDE Cormac'ın kontrolünden çıkmaya başlamıştı. Lucy'nin kendini tanıtmasını izledi, tereddütlü gülümsemesi kahverengi gözlerindeki sıcaklığı aydınlatıyordu.

"Ben Victoria, ama tüm arkadaşlarım bana Vicky der," dedi annesi, taş döşemeyi geçip Lucy'nin dirseğine kolunu dolayarak. "Şimdi, söyle bana, sen ve oğlum nasıl tanıştınız?"

Lucy'nin gülümsemesi biraz panikleşti. "Aslında yanlış bir izlenim edinmiş olabilirsiniz," diye başladı, ama Cormac'ın annesi vazgeçmedi.

"Tam olarak doğru bir izlenim edindim," diye ısrar etti Vicky, oğluna keskin bir bakış atarak. "Tam olarak doğru bir izlenim. Şimdi. Kahve mi, çay mı istersin? Komşum az önce çok lezzetli bir kahveli kek getirdi, bence hepimiz birer dilim alıp birbirimizi tanıyalım, ne dersin?"

"Anne, gitmemiz gerek. İşe dönmem lazım..."

"Bugün Pazar, canım," dedi Vicky, Lucy'yi ön kapıdan içeri çekerek. "Dün akşam yemeğini kaçırdın, o yüzden zavallı yaşlı annemle kahve ve kek yiyeceksin, değil mi?"

"Zavallı yaşlı annem, ha," diye mırıldandı Cormac, kapıdan dışarı bakarak sokağı gözden geçirdi. Her şey normal görünüyordu. Lucy'yi dairesine geri götürmek istiyordu, ama annesi bir karar verdiğinde fikrini değiştiremezdi. Kapıyı kilitleyip alarmı kurdu, sonra kadınları mutfığa kadar takip etti.

Annesi, içeri girerken ona zafer dolu bir bakış attı, gözleri parıldıyordu, sonra Lucy'ye döndü. "Bana oğlumla nasıl tanıştığını anlatıyordun?"

"Arkadaşlarımız aracılığıyla tanıştık," diye açıkladı. "Onun iş ortağı en yakın arkadaşlarımdan biriyle evli."

"Camilla ile arkadaş mısın?" diye sordu Vicky gülümseyerek. "O *harika* Danimarka hamur işleri yapıyor. İçinde çok lezzetli bir krema katmanı var. Nasıl yapıyor bilmiyorum."

"Cormac donutları seviyor galiba," diye cevapladı Lucy gülümseyerek, diğer kadının gözlerinde parlayan sevinçli fark etmeden.

"Öyle. Fark etmen ne kadar harika! Kahve içmek ister misin? Tam da yeni bir demlik koyacaktım. Cormac, ben senin güzel arkadaşını tanırken, üst kattaki banyoya bir bakar mısın? Tuvalet yine sızıntı sesi çıkarıyor ve sifonu çektikten sonra tankı dolduramıyorum. Teşekkürler tatlım."

Cormac, çocukluğunun geçtiği evin mutfağında durmuş, bu durumu kurtarmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Hiçbir kadını ailesinin yanına yaklaştırmamıştı, çünkü hiçbir kadın annesine ve kız kardeşine tanıtacak kadar önemli olmamıştı. Annesinin coşkusunu anlayabiliyordu, yanlış olsa da. Lucy ile tutkulu bir öpücük paylaşmışlardı, ama çift olmaktan çok uzaktılar. Annesi yanlış bir fikre kapılacaktı ve bu konuyu hiç bitirmeyecekti.

Yine de, Lucy annesinin fısıldadığı bir şeye gülerken, Cormac onların iyi geçinmesinden hoşlanmadığını fark etti.

Üst kattaki banyoya girip, tuvalet tankının kapağını kaldırdı ve işe koyuldu. Evin geri kalanı gibi, bu tuvalet de onlarca yıllık bir tuvaletti. Yeni bir sifon valfi ve zinciri gerekiyordu; ikisi de kurtarılmayacak kadar çok kez tamir edilmişti.

Ellerini temizleyip tankın kapağını yerine taktıktan sonra, aynada dudaklarını büzerek kendine baktı. Sonuçta, onun o kadar da önemli biri olmadığını hatırlatmak için annesini ziyaret etmek gibisi yoktu. Eve adımını attığı anda tamirci görevine indirgenmişti.

Aşağı kata indiğinde, Lucy ve annesini kahvaltı köşesindeki küçük yuvarlak masada otururken buldu. Lucy uzun bir nefes verip başını sallarken, güneş ışığı onun koyu renk saçlarını altın rengi bir parıltıyla kapladı. "Sonra araba patladı. Cormac'ın beni patlamadan korumak için orada olması şanslıydım, aksi takdirde yaralanırdım. Isı deliceydi ve koku..." Titredi.

Ellerini göğsünde birleştiren Vicky, derin bir nefes aldı. "Peki. Düğün Fuarı'ndaki patlamayı duymuştum, ama farkında değildim..."

Sandalyesinde dönerek Cormac'a şaşkın şaşkın baktı. "Olay olduğunda o otoparkta olduğunu neden bana söylemedin? Herkes bunu konuşuyor!"

"O sırada biraz meşguldüm anne."

"O, bunu yapan adamı yakalamak için koşarak uzaklaştı," diye araya girdi Lucy.

"Cormac!" diye azarladı Vicky. "Sana kaç kez dikkatli olmanı söyledim?"

"Bu benim işim," diye itiraz etti Cormac, sesinin huysuz bir ergen gibi çıktığını fark edince dehşete kapıldı.

"Daha dikkatli olmalısın. Riskleri başkası alsın!"

"Ben bir şey yapabilecekken başkalarının tehlikeye atılmasını izin veremem," diye cevapladı Cormac, sesi homurtuya dönüştü.

Annesi içini çekerek pes etti. "Biliyorum tatlım. Biliyorum." Lucy'ye dönerek yüzü aydınlandı. "Peki. Bana işinden biraz daha bahset. Bu işe nasıl girdin?"

"Şey, grafik tasarımı her zaman sevmişimdir," diye cevapladı Lucy, kahve fincanını eline alarak.

Cormac'ın annesi bu özel gün için güzel porselenleri çıkarmıştı — altın kenarlı çiçek desenli fincanlar ve fincan tabakları — bu kötü bir işaretti. Çok kötü bir işaret. Cormac kendine bir fincan kahve doldurdu ve Lucy işiyle ilgili her şeyi anlatırken kahvaltı köşesinde onlara katıldı. Lucy, Vicky'ye tasarımlarından bazı örnekler göstermek için telefonunu çıkardığında, Cormac ikisinin başlarını birbirine yaklaştırıp ekrana baktıklarını gördü.

Lucy gururlu ve biraz da utangaç görünüyordu. Kalbi şiddetle çarptı. Aaron Phillips'in bu kadını korkutmasına izin veremezdi. Buna tahammül edemezdi. Bu yanlıştı.

Lucy, kendini açtığında tatlı, çalışkan ve eğlenceli biriydi. Ayrıca, bir şeyi vurgulamak istediğinde ellerini beline koyarak otoriter bir tavır sergiliyordu. Cormac onu kızdırmayı, kişiliğinin farklı yönlerini ortaya çıkmasını izlemeyi seviyordu. Sanki sadece onun açabileceği yeni gizli bölmeler bulmak gibiydi.

"Merhaba!" diye bir ses ön kapıdan geldi.

"Buradayız, Rubes!" diye bağırdı Vicky.

"Kahve kokusu alıyorum," dedi Cormac'ın kız kardeşi Ruby neşeyle, mutfığa girmeden bir saniye önce. Gözleri Cormac'a, sonra Lucy'ye takıldı

ve kaşları uzun ve zorlu bir yolculuğa çıktı.

"Ruby, Lucy ile tanış. O, Cormac'ın 'arkadaşı'." Vicky, "arkadaş" kelimesini parmaklarıyla tırnak içine almadı, ama bunu açıkça ima etti.

Cormac homurdandı.

Ruby'nin kaşları yukarıda kaldı. "Onun 'arkadaşı' mı?"

"Çok güzel değil mi?" Vicky gülümsedi. "Lucy, bu benim kızım Ruby."

Lucy gülümseyerek elini uzattı. "Memnun oldum."

Ruby uzattığı eli sıktı, sonra bakışlarını Cormac'a çevirdi. "Ne zamandan beri arkadaşların var?"

"Har-har," diye homurdandı Cormac. "Her zamanki gibi çok komiksin, Rubes."

"Tarihi belirledin mi?" diye devam etti Ruby ve Cormac onu boğazlamak için gelen dürtüye zorlukla direndi.

"Tarih mi?" Lucy kaşlarını çatarak Ruby ve Cormac arasında bakışlarını gezdirdi. Vicky, Ruby'ye bir fincan kahve hazırlarken, sırtını onlara dönerek kendi kendine gülümsüyordu.

"Düğün için," diye açıkladı Ruby, kendine kocaman bir parça pasta kesip Vicky'nin tezgâhtan uzattığı fincanı kabul etti.

Lucy'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Biz... hayır. Sanırım yanlış anladın. Cormac ve ben çıkmıyoruz."

"Tabii," dedi Ruby, kelimeyi uzatarak, Lucy'ye hiç inanmadan.

"Onu rahat bırak," diye homurdandı Cormac.

"Ooh," dedi Ruby, sinir bozucu küçük kız kardeş gibi kahvesini höpürdeterek. "Biri çok alıngan."

"Kardeşini tanıyorsun," diye araya girdi Vicky, Lucy'nin yanına tekrar oturarak, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle. "Sevdiği insanları çok korur."

"Cormac beni umursamıyor," dedi Lucy. "Ben sadece onun müşterisiyim. Bu hafta sonu işler biraz kontrolden çıktı, hepsi bu." Biraz panikle ona baktı ve Cormac, onun öpücüğüne verdiği tepkiyi hatırladığını anladı. Doğru olanı yapmak için onu itmişti, ama şimdi Lucy onun kendisini istemediğini düşünüyordu.

Bir yarısı onu tutup, onu çaresizce istediğini söylemek istiyordu. Hiç kimseyi bu kadar istememişti. Diğer yarısı ise Lucy'nin mesajı aldığını bildiği için memnundu.

Lucy'nin itirazlarını görmezden gelen Vicky, kızına dönerek açıkladı: "Cormac, Lucy'nin arabası patladığı için dün onu kendi dairesine taşıdı."

"O senin araban mıydı?" diye haykırdı Ruby, gözlerinde ilgi parıldayarak. "Haberlerde her yerde vardı."

"Stirling Kırtasiyeci beni öldürmeye çalıştı."

"Seni öldürmeyecek, Lucy," diye araya girdi Cormac, şiddetle. "Söz veriyorum."

Vicky ve Ruby anlamlı bir bakış değiştirdiler ve boğazını sıkma isteği geri döndü.

"Lucy düğünlerde çalışıyor," diye Vicky birdenbire ekledi, "bu çok uygun."

"Bu nasıl uygun olabilir?" diye araya girdi Cormac, ama kimse onu dinlemedi.

Ruby, "Huh. Ne yapıyorsun?" dedi.

"Kırtasiye," diye cevapladı Lucy.

"Çok güzel," dedi Ruby. "Seni düğün organizatörü olan arkadaşım ile tanıştırebilirim. Çok isterim," diye bağırdı Lucy.

"Güzel gülümseme," dedi Vicky. "Çok güzel dişler," diye ekledi, sanki Lucy lanet bir atmış gibi. "İyi iş çıkardın tatlım."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye itiraz etti Cormac. "Ve Lucy'yi rahatsız etmeyi bırak."

"Hiç bir kızı eve getirmedin, tatlım," dedi annesi omuz silkerek. "Getirdiğinde nasıl tepki vermemi bekliyorsun? Heyecanlıyım!"

"Hiç mi?" Bu kez Lucy kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Lucy'yi eve getirmedim anne," diye sabırla açıkladı Cormac, "sen alarla ilgili yardım istemek için aradığında tesadüfen birlikteydik."

"Tesadüfen birlikteydik, ha," diye tekrarladı Ruby. Kahvesini yine höpürdeterek içti, açıkça çok eğleniyordu. Pastasına başlarken sordu, "Lucy'yi yalnızlık kalesine taşıdın çünkü onu çok korumak istiyorsun, değil mi?"

"Sen burada ne yapıyorsun ki?" diye sordu Cormac kız kardeşine kaşlarını çatarak. "Başka bir yerde olman gerekmez mi?"

"Pazar günü sevgili annemi ziyaret ediyorum," diye karşılık verdi Ruby, kırılmış gibi davranarak. "Sen de bir ara denemelisin"

"

"Sen de beni suçlu hissettirmeye başlama."

Lucy'nin telefonu çaldı ve herkesin konuşmasını böldü. Ekranı bakarak yüzünü buruşturdu. "Yine annem arıyor," dedi. "Cevaplasam sorun olur mu?"

Vicky ekrana bir göz attı ve yüzü aydınlandı. "Annen Dolly Barlow mu? Çiftçi pazarındaki standını çok seviyorum!"

Lucy gülümsedi. "Ona söylerim." Telefonunun ekranını kaydırды ve masadan uzaklaşmak için ayağa kalktı. "Merhaba anne. Şu anda Cormac'ın annesinin evindeyim, bu yüzden uzun süre konuşamam."

"Bekle!" Vicky Lucy'nin peşinden gitti ve ona telefonu vermesini işaret etti.

Cormac, baş ağrısının başladığı şakaklarını ovuşturdu.

"Dolly? Ben Vicky McKenna. Kızın çok tatlı. seni rahatlatmak için senin evine uğramayı konuşuyorduk."

"Anne," diye tısladı

Cormac. Lucy ona baktı.

Vicky, Cormac'a elini salladı ve telefonun diğer ucundaki kadın konuşurken başını salladı. "Evet, evet. Harika! Birazdan oraya geliriz. Hoşça kal!"

Telefonu kapattı ve telefonu Lucy'ye geri verdi. Lucy, telefonu daha önce hiç görmemiş gibi ona baktı. Masadaki bulaşıkları temizleyen Ruby'ye baktı.

"Herkes ayakkabılarını giysin! Barlow'ların evine gidiyoruz. Rubes, tatlım, gitmeden önce tuvalete gitmen gerekiyorsa, alt kattaki tualeti kullan. Üst kattaki çalışmıyor."

"Anne, ben yetişkin bir kadını, bir yere gitmeden önce tuvalete gitmemi hatırlatmana gerek yok." Ruby bulaşıkları temizlemeye yardım etti, sonra sanki Lucy'nin ailesinin evine gitmeyi gerçekten kabul etmiş gibi ön kapıya yöneldi.

"Sadece emin olmak istedim tatlım," diye cevapladı Vicky.

"Sekiz yaşındayken *bir kez* altıma işemiştin anne," diye itiraz etti Ruby ayakkabılarını giyerken.

Cormac, Lucy'nin elini tuttu. "İyi misin? İstemiyorsan oraya gitmek zorunda değiliz. Seni eve götürebilirim ve apartmanında olanları konuşup, bundan sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Saçmalama, Cormac," diye araya girdi Vicky, onları ön kapıdan dışarı çıkarmak için aceleyle. "Dolly çok üzgündü. Lucy'nin iyi olduğundan emin olmak için kızını görmesi gerekiyor. Ayrıca, geçen sefer çiftçi pazarına gittiğimde, Dolly bana o muhteşem kolyeleri yaptığı atölyeyi göstereceğine söz vermişti!"

"Sorun değil," dedi Lucy, Cormac'ın elini sıkarak. "Muhtemelen gidip ailemi görmeli ve onları rahatlatmalıyım."

"Aynen öyle," diye araya girdi Vicky, kolunu Lucy'nin dirseğine dolayarak. "Hadi gel. Cormac'ın arabasını alalım. O benzin yakan araba hepimizi alabilecek kadar büyük."

Cormac çaresizce izlerken, üç kadın onun SUV'sine bindi. İçini çekti. Karşı koymanın bir anlamı yoktu. Lucy'nin ailesinin evine uğrayacaklardı, sonra herkesi evlerine bırakıp Lucy'yi dairesine geri götürecekti, böylece durumu değerlendirebileceklerdi. Bir saat kadar bir şey olmazdı, en azından üçü de onunla birlikte olacaktı, böylece onların güvende olduklarından emin olabilirdi.

Böylece, iç çekerek direksiyona geçti, Lucy'den yol tarifini sordu ve yola çıktı.

ON ÜÇ

LUCY'NİN AİLESİ, kasabanın kenarında büyük bir Viktorya tarzı evde yaşıyordu. Evin dışı koyu erik rengine boyanmıştı ve canlı sarı renkli kapısı dikkat çekiyordu. Gıcırdayan döşemeleri, küçük köşeleri ve küçük bir çocuğun keşfetmesi için mükemmel olan tuhaf oranlardaki odalarıyla, büyümek için harika bir yerdi. Cormac arabayı park ederken, süslü süslemeleri, dramatik panjurları ve çocukluk yatak odası olan hayali kulesiyle evin üzerinde göz gezdirdi. Lucy çocukken babası mirasını bu harap eve yatırmıştı ve Lucy büyürken onlara evi eski ihtişamına kavuşturmak için yardım etmişti, tabii tam olarak eski ihtişamına değil, ama Dolly ve Gus'ın evine benzeyen bir hale getirmişti. Burası tuhaf, renkli bir evdi ve Lucy'nin ebeveynlerine çok yakışıyordu.

Son zamanlarda yaşanan stresli olaylara rağmen dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Ailesinin yanına geri dönmek istemiyordu, ama burası her zaman onun evi olacaktı. Cormac'ın SUV'sinden inip ayaklarının altında çakılların çıtırdadığını duyana kadar, biraz rahatlık ve istikrara ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Herkes arabadan indikten bir dakika sonra Dolly ön kapıdan koşarak çıktı. Lucy'ye çarptı ve onu kemiklerini kıracak kadar sıkı bir kucaklamaya aldı, sonra geri çekilip Lucy'nin yüzüne bakmak için geri çekildi. "Ah, bebeğim," dedi, Lucy'nin yanaklarını sıkarak. "Çok endişelendim."

"Biliyorum anne," diye cevapladı Lucy, "ama ben iyiyim." Geri çekildi ve babası ön bahçeden yavaşça yaklaşırken Ruby, Vicky ve Cormac'ı tanıttı.

"Expo'da tanıştık," dedi Gus, Lucy Cormac'ı tanıttığında. Diğer adamın elini sıkı. "Kızımıza iyi bakıyor musun?"

"Elimden geldiğince," diye cevapladı Cormac, Lucy'nin beklediğinden daha ciddi bir şekilde.

"Girin! Girin!" Dolly herkesi ön kapıdan içeri alıp evin arkasına, güneşin sıcaklığıyla dolu, güneş ışığıyla kaplı güneş odasına götürdü. Güneş odası evin arka tarafının tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Öğleden sonra erken saatlerde, kapalı veranda henüz bunaltıcı değildi, pencerelerden sadece birkaç erken batı güneşi ışını giriyordu. Bitkiler üç duvarı kaplıyordu, eklektik, uyumsuz mobilyalar ise rahatlık ve sıcaklık hissi veriyordu.

Dolly ve Vicky mutfağa girerken, Gus en sevdiği sallanan sandalyeye oturdu.

Ruby, yanındaki minderli tabureye oturdu ve arka bahçeye doğru başını salladı. "Onlar arı kovanları mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Gus. "Son on yıldır yabani çiçekler dikip tozlaşmayı teşvik etmeye çalışıyoruz, ama yeni kovanları bu yıl aldım."

"Ne kadar güzel!" Ruby pencereden dışarı bakmak için ayağa fırladı. "Arıları hep sevmişimdir. Kendi balınızı mı topluyorsunuz?"

"Evet," diye cevapladı Gus, gururla dudaklarını gülümsemeye çekerek. "Dolly onunla en lezzetli bal keklerini yapıyor."

Lucy, eski çiçek desenli minderlerle kaplı eski rattan üçlü koltuğa oturdu. Cormac yanına oturup kolunu başının arkasına uzattığında kanepe gıcırdadı. Lucy kaşlarını kaldırarak iri yarısı adama baktı. "İyi misin?" diye sessizce sordu.

Cormac bakışlarını arka bahçeden ayırıp ona baktı. Eli omzuna kaydı, başparmağıyla nazikçe okşadı. "Ben iyiyim. Benim endişelendiğim sensin."

"Az önce olanlardan sonra mı?" Cormac başını salladı.

"Ben iyiyim," dedi Lucy ve bunun doğru olduğunu fark edince şaşırды. Aaron'la karşılaştığında yaşadığı adrenalın patlamasından sonra, Vicky ve Ruby ile içtiği kahve ve yediği kek sinirlerini yatıştırmıştı. Bu iki kadınla tanışmak, Cormac'ın kişiliğinin başka bir yönünü görmesini sağlamıştı. O, her gün, bütün gün tehditleri tarayan ve ara sıra kendisine ait olmayan donutları yiyen ciddi bir koruma değildi. O, alay edilen ve emir verilen bir evlat ve kardeşti ve her ne kadar söylene de, annesinin evinin kapısından içeri girdikleri anda omuzlarının gevşediğini görmüştü.

O da tıpkı Lucy gibi, küçük ama birbirine sıkı sıkıya bağılı bir ailenin önemli bir parçasıydı. Bazen onu çılgına çevirseler de onları seviyordu. Bu, Lucy'nin gözünde onu biraz daha insancıl kılıyor, onu anlamasını kolaylaştırıyordu. İnsanları çok önemsemediği için koruyucuydu.

O kadar da hayalperest değildi ki, onun kendisini o şekilde önemsemediğini düşünmüyordu. Çıkmıyorlardı ve o kesinlikle evlenme teklif etmeyecekti. Annesi ve kız kardeşi aşırı heyecanlıydılar, hepsi bu. Eğer hiç bir kızı eve getirmediyse, onların yanlış bir fikre kapılmaları doğaldı. O, Lucy'yi onlar kadar önemsemiyordu, ama Lucy yine de onun bu kapasiteye sahip olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Bu, onun iyi bir adam olduğunu, derinden sevebilen biri olduğunu gösteriyordu. Onun Lucy'nin iyiliğini düşündüğüne inanmasını kolaylaştırıyordu.

"...ve geçen yıl da lastikleri kesilmişti! Ona söyledim, Lucy, dikkatli ol, ama beni dinledi mi?" Dolly, süslü bir çaydanlık ve altı fincan içeren bir tepsi ile güneş odasına girdi. Lucy, güzel çay setini çıkardığını fark etti.

"Lastikleri kesilmiş!" Vicky, ev yapımı kurabiyelerle dolu bir tabakla hemen arkasından geldi. "Vay vay. Cormac, bunu biliyor muydun?"

Cormac kaşlarını çattı. "Hayır," dedi ve Lucy'ye döndü.

"Anne, sana söyledim: kesilmemişlerdi. İçlerindeki hava boşaltılmıştı."

"Polis tamamen işe yaramazdı," diye devam etti Dolly, kızını görmezden gelerek. "Aaron Phillips bunu güpegündüz yaptıktan sonra bile onu tutuklamadılar!"

Cormac yanında bir ses çıkardı, ama Lucy gerçeği açıklamak zorundaydı. "Tanık yoktu," diye devam etti Lucy, çünkü görünüşe göre duvara konuşmaktan hoşlanıyordu. "Bunu Aaron'ın yaptığını bilmiyoruz."

Bu, Dolly'nin sonunda onu fark etmesini sağladı. Dolly, "Oh, naif olma Lucy," diyerek öfkeyle homurdandı ve tepsiyi yere koyarken porselenleri tıkırdatarak. Dumanı tüten çayı bekleyen altı fincana döktü. "Başka kim olabilir ki? O korkunç adam. Ve ondan önce, arabanın arka koltuğundan o paketleri çaldığında? Hatırlıyor musun?"

Vicky kaşlarını çattı. "Bu tam olarak ne zamandı?"

"Amelia ve Leo işlerini yaparken," diye cevapladı Lucy, elini sallayarak.

Cormac içini çekti, sonra Lucy'nin dairesine geldiğinde ona söylediği şeyi tekrarlardı: "Durum giderek kötüleşiyor."

"Aynen öyle!" Dolly homurdandı. "Ben de öyle demedim mi, Gus?"

"Hayatım, kızımızı hayatı boyunca balonlu naylonla sararak koruyamayız. Expo'ya katılmak istiyorsa, Expo'ya katılacaktı. En azından yedeği vardı." Cormac'a başını salladı, Cormac da ona başını salladı, nesiller arası erkekler arası anlaşması.

"Arabası *patladı!*" Dolly ellerini beline koydu ve kocasına öfkeyle baktı. "Yoksa unuttun mu?"

"Tabii ki unutmadım!"

Bu, Lucy ve diğerleri gelmeden önce başlayan bir tartışma gibi geliyordu ve Lucy, güneş odasında kim dinliyor olursa olsun, bu tartışmanın uzun süre devam edebileceğini deneyimlerinden biliyordu. Annesi barışçı, meditasyon seven, çiftçi pazarlarına giden bir deliydi, ama kadın nasıl dik durulacağını bilirdi.

"Anne, baba, ben iyiyim. Tamam mı? Cormac bunu sağladı."

Tüm gözler, orada oturup kıpırdamayan Cormac'a çevrildi. Adam sarsılmazdı. Lucy biraz kıskançtı. Herkes aynı anda ona bakmak için dönseydi, kafası patlardı.

Vicky eğilip oğlunun koluna hafifçe vurdu. "Yaptın, oğlum. Yaptın. Onun evi bir kale. Lucy orada olduğu sürece kimse ona zarar veremez."

Dolly homurdandı. "Eh, bu da bir şeydir."

"Eski evime her türlü kilit ve alarm takmam için ısrar ediyor, ama ben bunun için çok yaşıyım," diye devam etti Vicky. "Bugün sistem bozuldu. Komşular, sistemi kapatmazsam polisi arayacaklarını söylediler!"

"Hangi komşular?" diye sordu Cormac, Lucy'nin yanında canlanarak. Annesi ile göz göze gelmek için öne eğildiğinde, rattan koltuk onun altında gıcırdadı.

"Ah, sadece yaşlı Bayan Montgomery. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Onunla konuşurum," dedi Cormac, Dolly'den bir fincan çayı kabul ederek başını salladı.

"Kesinlikle konuşmayacaksın," diye karşılık verdi Vicky, kibirli bir tavırla. "En son onunla konuşmaya çalıştığında, üç ay boyunca köpeğinin pisliğini benim çöp tenekeme attı. Kokusu hiç çıkmadı! Belediye'den yeni bir tane almak zorunda kaldım ve yenisi için benden iki yüz dolar aldılar."

"Burada komşularımız vardı" —Dolly sol tarafı işaret etti— "yan komşularımız değil, karşıımızdakiler, bizim esrar yetiştirdiğimize inanıyorlardı. Bizi altı kez polise şikayet ettiler."

"Domates bitkisini marihuanadan ayırt edememeleri bizim suçumuz değil," diye araya girdi Gus gülerek.

“Çok utanç vericiydi,” dedi Lucy. “Okuldaki herkes bunu konuşuyordu. Haftalarca bana Doobie Barlow dediler, ki bu hiç de iyi bir lakap değildi.”

"Çok saçma," diye Ruby ona hak verdi. Lucy teşekkür etmek için başını salladı, ama sonra Ruby ekledi, "Lucy Bonglow çok daha iyi olurdu."

Vicky dehşete kapılmış bir sesle, "Ruby!" dedi, ama Gus gülmeye başladı. Lucy gözlerini devirdi, gülümsedi, sonra annesine döndü.

"Onlara ne oldu?" Komşularının yaşadığı evin yan tarafına doğru başını salladı.

"Vermont'a taşındılar," diye cevapladı

Gus. "İyi ki gittiler," diye cevapladı

Dolly.

"Bekle. Yasadışı bir kulübe inşa ettikleri için belediyeyi aramamış mıydın?" diye sordu Lucy, kaşlarını çatarak. "Ve bir sürü lüks araba satın aldıklarını ve bunun şüpheli görüldüğünü IRS'ye bildirdiğini söylemiştin, değil mi?" Tam olarak hatırlayamıyordu.

Gus'ın yüzü ifadesizleşti. "Biz mi? Hayır."

Dolly, Lucy'nin bakışlarından kaçındı. "Kimseyi aramadık. Onlar öylece kalkıp gittiler."

"Onlara kendi ilaçlarını tattırmakla ilgili birkaç konuşmayı kesinlikle hatırlıyorum. Değil mi?"

"Bu kindar ve zalimce olurdu," diye cevapladı Dolly, soruyu ustaca geçiştirerek.

Lucy daha fazla araştırmaya fırsat bulamadan Gus araya girdi ve "Oyalamayın bırak. Bize dünden bahset, tatlım," dedi.

Herkes çayını içmişti ve Lucy, annesi önceki gün olanları anlatmasını istediğinde kendini ilgi odağı olarak buldu. Patlamadan bahsetmenin artık midesini sıkıştırmadığını fark edince şaşırdı. Hikayeyi birkaç kez anlatmıştı ve dehşet duygusu azalmıştı. Artık sadece öfke duyuyordu.

Aynı şekilde, tüm gözlerin üzerinde olması da onu her zamanki gibi endişelendirmiyordu. İlgi odağı olmak onu biraz rahatsız ediyordu, ama bu kadar ilgiye eşlik eden ezici, paniğe neden olan ağırlık yoktu. Cormac'ın yanında olması ve herkesin gözlerinde yansıyan nezaket ve endişe ona yardımcı oluyordu.

"En kötüsü de, kutlama yapmam gerekirdi," diye bitirdi Lucy öfkeyle, "çünkü tahmin et kim Düğün Fuarı'nda standıma uğradı. Juniper and Sage'in alıcısı!"

Gus, hiçbir şey anlamadan gözlerini kırptı. Dolly, Vicky ile birlikte nefesini tuttu ve Ruby, kaşlarını kaldırıp başını salladı, açıkça etkilenmişti. Cormac'ın eli omzuna kayarak hafifçe sıktı.

"Kart şirketi mi?" diye sordu Dolly, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Lucy başını salladı. "Benden birkaç fikir sunmamı istiyorlar. Tasarımlarımı mağazalarında satmak istediklerini söyledi."

Lucy'nin annesinin dudaklarından çıkan çığlık o kadar tizdi ki, Stirling'deki tüm köpeklerin kulaklarını tırmalamış olmalıydı. Çayını sehpa koyarken, sıcak sıvıyı kenarlardan dökerek kızına atladı. Kolları Lucy'yi çelik bir mengene gibi sardı ve Lucy, annesi onu hayatından olacak şekilde kucaklarken nefes almaya çalıştı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Dolly, sesi Lucy'nin saçlarında boğuk çıkıyordu. Lucy nefes nefese kaldı ve annesinin sırtını okşadı. "Teşekkürler," dedi boğuk bir sesle.

"Bu *harika*," dedi Dolly. Geri çekilip Lucy'yi incelerken gözleri parladı.

Annesinin omzunun üzerinden, Lucy, Vicky'nin bakışının Cormac'a kaydığını gördü ve yaşlı kadın, Lucy'ye onay veriyormuş gibi görünen bir bakış attı.

Lucy bunun neden göğsünü ısıttığını bilmiyordu. Cormac'ın annesinin onu sevip sevmediğini neden umursaması gerektiğini bilmiyordu. Sanki çıkıyorlarmış gibi değildi. Bir kez öpüşmüşlerdi ve o bir daha yapmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Tamam, öpüşmekten biraz daha fazlası olmuştu. Ama yine de! Cormac onunla bir ilişki kurmak istemediği açıktı. Annesinin Lucy'yi onaylaması ya da onaylamaması önemli olmamalıydı.

"Benim bilmek istediğim," diye araya girdi Ruby, "bu Aaron Phillips denen iğrenç herifin ne sakladığı."

Vicky başını salladı. "Bu işin arkasında düğün davetiyelerinden daha fazlası var."

"Dükkanı hâlâ açık mı?" diye sordu Ruby, fincanını dudaklarına götürerek bir yudum aldı.

"En son geçtiğimde kapalıydı," diye cevapladı Dolly.

Lucy gözlerini kısarak, "Neden oradan geçiyordun?" diye sordu.

Dolly'nin gözleri, melek gibi, fal taşı gibi açıldı. "O mahalledeydim, hepsi bu."

Lucy kaşlarını çatı. Stirling Stationery, kasabanın diğer ucundaydı, Dolly'nin normalde gideceği yerlerden çok uzaktaydı. Oraya özellikle gitmedikçe o mahallede olmazdı.

"Bence gidip bir bakmalıyız," dedi Ruby. "Hemen şimdi gitmeliyiz."

"Bir dakika bekle," dedi Cormac, elini kaldırarak. "Kesinlikle bunu yapmamalıyız."

Vicky onu görmezden geldi. "Evet! Ve eğer dükkânındaysa, ona zorbalık taktikleri hakkında ne düşündüğümüzü açıkça söyleyebiliriz. Komşulara yaptığın gibi onu da kovabiliriz."

"Öyle bir şey yapmadık," diye cevapladı Dolly, ama sanki gitmeye hazırlanıyormuş gibi çay tepsisini temizliyordu.

Gus ayağa kalktı. "Ben kilitlerim. Çocuğun arabasını alalım mı? Hepimiz sığabiliriz, değil mi?"

Görünüşe göre Cormac artık "o çocuk"tu. Lucy ona baktı ve çenesinin sertçe kenetlendiğini gördü.

"Sizi Stirling Kırtasiye dükkânına götürmeyeceğim," dedi. Sesi tamamen sakindi, ama şakağının yanında bir damar atıyordu.

"O zaman iki araba ile gidelim," dedi Dolly, tepsiyi alıp mutfığa geri götürürken. "Augustus, anahtarlarını al!"

"Ön koltuk!" diye bağırdı Vicky, çantasını alırken.

"Arabayı görmeden ön koltukta oturacağımı söyleyemezsin anne," diye şikayet etti Ruby.

"Ben senin ablanım, bu yüzden istediğim zaman ön koltuğu talep edebilirim."

Lucy herkesin ayağa kalktığını izledi ve aniden durumu tamamen kontrolünü kaybetmiş gibi hissetti. Ya da belki de hiç kontrolü olmadığını yeni fark etmişti.

En son yapmak istediği şey Aaron Phillips'i görmeye gitmekti, ama aynı zamanda tüm bu insanları Aaron Phillips'in üzerine salmak da istemiyordu. Aaron, arabasını havaya uçurmuştu; ona ve Cormac'ın ailesine ne yapacağını kim bilebilirdi?

Yanında titreyen Cormac, birkaç saniye daha direndi, sonra yine derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Tamam. Ben sürerim. Ama hepiniz benim dediklerimi dinleyeceksiniz, anladınız mı? Kaçıp başınızı belaya sokmayacaksınız."

"Tabii ki, tatlım," dedi Vicky, kolunu okşayarak. "Bizi güvende tutacaksın."

Cormac'ın çenesindeki bir kas şişti, ama sadece bir nefes verdi ve Lucy'yi çökmüş kanepeden kaldırmaya yardım etmek için döndü. Elini Lucy'nin beline kaydırды ve onu, akraba oldukları deli grubunun arkasına doğru dışarı çıkardı.

Dokunuşu sıcak ve yatıştırıcıydı ve Lucy, ona hafifçe yaslanma dürtüsüne karşı koyamadı.

Hepsi onun SUV'sine bindiler, ancak Cormac motoru çalıştırmadan önce, araçtaki herkese dönüp baktı. "Bu çok kötü bir fikir," dedi, "ama fikrinizi değiştiremeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden bazı temel kurallara ihtiyacımız var."

Herkes başını salladı.

"Gezinmek yok," dedi Cormac, parmaklarıyla sayarak. "Arabadan inmek yok. Sokağın karşısına park edip bir bakacağız, sonra sizi eve götüreceğim."

Herkes yine başını salladı. Herkes melek gibi itaatkar çocuklar gibi kabul etti. Ön koltukta oturan Lucy gözlerini kısarak baktı.

"Güzel," dedi Cormac ve motoru çalıştırdı.

ON DÖRT

"Şey, beklediğimden daha da pis bir yer."

Lucy, Ruby'nin sözlerine katılarak mırıldandı. Hepsi yolun karşısından Stirling Kırtasiye Mağazasını inceliyorlardı. Cormac arabayı açılı bir park yerine geriye doğru park etmişti, böylece aracın önü kırtasiye mağazasına bakıyordu. Alçak tuğla bina, bir manikür salonu ile eski bir apartman arasında sıkışmıştı. Stirling Kırtasiye tabelası solmuş ve titriyordu, pencereler ise biraz kirliydi.

Lucy'nin rakibi *bu* muydu? Son üç yıldır, Aaron Phillips onu korkutmayı başardığı için buraya gelmekten kaçınmıştı, ama şimdi tekrar iyice bakınca, pek etkilenmemişti. Lucy, markasına saatlerce emek vermişti. Şık ve işlevsel bir web sitesi tasarlamıştı. Vizyonunu istediği standartlarda gerçekleştirebilecek tedarikçiler ve matbaacılar bulmak için çok çalışmıştı.

Ve bu onun rakibiydi. Aaron'ın kızgın olmasına şaşmamalı.

Uzun zamandır ilk kez Lucy daha dik oturdu ve başarısını hak ettiğini hissetti. Juniper ve Sage ile görüşmeyi hak etmişti. Aaron'ın korkması haklıydı.

Bu aptalca kavga başlamadan önce, Lucy onun dükkânına gelmiş ve ona birkaç dostça soru sormuştu. Dükkânın sevimli olduğunu düşünmüştü. Biraz dağınıktı ve kağıt, mürekkep ve her türlü harika şeyin kokusu vardı. Ama şimdi... Eh. Aaron Phillips için işler kötüye gitmişti, bu kesindi. Lucy bunun kendi küçük çevrimiçi dükkânıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu, ama Phillips'in birini suçlamak isteyebileceğini anlayabiliyordu.

Cormac yolda pek konuşmamıştı, ama şimdi ağzını açtı. "İşte. Gördün, kapalı. Sizi eve götüreceğim..."

Arka kapılar aynı anda açıldı ve tüm yolcular araçtan bir anda dışarı çıktı. Lucy, ön yolcu koltuğundan

Cormac'a bakmadan önce bu göçü izledi. "Üzgünüm," dedi, utanarak. "Ne için?"

"Bunun benim hatam olduğunu hissediyorum." Rakibinin dükkanını daha yakından görmek için caddeyi geçen aile üyelerine el salladı.

"Bence bu annemin suçu olabilir," diye cevapladı Cormac, emniyet kemerini çözerek. Kapısını açtı ve Lucy'ye alaycı bir gülümseme attı. "Ya da belki kız kardeşimin. Ya da senin annenin."

"Hepsini aynı odaya toplamak muhtemelen kötü bir fikirdi."

"Bu konuda fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı.

Lucy homurdandı ve babasının binanın çatısını eleştirel bir gözle incelediğini izledi. Babası eğilip annesine bir şey söyledi, annesi de burnunu kırıştırarak başını salladı.

Cormac, annesinin açıkça kapalı olan dükkânın kapısını denemesini izleyerek iç geçirdi. "Onlara bir bakmalarına izin vereceğim, sonra herkesi eve götüreceğim ve senle konuşabiliriz. Phillips'in bu sabah sana söylediklerini gözden geçirmek istiyorum. Bir şeyi kaçırdığımız hissi içimden gitmiyor."

Lucy başını salladı ve kapısını açtı. Cormac, yolcu kapısını kapatmak için zamanında arabanın önünden koştu, sonra elini yine Lucy'nin beline koydu. Lucy, bu dokunuşa alışmaması gerektiğini biliyordu, ama kendini tutamıyordu. Onun istikrarlı olmasını, her şeyi, caddeyi geçmek gibi basit bir şeyi bile ne kadar kendinden emin bir şekilde yaptığını seviyordu. Ondaki yayılan bu güven duygusu bağımlılık yapıcıydı. O etrafta olduğu sürece her şey yolunda olacaktı.

"Oh, mağazanın sol tarafındaki vitrini değiştirmiş," dedi Dolly, ellerini yüzünün iki yanına koyarak renkli camdan içeriye bakarken.

"Bunu nereden biliyorsun anne?" Lucy, annesi dönünce kaşlarını çatı.

Dolly omuz silkti. "Şey, bilirsin, mahalledeyken ve dükkan açık olduğunda, bazen uğrarım."

Lucy gözlerini kısarak, "Uğrarsın" dedi.

"Tabii."

"Neden?"

"Merak diyelim."

Vicky burnunu çektirdi. "Onu rahatsız ediyorsun, değil mi?"

Dolly, alaycı bir öfkeyle elini göğsüne koydu. "Ben *kimseyi* rahatsız etmiyorum. Ben bir pasifistim."

Lucy kaşlarını kaldırdı.

"Vitrinleri dağıtırsın ve hiçbir şey satın almazsın." Vicky'nin gözleri parladı. "Ben olsam öyle yapardım."

Dolly'nin dudakları seğırdi. Omuz silkti. "Belki. Bazen özenle renk kodlu tebrik kartları karışıyor, ama bunu kimin yaptığını bilmiyorum."

Lucy ağzı açık kaldı. Annesi hoşgörü ve tepkisizliği öğıütlerdi. Lucy'ye her zaman kendi huzurunu korumak için olayları akışına bırakmasını söylerdi. Domatesleri yanlış tanımlayan komşular ve bu olay arasında, Lucy annesinin birçok gizli yönü olduğunu düşünmeye başlamıştı. Dolly, Lucy'nin hayatındaki kötü adamı ne kadar zamandır gizlice kızdırıyordu? Lucy'nin göğsünde tuhaf bir sıcaklık ve şok karışımı yayıldı.

Annesinin çelik gibi bir iradesi vardı. Lucy ondan bir şeyler öğrenebilirdi. Tıpkı annesi gibi dışarıdan tatlı ve neşeli görünebilir, sonra da istediğı her şeyi yapabiliirdi. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Vicky, yeni en iyi arkadaşının koluna girerek kahkahalar attı. İkisi aynı hamurdan yapılmıştı. "Ben de kızım için aynısını yapardım."

Söz konusu kız, binanın yanından gizlice bakıyordu. Ruby omzunun üzerinden bakarak, "Arka tarafa bir bakacağım," dedi.

"Hayır," dedi Cormac, sesi düz bir tondaydı, ama Ruby çoktan karanlık sokağı doğru yuvarlanmıştı. Binalar arasındaki boşluk tek bir kişinin geçebileceğı kadar genişti, bu yüzden tüm çete Ruby'nin peşinden karanlığa doğru ilerlerken, Cormac kaşlarını çatarak onları izledi.

Lucy ona kaşlarını kaldırdı. "Sen onları ön tarafa geri götürürken ben burada kalayım mı?"

"Hayır," diye cevapladı Cormac, pes etmiş bir şekilde. "Birlikte kalmamız en iyisi."

Böylece Lucy, binalar arasındaki dar alana adım attı ve binanın arkasına doğru giden meraklılar grubuna katıldı. Dar geçit, onları her iki yanında binaların bulunduğu bir sokağı çıkardı. Ortamda olgunlaşmış çöp kokusu çok yoğundu. Görünürdeki tek yeşillik, kaldırımdaki çatlaklardan çıkmış inatçı yabancı otlardı.

Grup yarım daire şeklinde toplanmış, Aaron Phillips'in geçimini sağladığı binaya bakıyordu. Bina, önünden olduğu kadar arkasından da ilginç değildi. Binanın sağ üst köşesindeki kırık oluktan su sızıntısı tuğlaları lekelemişti, arka duvarın genişliğini kesintiye uğratan tek bir pencere vardı.

Arka duvarın genişliğini kesintiye uğratıyordu. Pencere, çerçevenin iç kısmına sabitlenmiş bir kontrplak levha ile tamamen kapatılmıştı. Bunun dışında bina tamamen sıradandı.

"Bu adamın senin arabayı havaya uçurduğuna inanamıyorum," dedi Ruby. "Ne pislik herif." Lucy onaylayarak mırıldandı. "Hepsi düğün davetiyeleri yüzünden."

"Eğer işini sana kaptırıyorsa, oyununu güçlendirebilirdi," dedi Ruby, kaşlarını çatarak. "Rekabet sağlıklıdır."

"Mesele de bu," diye cevapladı Lucy. "Yerel satışlarım o kadar da fazla değil. Çoğunlukla internet üzerinden satış yapıyorum. Sadece çeşitlilik sağlamak için yerel pazara girmeye çalışıyordum. Onun işine neredeyse hiç zarar vermedim, ama o göğsünü kabartıp bana zorbalık yapmaya karar verdi."

"Tam bir pislik," diye tekrarladı Ruby.

Lucy istemese de dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle."

"Başka bir şey daha olmalı," dedi Cormac, binaya somurtarak.

"Belki komşularına yaptığın gibi onu da kasabadan kovabilirsin," dedi Vicky Dolly'ye.

Dolly bunu düşünmüş gibi göründü, ama cevap veremedi Cormac öne çıktı. "Hayır. Kimseyi kasabadan kovmayacağız, özellikle de patlayıcılara erişimi olan ve Lucy'ye karşı intikam peşinde olan birini. Binayı gördün. Şimdi arabaya dönelim, hepinizi eve götüreyim." Cormac yine yürüyüş yoluna doğru işaret etti. Boynu gerginlikten kaskatı kesilmişti, ama Lucy bunun tehlike sezdiği için olduğunu düşünmüyordu. O günkü sabrının sınırına ulaştığını ve sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Onu suçlayamazdı. Anneleri birlikte birer tehdit oluşturunyorlardı.

Şu anda bile ikisi de onu görmezden geliyor ve sanki sadece bakışlarının gücüyle Aaron Phillips'i dışarı çıkmaya ikna edebileceklermiş gibi binanın arkasını inceliyorlardı.

"*Gidelim*," diye homurdandı Cormac.

"Ooh, korkutucu sesini kullanıyor," dedi Ruby, çöp konteynerinin kapağını kaldırıp içine bakmak için. Bir saniye sonra kapağı tekrar kapattı ve koku hepsinin üzerine yayıldı. Gus burnunu kırıştırdı.

"Ruby," diye uyardı Cormac. "Anne. Bay ve Bayan Barlow. Lütfen." Kolunu yürüyüş yoluna doğru uzattı.

"Çocuklar, gidelim," dedi Lucy, onu desteklemek istercesine. Zaten bu kokuşmuş sokakta kalarak hiçbir şey başaramayacaklardı.

"O pencere tuhaf," dedi Dolly sonunda kaşlarını çatarak. "O dükkâna binlerce kez girdim ve arka duvarda depoya giriş yok. Bakın, burada kapı yok."

Gus, karısının işaretini takip ederek kaşlarını çattı. Vicky başını eğdi.

Cormac burnunun köprüsünü sıktı. "Arkadaşlar, lütfen. Pencereden arabamda giderken konuşabilir miyiz?"

Dolly başını salladı ve binaların arasına doğru yürüdü, diğerleri de küçük ördek yavruları gibi onu takip etti. Ancak Lucy'nin annesi Cormac'ın arabasına doğru gitmek yerine pencerelere doğru döndü ve tekrar içeriye baktı. Dilini şaklattı ve kirli cama işaret etti. "Bakın! Metal raflar kağıt yığınlarıyla dolu. Gizli bir kapı olmalı."

Lucy istemese de meraklandı. Camdan baktı ve dükkânın neredeyse tüm genişliğini kaplayan uzun, kesintisiz rafları gördü. Sağ arka köşedeki küçük odayı işaret ederek, "O ne?" diye sordu.

"Orası küçük bir tuvalet. Penceresi yok ve rafların duvarından daha geride değil," diye açıkladı Dolly. Lucy'nin bakışları karşısında Dolly gözlerini genişletip omuzlarını silkti, masumiyet timsali bir hal aldı. "Merak ettim!"

"Anne," diye başladı Lucy, sonra durdu. Anlaşılan annesi birkaç yıldır dedektiflik yapıyordu ve aylardır Aaron Phillips'e baş belası oluyordu. Lucy onu bunun için azarlamak için zihinsel enerjisi yoktu. Bunun yerine, binanın diğer tarafına, henüz geçmedikleri tarafa baktı ve tuğladan başka bir şey görmedi.

Kaşlarını çatarak, gözlerini kısmış olan Cormac'a döndü. Cormac onun bakışlarını karşıladı.

"Pencere garip," diye itiraf etti Lucy. "Kapı yok."

"Rafları takmak için kapatmış olabilirler," dedi Gus.

"Kontrplak görmez miydik? Neden alçıpan kullanmamışlar? Rafların arkasında sadece pürüzsüz, boş bir duvar var." Dolly yine ellerini yüzüne kapattı.

Cormac mırıldandı, sonra telefonunu çıkardı. "Elton," dedi bir saniye sonra. "Stirling Kırtasiye Mağazasının planlarını bulabildin mi? Evet, gönder."

"Evet, biraz daha, biraz daha, dur!"

Lucy ve Cormac aynı anda dönüp binanın köşesinde duran Vicky'yi gördüler. Vicky, binanın yanındaki yürüyüş yolu ile pencere arasında bakışlarını gezdiriyordu.

ve pencere arasında bakışlarını gezdiriyordu. Oraya doğru yürüdüler ve Ruby'nin binanın ucundan birkaç metre uzakta durup duvara kaşlarını çatarak baktığını gördüler.

"Ne oluyor?"

"Arka duvar binanın arkasına kadar uzanmıyor," diye araya girdi Gus, kadınların heyecanını fark etmiş gibi. "Gizli bir oda var!"

Lucy'nin kalbi hızla çarptı. Ruby'nin kollarını binanın arkasına doğru açarak, açıklanamayan boşluğu ölçmesini izledi.

"Yaklaşık dört, belki beş metre," diye bağırdı.

"Gizli oda!" Dolly, Gus'ın koluna tutunarak tekrarladı. "Sence ne için olabilir?"

"Phillips'in patlayıcıları yaptığı yer," diye cevapladı Vicky.

"O piç kurusu!" Dolly, kocasının kolunu sallayarak haykırdı. "Hayatım, polisi ara."

"Muhtemelen depodur," diye araya girdi Cormac, ama yüzünde bir kaşlarını çatmış bir ifade vardı.

Lucy onun koluna dokundu. "Ne düşünüyorsun?"

Çenesindeki bir kas seğirdi ve uzun bir nefes verdi. "Biri gelip bize soru sormadan önce hepinizin buradan gitmesini istiyorum. Ya da Phillips gelip sinirlenmeden önce."

Lucy başını salladı. "Anne, baba, gitmemiz gerek." Dolly döndü ve başını salladı.

"Tamam."

Ruby, binanın önündeki güneş ışığına tekrar çıktı ve zor bir günün ardından ellerini silerek. "Ne düşünüyoruz? Gizli oda mı?"

"Patlayıcılarını yaptığı yer," diye doğruladı Vicky.

"Aksini öğrenene kadar, onun kırtasiye dükkanının deposu olduğunu düşünüyoruz," diye araya girdi Cormac, ses tonu kararlıydı. "Şimdi herkes arabaya binsin. Bundan sonrasını ben hallederim."

Ruby ağzını açtı, ama bir şey söyleyemeden, yüksek motor sesi dikkatlerini sokağa çekti.

"Arabaya binin, *hemen!*" diye bağırdı Cormac, yaklaşan araba kırtasiye dükkanının önünde gürültüyle durduğunda. Araba en az otuz yıllık görünüyordu. Crown Victoria'nın kutu gibi hatları belirgindi, ön kapılar açıldığında kare şeklindeki farlar parlıyordu. Araba kirli kahverengi renkteydi ve her iki yanında ahşap paneller vardı.

Bu, bombacının kullandığı kaçış arabasıydı.

Lucy'nin kanı dondu.

İki adam arabadan atladı ve arabanın ön kapılarını açık bıraktı. Araç hala çalışır durumdaydı ve adamlar gruba saldırdı. Vicky çığlık attı.

Cormac, Lucy'yi arkasına itti ve adamların önünü kesti, vahşi bir yumruğu ustaca kaçırdıktan sonra ilk adamın karnına bir yumruk indirdi.

"Dikkat et!" Lucy, ikinci adam bir futbolcu gibi üzerine doğru koşarken boşuna bağırdı. Grubun geri kalanı caddenin diğer tarafına koşmuştu, ama kimse Cormac'ı yalnız bırakmak istemiyordu. İkiye karşı bir durumdu. Birinin yardım etmesi gerekiyordu.

Ama nasıl? Lucy hayatında hiç yumruk atmamıştı.

Futbolcu hedefine ulaştı, ama Cormac yuvarlandı ve adamın momentumunun onu Cormac'ın vücudunu geçmesine izin verdi. Adam kaldırırma takıldı ve neredeyse dengesini kaybetti. Bu sırada Cormac ilk saldırgana döndü ve adam yanağına bir yumruk attığında homurdandı.

"Arabaya binin," diye bağırdı. "Lucy, herkesi arabaya bindir ve buradan uzaklaş."

Onu burada tek başına bırakmayacaktı, ama daha savunmasız olanları, yani Cormac hariç herkesi, tehlikeden uzaklaştırmanın mantıklı olduğunu düşünüyordu. Cormac'ın SUV'sine koşan anne ve babasına el salladı.

O herkesi araca bindirirken, iki adam Cormac'la yüzleşti.

"Buraya gelmemeliydin," dedi şoför. İkisi arasında daha iri olanıydı, vücudu kaslarla kaplıydı. Ellerini yumruk yapıp Cormac'ın etrafında dolaşarak onu daha savunmasız bir pozisyona getirmeye çalıştı.

"Ortaya çıkmamalıydın," dedi ikinci adam. Partnerinden daha uzun ve zayıf olan adam, bir kez daha saldırmaya çalıştı.

Cormac dizlerini bükerek adamın saldırısını omzuyla karşıladı, onu havaya kaldırdı ve yere çarptı. Adamın vücudu betona çarptığında korkunç bir ses çıkardı, başı yana yuvarlandı.

O anda Lucy adamın yüzünü gördü. Göğsü o kadar hızlı sıkıştı ki, hırıltılı bir nefes verdi, çünkü bu adamı tanıdı; arabasının altına patlayıcıları yerleştiren adamdı.

Ortağına bakmadan, şişman adam Cormac'a bir dizi yumruk attı. Lucy SUV'sinin önünde durdu ve Cormac'ın diğer adamın attığı her yumruğu kaçırmamasını, engellemesini ve almasını izledi. Yerdeki adam yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Cormac sendeledi ve Meaty kaburgalarına bir yumruk attığında korkunç, acı dolu bir inilti çıkardı.

Cormac yeniliyordu.

Diğer adam vahşi bir yumruk attığında, Cormac zar zor geriye eğilerek kaçtı ve kan yüzünün yanından akmaya başladı. Ancak saldırgan onun hareketlerini tahmin etmişti ve Cormac'ın çenesine sert bir aparkat yumruk atmak üzereydi. Son anda kaçtı, ancak yumruk çenesinin köşesine çarptığında korkunç bir ses çıkardı.

"Cormac!" Lucy yardım etmek için kavgaya doğru ilerlemeye başladı. Yardım etmesi gerekiyordu. Diğer adamın sırtına atlayacaktı. Gözlerini oyacaktı. *Bir şeyler yapacaktı.*

Adamlar kavga ederken, Lucy orada, işe yaramaz bir şekilde duruyordu. Kariyeri çöktüğünden beri ilk kez, Lucy olaya karışmak istedi. Artık kenarda durmaktan, izlemekten, baskıdan ve çatışmadan kaçınmaktan mutlu değildi. Şu anda, Cormac'ın hepsi için savaşmasını izlerken, Lucy bir şeyler yapabilmeyi diledi. Herhangi bir şey.

Bu yüzden onlara doğru koştu, onu korumak için her şeyi yapan adama yardım etmekten başka bir şey düşünmeden.

Lucy sadece üç adım atabildi, sonra Cormac *harekete geçti*. Rakibinin bir sonraki vuruşundan kaçmak için yuvarlandı. Yumrukları o kadar hızlıydı ki, bulanık bir görüntü oluşturunuyordu. Diğer adamın yüzünün çatırdamasını duydu ve burnundan kan fışkırdı. Meaty'nin bir sonraki yumruğu iskaladı ve Cormac kolunu yakaladı, kendi kolunu kaldıraç olarak kullanarak saldırganın omzunu düzgünce çıkardı.

İri adamın çıkardığı çığlık tiz ve korkunçtu. Cormac kolunu bıraktığında kolu tuhaf bir şekilde sarkıyordu ve Meaty gözleri donuk bir şekilde geriye doğru sendeledi.

Lucy kendini saldırganların arabasının kaputuna yaslanmış buldu. Avucunun altında sıcaklık hissediyordu, motor hala gürültüyle çalışıyordu. Nefesi hızlı ve ağırdı, sanki boğazı kesilmiş camla kaplı gibiydi.

"Kimsin sen?" diye sordu Cormac, sesi kaba ve alçak bir hırıltıydı. Onu daha önce hiç böyle konuşurken duymamıştı.

Yerdeki sırk gibi adam ayağa kalktı ve bacağına dokunurken yüzünü buruşturdu. "Bu senin kavgan değil. Karışma."

"Sen benim kadının arabasını havaya uçurduğundan beri bu benim kavgam," diye cevapladı Cormac, hala o korkunç ses tonuyla.

Lucy, Cormac'ın ona "kadınım" dediğini anlaması biraz zaman aldı, çünkü Cormac'ın iki adama doğru yavaşça ilerlemeye başlaması dikkatini dağıtmıştı. Cormac yaklaşan bir fırtına gibiydi, durdurulamaz, ölümcül, korkutucu.

Omuzu ıkmyı olan kolunu tutan Meaty, yüzü kızarmıı ve öfkeyle nefes alıp veriyordu. Gözleri tamamen siyahlaımyı, öfkesini ele veriyordu. "Neyle uğraıtığını bilmiyorsun, kiralık polis."

Demek Cormac'ın kim olduğunu biliyorlardı, ya da en azından güvenlik görevlisi olduğunu biliyorlardı. Lucy'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, nabzının sesi kulaklarında çınlıyordu. Oradan çıkmaları gerekiyordu. Güvenli bir yere gitmeleri gerekiyordu.

Ama Cormac cevaplar istiyordu. "Kimsiniz siz?"

"Phillips için alıııyoruz," dedi Meaty. "Aaron bizi buraya bir mesajla gönderdi."

Cormac baıını bir yandan diğer yana eğdiğinde boynu çatırdadı. O anda, o bir insan değildi. O sadece saf, taviz vermeyen bir lmd. Lucy, Cormac'ın yüzünü göremiyordu, ama omuzlarının duruıunu görebiliyordu. Ellerinini, gerginliğini atmaya alıııp baıaramayan biri gibi kıvrılıp açıldığını görebiliyordu. "Ne mesajı?" Sesi alçaktı, ama soğuktu.

"Buradan uzak dur ve Phillips'ten uzak dur." Meaty'nin bakııları Cormac'tan Lucy'ye kaydı. "Ve baıını belaya sokmadan önce o zavallı iıını kapat."

Soğukluk Lucy'nin kaslarını sardı, ama cevap veremedi Cormac ilerlemeye baıladı.

Meaty onun geldiğini gördü, çünkü Cormac hızlı hareket etmiyordu. Sadece bir tank ya da iığalci bir ordu gibi ilerliyordu, niyetini belli ediyordu.

Ve niyeti acı vermektir.

Meaty hazırlık için ayaklarını geniııe açtı.

Cormac yavaı bir yumruğu kaçırdı ve iki yumruk attı. Meaty'nin zaten kırık olan burnuna iki hızlı yumruk attı ve iri adam, testereyle savaıı kaybetmiı bir ağaç gibi yere yığıldı.

Cormac, iki adamın üzerinde dururken nefes nefese bile değildi. "Ona bir daha bakarsan, seni öldürürüm. Ona bir daha konuıursan, cesetlerinizi kimse bulamaz."

Konuıma tarzı soğuk ve gerçekçiydi. Lucy küçük nefesler aldı, kaburgaları çok sıkıydı ve daha derin nefes alamıyordu.

Cormac döndü ve onun bakıılarıyla buluıtu.

Baıının yan tarafı kanla kaplıydı. Yakut rengi sıvı, keskin çenesinden aıağı akararak koyu renkli üstüne damlıyordu. Bütün vücudu sertleımiı ve kasılmııtı, sanki buza dnımiıı gibiydi.

Ve gözleri... Gözleri yanıyordu. Onları hiç bu kadar karanlık, bu kadar öfkeli görmemişti.

Ve sonra saldırganın arabasının kapısı çarparak kapandı. Lucy geri atladı ve ön camdan Vicky'nin bakışlarıyla karşılaştı. Vicky, o anda, birkaç saat önce evine geldiklerinden beri gördüğü dost canlısı, şefkatli yaşlı kadın gibi görünmüyordu. Sıcakkanlı değildi.

Oğlu gibi buz gibiydi ve gaza bastı.

"Anne!" Cormac bu kelimeyi bağırmayı başardı, ama çok geçti.

Vicky kaldırıma atladı, dükkânın önünü kaldırımdan ayıran otlu çim parçasını parçaladı ve arabayı Stirling Kırtasiye Mağazasının vitrinine doğru sürdü, yolda Lanky'nin bacağını kıl payı kaçırdı.

Araba dururken camı kırdı ve parçalar, toz ve enkaz kaputun üzerine yağmur gibi yağdı. Cormac koşarak kapıyı açtı ve annesini enkazdan çıkardı.

Saçının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı. Oğlunun dokunuşunu silkeledi, iki adama alaycı bir şekilde baktı ve ayaklarının dibindeki kırık cam yığınının tükürdü. "Oğluma zarar verdiniz," dedi adamlara, "ve başınıza gelenleri hak ettiniz." Sonra dönüp grubun geri kalanının beklediği Cormac'ın SUV'sine doğru yürüdü.

Cormac başını salladı ve Lucy, onun sözsüz emrini yerine getirmek için atladı. Ön koltuğa koştu ve Cormac direksiyona geçene kadar kemerini taktı.

Ön camdan, Meaty telefon görüşmesi yaparken iki adamın toparlandığını izlediler. Cormac motoru çalıştırdı ve arabayı sürdü, arabadaki sessizlik keskin bir şekilde hissediliyordu.

ON BEŞ

Kavgadan kaynaklanan ADRENALİN Cormac'ın vücudunu sardı. Direksiyon simidindeki düğmeleri kullanarak telefon görüşmesi yaparken, yola odaklanmakta zorlanıyordu.

"Patron," dedi Elton hoparlörlerden.

"Dükkanda bir olay oldu," dedi Cormac kısaca. "Dash cam'imde olmalı. İki suçlunun kimliklerini istiyorum ve bölgedeki diğer kameraların da bu... kavgayı yakalayıp yakalamadığını bilmek istiyorum."

"Kavga mı?"

"Bir saat içinde sana tam bir rapor vereceğim. Annemi hastaneye götürüyorum, sonra da eve gideceğim. Oraya vardığımda ne kadar başımız belada olduğunu bilmek istiyorum."

"Hastane mi?" Elton, Cormac'ın sözlerini tekrar etmekten başka bir şey yapamıyor gibiydi, bu da Cormac'ı olması gerekenden daha fazla öfkeliyordu. Kavgadan kaynaklanan kan dökme arzusu hâlâ onu zorluyordu. Daha iri adamın, bakışlarını Lucy'ye çevirip onu tehdit ederken yüzündeki alaycı gülümsemeyi hâlâ görebiliyordu.

Cormac'ın gözü önünde, adam onu uyarmaya cüret etmişti. Bu, Cormac'ın direksiyonu söküp pencereden dışarı fırlatmak istemesine neden oldu.

Cormac telefonu kapattığında annesi arka koltuktan, "Hastaneye gitmeyeceğim," dedi. "Ben iyiyim."

"Camdan bir pencereye araba sürdün."

"Hava yastığı bile açılmadı, Cormac. Ben *iyiyim*."

"O araba hava yastığı takılmayacak kadar eskiydi. Hastaneye gideceksin."

"*Değilim*."

"Anne," diye araya girdi Ruby, yalvarırcasına.

Kız kardeşinin bu konuda onun tarafında olması, onun kesinlikle haklı olduğu anlamına geliyordu. Hastaneye gitmek için dönüş yaptı.

"Ben gayet iyiyim," diye tekrarladı annesi. "Beni eve götür. O aptal alarmı bile kurarım."

"Seni doktora götürüyorum."

"Beni eve götüreceksin. Az önce oğlumun kendinden daha iri iki adamı dövdüğünü gördüm ve bu beni çok korkuttu. Kendi kanepemi ve eşyalarımı istiyorum. Bende bir sorun yok."

Cormac direksiyonu daha sıkı kavradığında direksiyon gıcırdadı ve uzaktan, onu ikiye kıracağından korktu. Yanında Lucy sessizce oturuyordu. Kırmızı ışıktaki durduğunda, arka aynaya bir göz attı ve annesinin kollarını kavuşturmuş, yüzünde inatçı bir ifadeyle oturduğunu gördü. Sonra alt dudaklarını ısırarak meşgul olan Lucy'ye baktı.

"Onunla eve gideceğim," dedi Ruby sessizce, pes ederek.

Cormac homurdandı ama hastaneye doğru sürmeye devam etti. Lucy'ye baktı. "Ailenizin evinde güvenlik sistemi var mı?"

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

"Güvenlik sistemleri var mı?"

"Hayır. Anne, baba, güvenlik sisteminiz yok, değil mi?"

"Neden olsun ki?" Dolly, kızını terörize eden adamı kışkırttığını itiraf etmemiş gibi cevap verdi.

Onu ve Gus'ı eve götürürse, savunmasız kalacaklardı.

Çenesi ağrıyordu ve dişlerini sıkıldığını fark etti.

Cormac direksiyonu çevirdi ve arabayı geri döndürdü. Mantıksız insanların isteklerine göre karar vermekten bıkmıştı, ama başka seçeneği var mıydı? Annesini hastaneye götürürse, Barlow'ları ofisteki güvenli odaya götürmek zorunda kalacaktı. Pazar günüydü, yani orada kalmak zorunda kalacaktı. Oysa asıl yapmak istediği şey, Lucy'yi eve götürmekti. Böylece olan biten her şeyi gözden geçirip, ona kin besleyen deliyi nasıl durdurabileceğini bulabilirdi.

Konuştuğunda dişlerini sıkıyordu. "Hepinizi annemin evine götürüyorum. Anne, alarmı kur. Kapıları ve pencereleri kilitli tut. Bir adamımızı nöbet tutması için göndereceğim."

Tüm bu insanları güvende tutmak için yapabileceği en iyi şey, onları gözetleyebileceği güvenli bir yerde tutmaktı. En azından o iki adamın kim olduğunu ve neden saldırdıklarını anlayana kadar.

Bir şey kesindi: Aaron Phillips düğün davetiyesi işinde değildi. Başka bir şey dönüyordu.

"Meaty 'Phillips' dedi," dedi Lucy, arabada sessizlik hakim olurken.

Cormac kaşlarını çattı. Cormac kaşlarını çattı. "Ne?"

"Ne?" "Şu iri adamın mesajı. 'Phillips'ten' dedi, yani dedi.

Cormac bunu fark etmemişti. Lucy'yi ve ailesinin geri kalanını tehdit eden adamı öldürme dürtüsünü bastırmaya çok odaklanmıştı. Büyük adam — Meaty — konuştuğunda mantıklı düşünme yeteneği zayıflamıştı.

"Bir aile," dedi Cormac.

Lucy başını salladı. "Kardeşi var mı?"

"Geçmişinde hiçbir şey çıkmadı. Elton'a daha derin araştırmasını söyleyeceğim."

Annesinin evine vardığında, kavga sırasında Cormac'ın vücudunda biriken ter, cildinde soğuk bir tabaka haline gelmişti. Aracı garaja park etti ve herkesi içeriye soktu, alarmin düzgün bir şekilde ayarlandığından emin oldu. Annesi ise mutfığa gidip beklenmedik misafirlerini ağırlamaya başladı.

Gus'ın onu izlediğini fark etti, yaşlı adamın kaşları çatılmıştı. Cormac, Lucy'nin gözlerini fark etti. Sıcak kahverengi ve nazik.

"Az önce doğruyu mu söylüyordun?" diye sordu Gus sessizce. "Anlamadım?"

"Bu iş bitene kadar küçük kızıma bakacak mısın?"

Cormac'ın kalbi göğsünde çarptı. Çenesini eğdiğinde boğazı sıkıştı. "Evet," dedi, ama aslında söylemek istediği, bu iş bittikten sonra da ona bakacağıydı. Eğer izin verirse, Cormac hayatının geri kalanında Lucy'ye bakacaktı.

Ama bu doğru değildi. Lucy bir müşteriydi ve bu durum çığırından çıkmıştı. Kendisi ve Lucy hakkında herhangi bir açıklama yapmadan önce ayaklarını sağlam bir zemine basması gerekiyordu. Koruması gereken bir kişi daha olması, Cormac için dayanması zor bir yük olacaktı. Cormac bunu yapamazdı.

Bugün bunun kanıtıydı. Ailelerinin çılgın planlarına kendini kaptırmıştı ve sonuç felaket olmuştu. Birisi ciddi şekilde yaralanabilirdi. Annesi, kız *kardeşi*... Lucy yaralanabilirdi. Bu düşünce, kaslarını gerginleştiren bir başka adrenalin dalgası yarattı.

Bunun olmasını engellemek için kanlar içinde kalana ve kırılana kadar savaşıacaktı. "Onunla ben ilgilenirim," dedi sonunda. Gus başını salladı, sonra elini uzattı.

. El sıkıştılar ve Cormac'ın yemini kesinleştirdi.

Lucy, antre ile oturma odasını ayıran üç basamaklı merdivenin tepesinde belirdi. Kaşlarını kaldırdı. "Vicky, ikinizin sandviç isteyip istemediğinizi merak ediyor. Hindi sandviçi yapıyor."

"Hayır," dedi Cormac. "Sen ve ben eve gidip bugün olan her şeyi konuşmalıyız. Davanla ilgilenen dedektifleri arayıp bunu da bildirmeliyiz," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi. Eski bir yara midesinin derinliklerinde zonkluyordu.

Polis, yıllar önce, tam da bu evde hiçbir işe yaramamıştı. İşlerini yapmamışlardı ve Cormac, onların yeteneklerine tam olarak güvenini geri kazanamamıştı.

Ama artık on bir yaşında bir çocuk değildi ve işinin başarılı olması için polisle iyi ilişkiler kurması gerekiyordu. Mantıken, onların sadece Stirling halkına hizmet etmek isteyen iyi insanlar olduğunu biliyordu.

Ama o anda, o güvenin ilk kez zedelendiği evde dururken, mantık çok uzaklardaydı. Cormac bu kavgayı kendi başına üstlenmek, Aaron Phillips'i yere sermek ve onun ve adamlarının sevdiği insanlara yaklaşmamalarını sağlamak istiyordu.

Öfkesinin içini yakıp kavurmasına rağmen, sesini sakinleştirmeye çalıştı. "Burada ne kadar uzun kalırsak, ailelerimizin sırtına o kadar büyük bir hedef koymuş oluruz."

Lucy'nin gözleri büyüdü. "Bunu düşünmemiştim."

Gus üç basamağı çıktı ve ellerini kızının omuzlarına koydu. "Cormac'ı dinle," dedi. "Ve güvende kal. Her şey yakında bitecek."

"Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Kızının alnına bir öpücük kondurdu, Cormac'a dönüp başını salladı, sonra mutfığa doğru yavaşça yürüdü.

Lucy ve Cormac birbirlerine bakarken, diğer odadan canlı sohbet sesleri ve yüksek kahkahalar geliyordu. Ailelerinin streslerini atmaları gerektiğini biliyordu ve bunu yemek, sohbet ve kahkahalarla yapacaklardı. Burada güvende olacaklardı. Cormac, adamlarından birini nöbet tutması için çoktan çağırmıştı.

Cormac'ın da stresini atması gerekiyordu, ama etrafta bu kadar gürültülü sesler varken bu mümkün değildi. Tek kelime etmeden elini Lucy'ye uzattı.

Gözleri bu hareketi takip etti ve tereddüt etmeden merdivenlerden indi. Avucunun içi onun avucuna kayd ve sanki bir anahtar kilide girmiş gibi hissetti. Parmaklarını onun sıcak, yumuşak tenine doladı ve dudaklarından yavaş bir iç çekiş kaçtı.

"Hadi eve gidelim," dedi ve Lucy başını salladı.

Cormac, onları güvenli kalesine hapsetmek için son kilidi kapattığı anda, Lucy omuzlarından korkunun ağırlığının kalktığını hissetti. Dün, korunduğunu bildiği onun evinde olmaktan ne kadar memnun olduğunu fark etmemiştir.

Bu, onun alışık olduğu bir şey değildi. Uzun zamandır tek başına, evi haline getirmek için çok uğraştığı eski püskü dairesinde yaşıyordu. Her zaman yabancı seslere karşı kulaklarını dört açmaya alışmıştı. Merdiven boşluğundaki bir gıcırta onu duraklattı. Sokaktan gelen bir bağırış, kapıyı kilitlediğinden emin olmak için kapıya bakmasına neden oldu.

Cormac'ın evinde gerçekten, tamamen güvende olduğunu hissedene kadar, güvende olmanın ne kadar iyi bir his olduğunu fark etmemiştir.

Cormac, kapının yanındaki tuş takımına dokunarak panjurları kaldırdı ve alarmin çalmak üzere olduğunu belirten bip sesini susturdu. O, Cormac'ın vücudundaki gerginliğin kendisinininkinden farklı bir şekilde azalmadığını fark etti. Boynundaki kaslar gergindi ve dik ve sert duruyordu. Gereğinden biraz daha ağır nefes alırken burun delikleri genişledi, yüzünün yanındaki kan kurumaya ve pul pul dökülmeye başladı.

"Temizlenir temizlenmez bize yemek yapacağım," dedi, gözlerine bakmadan kolunu onun sırtına dolayarak onu içeriye götürdü.

Prences Snowball yemek kabının yanında miyavladı, sonra yaklaşarak bacaklarına dolandı. Cormac eğilip kulaklarını kaşdı, ama yine de omuzlarının üst kısmı ve boynundaki gerginlik azalmadı.

Lucy ne yaptığını bilmeden harekete geçti. Omzuna dokundu ve Cormac tamamen hareketsiz kaldı. Lucy, narin bir dokunuşla parmaklarını boynuna doğru kaydırarak başını ışığa doğru eğdi.

"Bunu senin için temizleyeyim," dedi, sesi fısıltı gibiydi.

"Duş alacağım ve her şey yoluna girecek."

"Dikiş atılması
gerekebilir." "Sorun yok,"
diye tekrarladı.

Lucy ona düz bir bakış attı. "En azından inatçılığını kimden aldığını biliyoruz."

Annesinin ses tonunu taklit ettiğini fark etmiş olmalı ki, öfkeyle nefes alıp başını odasına doğru çevirdi. "Lavabonun altında ilk yardım çantası var. Ama görüldüğünden daha kötü değil. Kafa yaraları çok kanar."

"Az önce koşarak gelip hepimizi kurtardın," dedi Lucy, elini onun koluna kaydırarak. "Yaralarına bir bakayım."

O başını salladı, kedisini besledi ve yatak odasına yöneldi.

Panjurlar pencerelerin tepesinde durduğunda, Cormac daireyi geçerek odasının kapısını açtı ve onu bitişik banyoya götürdü. Lucy, düzenli yatağa ve az sayıda mobilyaya göz attı. Sade, disiplinli, tertemiz. Cormac her zaman kendini kontrol altında tutardı. Ama o adamlar onları tehdit ettiğinde, vücudundaki kasları gerginleştiren soğuk öfkeyi görmüştü. Yumruklarının acımasızlığını ve kaslarında kıvrılan şiddeti görmüştü.

Onun için düzgün yapılmış bir yatak ve boş komodinlerden daha fazlası vardı. "Tuvalet kapağına otur," diye emretti ve Cormac itaat etti.

, lavabonun altını karıştırmasını izlerken çalışıyordu ve kız, onun hala stresin bıçak sırtında olduğunu biliyordu. Ona yardım etmek istiyordu.

Bu iri, güçlü adam onu kurtarmak için acele etmişti. Onun tuhaf ebeveynlerini eğlendirmişti. Annesine yardım etmiş ve kız kardeşinin alaylarına katlanmıştı.

Sevgi doluydu. Sert görünüşünün altında, derin bir nezaket ve cömertlik vardı.

Onu buraya geri getirmek zorunda değildi. Hatta onunla konuşmasına bile gerek yoktu. Sözleşmeleri bitmişti. Artık onun hizmetleri için ona para ödemiordu.

Ama o buradaydı ve Lucy yüzünden kafası kanıyordu. Küçük bir şekilde, ona minnettar olduğunu göstermek istedi. Koruyucu olmanın ona neye mal olduğunu anlıyordu.

Lavabonun kenarında ilk yardım çantasını açtığında, bir bez parçasını ılık suyla ıslattı ve ona yaklaştı. Yaralı bir vahşi hayvana yaklaşmak gibiydi. O onu dikkatle izlerken, aralarındaki boşlukta gerginlik hissediliyordu.

Hayvanı korkutmamak için yavaşça hareket ederek, parmak uçlarıyla başını yana eğdi ve yavaşça başladı.

gözeneklerine yapışmış kanı silerek. Açık bacaklarının arasında dururken, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, tamamen hareketsiz duruşunu algılayabiliyordu.

Bir öpücüğe hayır der miydi? Elbette hayır. Phillipses'in dükkanının önünde onun için yaptıklarını gördükten sonra, Lucy tereddüt etmeden bu adamın yatağına girerdi. O, onun için hiç kimsenin yapmadığı bir şey yapmıştı: onu korumuş, savunmuş, desteklemişti. Onun yeteneklerine inanmış ve onu *harekete geçmeye* teşvik etmişti. Cormac etrafta olduğunda, Lucy duvar çiçeği gibi durmaktan memnun değildi.

Ama son öpüşmelerinden sonra geri çekilen oydu, bu yüzden Lucy tekrar aynı şeyi yapmayacaktı. Onu kurtardıktan sonra yaralarını temizlemesine ve bandajlamasına izin verirse, Lucy sadece bunu yapacaktı ve bunun için minnettar olacaktı.

Cormac'ın cildini silerek temizlerken, vücudundaki gerginlik azaldı. Uzun bir nefes, onun bakımına teslim olurken gözlerini kapatıp nefes verirken bileğini ısıttı. Onun rahatladığını görmek, Lucy'nin kalbinin derinliklerinde bir şeyi yatıştırdı. Doğru bir şey yapmış gibi hissetti.

"İşte," dedi sessizce, şakağını silerek. "Bezini tekrar ıslatayım."

Bacaklarının arasından çıkıp lavaboya eğildiğinde, onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Bezi durularken su pembeye döndü, sonra berraklaştı, ancak bez lekeliydi. Bezi sıktı ve tekrar ona yaklaştı.

Bu sefer, o sormasına gerek kalmadan başını eğdi ve Lucy bacaklarının arasına girdiğinde, elleri Lucy'nin dizlerinin arkasına kayd. Başparmakları Lucy'nin uyluklarının dışını yavaşça okşamaya başladığında, Lucy kendini elindeki işe odaklanmaya zorladı.

Saçları kanla yapışmıştı ve elleri birkaç santim yukarı kayarak bacaklarının arkasına geldiğinde, kulağının üzerinde kanın pıhtılaştığını gördü. Uzman değildi, ama dikiş atılması gerekmeyecek gibi görünüyordu.

Avuç içleri, giysilerinin üzerinden bile sıcak geliyordu ve başparmaklarının hareketi Lucy'nin başını döndürüyordu.

"Duş alırken dikkatli olmalısın," dedi, sesinin sabit olduğunu fark edince şaşırarak, "ama kesik küçük. Sorun olmaz."

Cormac'ın göğsünden bir gürültü geldi. Elleri kadının uyluklarından ayrılmadı, bu yüzden kadın onun cildini silmeye devam etti. Kulağında biraz kan vardı, onu temizledi, ama kısa sürede işi bitti.

İkisi de kıpırdamadı.

Diğer elini Cormac'ın omzuna koyarak kesiklere baktı. Vücudu hala gergindi, ama artık yumuşaklık da vardı. Yavaşça, nazikçe kalçalarının arkasını okşarken kaslarının hareket ettiğini hissedebiliyordu. Bez soğumuştı, bu yüzden onu lavaboya attı ve iki elini omuzlarına koydu.

"Lucy," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

Gözlerini onun gözlerine dikmek için tüm cesaretini topladı. Gördüğü şey ateş, ihtiyaç ve acıydı. Gözlerindeki bakış onu delip geçti, çarpan kalbi dışında vücudunun her yerini hareketsiz hale getirdi.

Saniyeler uzadı. Lucy, onun gözlerindeki karanlıktan gözlerini ayıramıyordu. O sıcaklığın tadını çıkarmak, onun ihtiyacını gidermek, acısını paylaşmak istiyordu. Onunla her şeyi paylaşmak istiyordu.

O, Lucy'nin aklından geçenleri okumuş olmalıydı, çünkü bir sonraki sözleri, "Buraya gel" oldu ve bir elini Lucy'nin ensesine koyarak onu kendine doğru çekti.

Lucy direnemeyecek kadar güçsüzdü. İki elinin parmaklarını onun saçlarına doladı ve onu öptü. Adam alt dudağını dişlerinin arasına aldığı anda nefesini tuttu, adamın uyluğuna uyguladığı hafif baskı karşısında eridi.

Birdenbire, onun her santimini içine alıyordu. Onun uyarılmasının ısını ve sertliğini kendi merkezinde hissedebiliyordu. Aklı boşaldı. Cormac'ın kolları onu kendine yakın tutmak için etrafına dolandı ve ağzı, ona karşı kurabilmiş olabileceği her türlü savunmayı sistematik olarak yok etti.

Tadı tehlike, ateş ve ihtiyaç gibiydi. Adam ağzını yağmalarken, dili diline kayarken, sakalları cildini sıyrırken, dudaklarına inleyerek karşılık verdi. Adam çenesini kavradı ve başını yana çevirerek dilini nabzının attığı noktaya sürttü.

"Durmamı söyle," dedi, sesi neredeyse tanınmaz haldeydi. "Bunu durdurmamı söyle, dururum."

Kalbi deli gibi atıyordu. Nefesi kesik kesikti. Parmakları, onun sırtındaki güçlü, kaslı kaslara gömüldü. "Hayır," diye cevapladı. "Söylemeyeceğim."

Cormac'ın yanıt olarak çıkardığı ses, Lucy'nin hiçbir erkekten duymadığı bir sesdi. Vahşi, yabani bir arzuydu. Zafer ve yenilgiyi bir arada barındırıyordu. Kalbi, kapana kısılmış bir kuşun kanatları gibi göğsünde çarpıyordu

kuşun kanatları gibi göğsüne çarptı ve sonra onu ayağa kaldırıp sırtındaki duş camına doğru itti.

Sırtındaki serinlik, önündeki Cormac'ın vücudunun sıcaklığıyla boy ölçüşemezdi. Eli, sahiplenici ve ihtiyaç duyulan bir şekilde bacaklarının arasına girdi. Elinin topuğunu onun tomurcuğuna bastırdı ve o, başını cama vurarak nefes nefese kaldı.

Gözleri buluştu. Onunkiler koyu renkti, patlamış göz bebeğinin kenarında sadece ince bir mavi halka vardı. O, hakkını talep eden bir fatih kahraman gibi görünüyordu. O da ona vermek için bacaklarını açtı.

"Seni becereceğim, Lucy," dedi, eli kot pantolonuna sürtünüyordu. "İstedğin bu mu?"

Neredeyse kızgın gibiydi. Sanki hayır demesini, onu durdurmasını istiyor gibiydi.

Ama Lucy bunların çok ötesindeydi.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. "Evet. Evet. Lütfen. Şimdi."

Adam bir nefes verdi, başını kadının boynuna yasladı. Elleri titreyerek kadının kot pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. Avucunu kadının çıplak tenine kaydırırken, kadın çaresiz bir iniltiyi tutamadı.

"Kızım benim için çok ıslak," dedi Cormac, Lucy'yi çılgına çeviren o boğuk, vahşi sesiyle. Parmakları kıvrımlarının arasından kayarak açıklığını buldu. Diğer eli boynunun arkasına dolandı ve başını geriye doğru eğerek bir kez daha ağzını yağmaladı. Dişlerin, dillerin ve yoğunluğun öpücüğüydü.

Lucy tamamen aklını kaybetmişti. O sabırsız bir ses çıkarana ve gömleğini yırtana kadar gömleğini tırmaladı. Bacaklarının arasındaki elinin dokunuşunu özledi, ama sergilenen tüm o sıcak teni görmeyi sevdi. Elleri keşif görevine çıktı, göğsündeki kılların pürüzlülüğünü hissetti, vücudunun oyulmuş hatlarını izledi.

Ancak Cormac sabırlı olmaya hiç niyetli değildi, çünkü parmaklarını Lucy'nin pantolonunun beline geçirip, tek bir şiddetli hareketle pantolonu olabildiğince aşağı çekti, ancak pantolon ancak uyluk ortasının biraz altına kadar indi. Sonra Lucy'yi belinden kaldırıp makyaj masasının önüne bıraktı, ilk yardım çantasını kenara iterek onu tezgahın kenarına eğdi.

Merhem tüpleri ve tıbbi bant ruloları yere düştü. Bir makas tuvalete düştü. Lucy umursamadı.

Cormac'ın eli bacaklarının arasına girdi, içeri doğru itti ve Lucy nefes nefese "Oh" diye inledi. Cormac dokunuşunu yumuşattı, kalçalarını, çıplak kığını okşadı.

"Üzgünüm," dedi, gözlerini sıkıca kapatarak. Göğsü aynada inip kalkıyordu. "Üzgünüm. Çok sert davranıyorum."

Lucy onun durmasını istememişti. Ellerini üzerinde hissetmek, onun istediği gibi pozisyon almasını sağlamak, beynindeki bilinmeyen bir zevk merkezini havai fişek gösterisi gibi aydınlattı. Ona doğru geri çekildi ve Cormac gözlerini açtığında aynada onun bakışlarıyla buluştu.

"Lütfen durma," diye yalvardı, sesi fısıltı gibiydi.

Bronz tenli, sakallı ve güçlü bir adamdı. Işık, kol ve göğüs kaslarının altında gölgeler oluşturuyordu. Lucy'nin bacaklarının arasındaki boşluk, kalbinin her atışında titriyordu.

Cormac uzun bir süre gözlerini kapattı, parmakları kalçalarına gömüldü. Kendini kontrol altına almak istiyor gibiydi, ama Lucy'nin istediği tam tersiydi. Pantolonunu aşağı çekip alt dudağını ısırmasını istiyordu. Tasma kopduğunda Cormac'ı görmek istiyordu. Onun her şeyini istiyordu, sakladığı kısımları bile.

Ama arkasına uzanıp ona dokunmaya çalıştığında, Cormac bileğini yakaladı ve beline bastırdı. Sonra diğer eliyle bacaklarının arasına uzanıp ıslaklığını hissetti. Onu okşarken titrek bir nefes verdi, klitorisini okşadıktan sonra aşağıya, açıklığına doğru kayd. Cormac'ın bakışlarının bacaklarının arasına indiğini gördü, onu iki eliyle açarak tüm vücudunu görebildiğini hissetti.

Lucy'nin yanakları, karnının derinliklerinde bir ihtiyaç oluşurken kızardı. Banyo lavabosuna eğilmiş, hayallerindeki adam tarafından açılmıştı. Bulunduğu pozisyonun ahlaksızlığı, vücudunun merkezine ateşli oklar gönderdi.

"Çok güzelsin," dedi adam yumuşak bir sesle. Başparmakları, uyluklarının cinsel organıyla birleştiği yeri okşadı. Bu, onun dokunmasını istediği yerden çok uzaktaydı, ama yine de onu çılgına çevirdi. Lucy kıvrandı. Adamın başparmakları bir kez daha okşadı, en çok ihtiyaç duyduğu yere birkaç milimetre daha yaklaştı. "Benim için çok pembe, ıslak ve yumuşak."

"Cormac," diye şikayet etti. Bacaklarını daha fazla açmaya çalıştı, ama pantolonu hala uyluklarına dolanmıştı ve olduğu gibi sıkışıp kalmıştı.

"Ne istediğini söyle."

"Seni içimde istiyorum. Şimdi."

O mırıldandı, başparmakları daha yavaş hareket ediyordu. Lucy sabırsız bir ses çıkardı ve ona doğru itmeye çalıştı, Cormac güldü ve çıplak kışına bir şaplak attı. Lucy nefesini tuttu ve doğruldu, Cormac bu fırsatı değerlendirerek kolunu karnına doladı ve onu vücuduna sıkıca çekti. Diğer eli bacaklarının arasına kaydı ve işine koyuldu.

"Kollarını boynuma dolaş," diye emretti, sesindeki yumuşaklık kaybolmuştu. "Aynada kendine bak. Sana yaptıklarımı izlemeni istiyorum."

Lucy'nin uçup gitmesi uzun sürmedi. Sirtında çıplak göğsünün hissi, pantolonunun önüyle poposunun arasında hissedebildiği sert penis, onu vücuduna yapışık tutan güçlü kol ve bacaklarının arasında sihir gibi çalışan parmaklar, Lucy'nin rekor sürede aklını kaybetmesine neden oldu.

Zirveye ulaştığında tırnaklarının onun boynuna battığını biliyordu, ama tutuşunu gevşetemedi. Zevk içinden geçip gitti, aklının son kırıntılarını da alıp götürdü. Cormac'ın onu kaldırdığını, sırtının altında yumuşak bir şey hissedip onu yatağındaki yorganın üzerine uzattığını fark edene kadar fark etmemişti.

Elindeki nasırlar, pantolonunu aşağı çekip çıkarırken bacaklarına süründü. Yanına diz çöktüğünde yatak çöktü ve Lucy başını çevirip ona baktı.

O çok yakışıklı bir adamdı. Kaslı, zayıf ve yetenekli. Ama onu asıl etkileyen, gözlerindeki ateş ve arzuyla dolu bakışlarıydı. Onu gömleğinden çıkarırken dokunuşları nazikti, kumaş yumuşak bir hışırtı ile yere düştü.

"Sıra sende," dedi, kemer tokasına uzanarak.

O, onu geçerek, acele etmeden ve verimli bir şekilde pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Muhteşemdi. Geniş omuzları dar bir bele doğru inceliyordu, karnında sağlam kaslar ve aşağıya doğru uzanan koyu renkli tüyler vardı. Tamamen erkeksiydi. En azından şimdilik, onun erkeksiydi.

Lucy, adam vücudunu onun üzerine uzattığında memnuniyetle iç geçirdi. Adamın cildi sıcaktı, kokusu sarhoş ediciydi. Adam ona sanki bu onun için önemliymiş gibi öptü ve Lucy dizlerini daha da açarak onu arasına aldı.

Elleri vücudunu şekillendirirken, dili onun dilinin üzerinde kaydı. Beynini duyular saldırdı — avuçlarının sertliği ile dokunuşunun yumuşaklığı arasındaki kontrast, üstündeki sert, sıcak vücudu ile altındaki yastık gibi

yumuşaklığı, onu yere sabitleyen ağırlığı, çarşaflarda ve teninde kokusu, parmak uçlarında hissettiği ipeksi saçları.

Ve onun sert ve sıcak penisi, kadının kalçasının kıvrımına değiyordu.

"Cormac," diye iç geçirdi ve onu tekrar öptü. Bacaklarının arasındaki ıslaklık onu sıırıslıklam etti. Onu çaresizce istiyordu. Onun altında hareket ederek, onun penisi en çok sürtünmeye ihtiyaç duyduğu sinir demetine bastırırken inledi. Birbirlerine karşı hareket ettiler, Cormac'ın kasları onun üzerinde gerildi.

"Sadece bundan bile boşalabilirim," dedi kulağına, nefesi boynunun yanını ısıtıyordu. Elleriyle onun yan tarafına kayd ve bacağını kavradı, vücudunu ona doğru itti. Penisi kalın ve mükemmel bir şekilde onun merkezine doğru kayd. "İçine girmeme bile gerek yok," diye devam etti, sesi çakıl gibi çıkıyordu. "Sadece böyle."

Lucy şikayet ederek inledi. Onu öyle istemiyordu. Onu derinlerinde istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Cormac hareket etti ve komodine uzandı. Lucy'nin açılmış bacaklarının arasına diz çöktü ve küçük bir folyo paketi yırttı. Lucy yarı kapalı gözlerle onun kendini koruyan şeyi izledi. Nabızı göğsünde, parmaklarında, uyluklarında, iç kısmında atıyordu.

Adam onun bakışlarıyla buluştu. "Emin misin, Lucy?"

Kısa bir an yüzüne yastık atmayı düşündü. Emin miydi? *Emin miydi?* Lucy hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Onu arzuluyordu. Vücudu, koparılmak için yalvaran bir tel gibiydi. Adam ona zaten bir orgazm yaşatmıştı, ama kalbi her attığında cinsel organı zonkluyordu. Onu içinde istiyordu, *hemen*.

Dirseklerinin üzerine doğruldu ve dişlerini sıkarak, "Eğer sikini içime sokmazsan..." dedi.

Cormac kendini içine itti ve ikisi de nefeslerini tuttular. Lucy, kolları makarna gibi gevşemiş bir şekilde yatağa geri düştü ve Cormac durup, sonuna kadar girip, vücudunu onun girişiyle gererken, parmaklarını battaniyeye kıvırdı. Cormac çenesini göğsüne indirdi ve derin bir nefes aldı, elleri Lucy'nin beline doğru hareket etti.

"Siktir," diye fısıldadı sonunda.

"Evet," diye cevapladı Lucy, nefes nefese.

Kız, daha fazlasını isteyen bir şekilde kalçalarını salladı. Cormac, hayvanca bir homurtu çıkardı ve kalçalarını tekrar, tekrar, tekrar ona doğru itti. Kız, kendini bıraktı.

Her itişte yumuşak bir "oh" sesi çıkararak, battaniyelere, göğsüne, yastığına tırnaklarını geçirdi, çaresizce... Neye çaresizce olduğunu bile bilmiyordu. Daha fazlasına. Oh. Oh. Oh.

Titrek bir nefes aldı ve Cormac yavaşladı. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi.

Hayal kırıklığı, lastik bant gibi cildine çarptı. Neden geri çekilmeye ısrar ediyordu? Neden şimdi, o her şeyi istediği anda? "Ben camdan yapılmadım, Cormac. Beni kırmayacaksın."

Gözlerine baktı, elleri belinde sıkılaştı ve kontrolü kuru bir dal gibi kırıldı.

Belini kaldırıp sırtını kavisleten Cormac, daha önce olduğundan daha derine girdi ve sabit, acımasız bir ritim tuttukurken, başparmağıyla Lucy'nin tomurcuğunu bulup daireler çizmeye başladı. Lucy'nin gözleri geriye yuvarlandı.

"Çok güzelsin," dedi, her kalça hareketiyle onu gererken. "Kendine bak. Beni ne kadar iyi aldığını gör."

Lucy sadece inleyerek cevap verebildi. Kanında kıvılcımlar çakıyordu. Karın kasları gerildi. Uylukları titriyordu. Hayatında hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

"İşte bu, bebeğim," dedi, Lucy'nin zevki yeni bir zirveye ulaştığında. "İşte bu. Tam burada. Seni bırakmayacağım."

"Gitmeni istemiyorum."

"Buna karşı koymaya çalıştım, ama ben iyi bir adam değilim." Bacaklarını daha yukarı ve daha geniş açarak, daha derine girdi. "Seni bırakacak kadar iyi değilim. Bundan sonra, asla bırakmayacağım. Sen benimsin, tatlım. Korumam gereken benim. Sikişmem gereken benim. Anlıyor musun?"

Gözleri kararmış, vücudu sertleşmişti. Lucy kollarıyla ona uzandı ve o da kendini onun üzerine bıraktı. Öpücüğü iz bırakacak kadar şiddetliydi; bir yemindi.

"Evet," dedi. "Geri dönüş yok."

"Sen ve ben," dedi ve adam onu tekrar öptü.

Lucy uçtu. Sırtı kavislenirken ağzı açıldı ve Cormac düşük sesli homurtusuyla onu daha da yukarı itti. O onun etrafında titrerken, o da ona katıldı ve boşalırken onun adını haykırdı.

Nefes nefese kaldılar, vücutları birbirine yapışık, ve bir nefes bir nefes dünyaya geri döndüler.

ON ALTI

Cormac'ın kalp atışlarının normale dönmesi uzun zaman aldı. Lucy'nin başının arkasına kolunu koyarak yatakta uzandı ve göğsüne dokunan parmak uçlarının yumuşak dokunuşunun tadını çıkardı. Lucy dalgın dalgın onu okşarken tırnakları cildini çizdi, yumuşak vücudu onun yanına bastırdı.

Çıplaktılar, yorganın üzerinde yatıyorlardı, dairenin sessizliğini ve güvenliğini tadını çıkarıyorlardı. Son birkaç günün, son birkaç saatin kaosundan sonra, sessizlik etrafında canlı, bekleyen bir nabız gibi atıyor gibiydi.

Lucy'nin kıvrımları, sanki ona tam olarak uyması için özenle şekillendirilmiş gibi vücuduna yapışmıştı. Dudaklarını alına nazıkçe öperken, saçları taze ve tatlı kokuyordu. Kirpiklerini kırıştırtarak, o büyük kahverengi gözleriyle ona baktı.

Yanağının kıvrımına dokundu ve cildinin yumuşaklığına hayran kaldı. Yüzünün ortasına çok soluk çiller dağılmıştı. Daha önce fark etmemişti.

"Nasılsın?" diye sordu Cormac, sesi sert çıkmıştı.

"Fena değil," diye cevapladı kız, gülümseyerek. Eli hareketsiz kaldı, avucunu göğsüne bastırdı. Cormac kendi avucunu onun avucunun üzerine koydu, sonra kızın parmaklarını dudaklarına götürdü. Kız ona daha da yakınlaştı ve Cormac, doğru olduğunu bildiği şeyle mücadele etmeyi bıraktı.

Lucy'nin olmasını istediği yer burasıydı. Tam burada, onun evinde. Onun yatağında. Onu her zaman yanında istiyordu.

Onunla tanıştıkları aylarda ve yıllarda bunu fark etmemişti. Başka birini korumakla ilgilenmemişti.

Ama Lucy sıradan biri değildi. Azim ve kararlılıkla hayatını yeniden inşa etmiş bir kadındı. Yetenekli ve çalışkandı.

İnatçı ve düşünceliydi. Ona donut almıştı. Onu görmüş ve korkmamıştı.

Yanağını okşadı ve alnını tekrar öptü. Ona dokunmaktan kendini alamıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Lucy, onun bakışlarına tekrar karşılık verebilmek için yerini değiştirerek.

"Tabii."

"Annem, Phillips lastiklerimin havasını indirdiğinde polisin işe yaramaz olduğunu söylediğinde, sen de ona katılıyormuş gibi bir ses çıkardın. Aklından ne geçiyordu?"

Cormac'ın göğsü iç çekişiyle birlikte inip kalktı. Evet, onu gördü, tamam. Belki biraz fazla net bir şekilde.

"Bunu konuşmak zorunda değilsin," diye ekledi Lucy.

"Hayır, sorun değil," dedi Cormac. Yanına dönerek Lucy'nin yanağını okşadı ve parmaklarını omzundan aşağıya, yan tarafına doğru kaydırıldı. Elinin hareketini bakışlarıyla takip ederek, çıplak vücudunun görüntüsünü hafızasına kazıdı. O kadar güzeldi ki, neredeyse inanamıyordu.

Ve ona bir soru sormuştu.

Geçmişî kazımak her zaman acı verirdi, bu yüzden Cormac bunu mümkün olduğunca seyrek yapardı. Lucy'nin cildinin sıcaklığı ve göğsüne, omzuna dokunan yumuşak elleriyle rahatlardı. Lucy'nin tırnakları boynuna doğru kaydı ve kafa derisini masaj yaptı, dudaklarından bir inilti kopardı. Yarası yastığa değiyordu, bu yüzden Lucy ona zarar vermeden parmaklarını kafasının diğer tarafına kaydırabiliyordu. Tırnaklarının her dokunuşu, kalbinin etrafındaki kireç tabakasını yırtıp atıyormuş gibi hissettiriyordu. Onun dokunuşu konuşmasını kolaylaştırıyordu.

"On bir yaşındaydım," diye nihayet söylemeyi başardı. Boğazındaki yumruyu yutarak, Cormac kelimelerin akmaya devam etmesini sağladı. "Geceydi. Saatin kaç olduğunu tam bilmiyorum, on bir ya da gece yarısı civarıydı. Herkes uyuyordu, annem, kız kardeşim. O zamanlar babam çoktan gitmişti. Ben yedi yaşındayken evi terk etmişti. Elini omzuma koyup kızlara iyi bakmamı söylemişti. Evdeki erkek benim olduğumu söylemişti."

"Yedi yaşında mı?"

Cormac mırıldandı. "Evet. O, onu son gördüğümüz zamandı. Son duyduğumda, Oregon'a taşınmış, evlenmiş ve hayatına devam etmiş. "Üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Cormac, ve gerçekten de önemli değildi. Uzun zamandır babasına kızgındı, ama hayatında daha önemli şeyler vardı. Anne babası evli değildi ve annesinin çocuk nafakası almak için avukat tutacak kadar parası yoktu. Babası, iki küçük çocuğu annesiyle bırakıp başka bir yerde yeni bir hayata başlamak için özgürce ayrılmıştı. "O gece, aşağıdan bir ses duydum."

Lucy kafa derisine uyguladığı baskıyı artırınca durakladı ve tırnaklarının saçlarını taramasından dolayı inledi.

"Ne oldu?" diye sordu Lucy, sesi sessizdi.

"İki adam bizi soymak için eve girmişti," dedi Cormac soğukkanlılıkla. "Onları televizyonumuzu ön kapıdan dışarı çıkarmaya çalışırken yakaladım. Bana sessiz olmamı, hiçbir şey söylemezsem kimsenin zarar görmeyeceğini söylediler. Ben ses çıkardım. Ses çıkardığımı biliyorum. Çünkü birdenbire annem oradaydı. Ve sonra..."

Cormac konuşmayı kesti, çünkü boğazı sıkışmış ve devam etmesi imkansız hale gelmişti. Boğazındaki tıkanıklığı bir kez, iki kez temizlemeye çalıştı ve sonunda tekrar konuşabileceğini hissetti. Sesi kısık bir şekilde devam etti. "Sonra adamlardan biri anneme vurdu. Diğeri de şakağıma yumruk attı ve ben sersemlemiş durumdaydım, karşılık veremedim. Televizyonumuzu aldılar, annemi bıçakla tehdit ettiler ve kim bilir ne zamandır biriktirdiği tüm parayı çaldılar. Başım dönmeyi bıraktığında onları durdurmaya çalıştım ve o zaman bu yarayı aldım."

Başını kaldırdı ve saçındaki yeni yaradan sadece birkaç santim uzaklıktaki şakağındaki yara izini gösterdi.

"Ah, Cormac," dedi Lucy. Kaşları çatılmıştı, gözleri onun için acı doluydu.

O acı bir gülümsemeyle, "Beni bıçakla kesti, ve sen de baş yaralarının nasıl olduğunu bilirsin," dedi.

"Çok kanar," diye cevapladı Lucy alaycı bir şekilde.

O, bir kahkaha attı ve elini Lucy'nin kolunda yukarı aşağı gezdirerek, onun sıcaklığından, yumuşaklığından ve varlığından teselli buldu. "Başaramadım. Onları durdurmalıydım. Onu korumam gerekiyordu ve ben bir çocuktum, biliyorum, ama *bir şeyler* yapabilirdim..."

Uzaklara bakmaya başlamıştı, televizyonu taşıyan iki adamı gördüğünde içini kaplayan buz gibi hissi hatırlıyordu. Annesinin yerde yatarken gördüğü manzara karşısında göğsündeki sıkışmayı, uzuvlarındaki karıncalanmayı hâlâ hissedebiliyordu. Gözlerini kapatan Cormac,

baş dönmesi ile mücadele etmeye çalıştı. Sanki bu olay bir dakika önce olmuş gibi, yine sersemlemiş ve işe yaramaz hale gelmişti.

Lucy hareket etti, ama Cormac hala anılarla mücadele ediyordu. Yüzünü yaklaştırdı ve bir göz kapağına, sonra diğerine yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra yanaklarına, burnuna, dudaklarına öpücükler kondurdu.

"Senin suçun değildi," dedi ciddi bir sesle.

Gözlerini açtığında görüşü bulanıktı. Gözlerini kırptırarak nemi silip başını salladı. "Biliyorum. Ama hep daha fazlasını yapabileceğimi hissettim... Bilmiyorum... Belki..."

"Cormac." Elini yanağına koydu ve başparmağıyla nazikçe okşadı. "Bana bak."

O da öyle yaptı, bir kısmı onun sunduğu tüm bu rahatlığı ve ilgiyi kabul etmek isterken, diğer kısmı onu hayatına soktuğu için pişmanlık duyuyordu.

Ama bunun için çok geçti. O içeri girmişti ve o da onun gitmesine izin vermeyecekti.

"Senin suçun değildi," diye tekrarladı. "Beyninden geçen , tüm suçluluk, korku ve öfke duyguları, bunlar sadece düşünceler. Gerçek değil. Gerçek şu ki, bir ev baskınına maruz kaldın ve çocukken gerçekten travmatik bir olaya tanık oldun. Üstlenmemen gereken bir sorumluluğu üstlendin. Elinden gelen her şeyi yaptın."

"Eğer çenemi kapalı tutsaydım, o aşağı inmezdi.

"Annenle tanıştıktan sonra, olanlar için seni suçlamadığından eminim," dedi Lucy. Gülü

"Annenle tanıştığım için, olanlar için seni suçlamadığından eminim," dedi Lucy. Gülümsedi. "İstemedikleri alarmları kurduğun için sana kızgın olsa bile, senin onun isteyebileceği en iyi oğul olduğunu düşündüğünden eminim."

Cormac içini çekti.

"Düşüncelerin mutlaka doğru olmayabilir, Cormac." Lucy şakaklarına öpücük kondurarak yumuşak bir gülümsemeyle, "Onlara inanmak ya da inanmamak senin seçimin. Ve yirmi beş yıl sonra, inandığın şeyi değiştirmenin zamanı gelmiş olabileceğini düşünmüyor musun?" dedi.

Göğsü ağrıyordu. Dudaklarından bir nefes daha kaçtı ve gülümsemeye çalıştı. "Belki."

"Peki sonra ne oldu? Polis yardım etmedi mi?"

Cormac burnunu çekti. "West Oaks her zaman McMansions ile dolu değildi, biliyorsun. Ben çocukken mahalle çok zorluydu. Polis uğradı, rapor tuttu ve hiçbir şey olmadı. Dün Rick'in

dediğini söylediler. Soruşturma yapacaklarını ve bize haber vereceklerini söylediler. O adamlar paçayı kurtardı."

"Bu yüzden mi özel güvenlik işine girdin?"

Güzel bir çıplak kadına sarılmış olan Cormac, göğsündeki sıkışıklığın azaldığını hissetti. "Evet," diye cevapladı. "Çok zekisin."

"Ben içe dönük biriyim. Detayları fark ederim."

"Satış işindeyken ve Düşün Fuarı'nda büyük başarı elde ederken nasıl içe dönük olabilirsin?"

"Ben dışa dönük gibi davranan, ama sonra kendini toparlamak için günlerce yalnız kalmaya ihtiyaç duyan bir içe dönük kişiyim."

"Bu, benim şirketimin seni yıpratıldığını söylemenin ince bir yolu mu?" Cormac bu soruyu hafifçe sordu, ama onun cevabını çok önemseydiğini fark etti.

Gülümsemesi güneş ışığı gibiydi. "Komik bir şekilde," dedi, "senin şirketin beni hiç yormuyor gibi görünüyor. Neredeyse kendi başıma olmak kadar iyi. Belki daha da iyi."

Cormac güldü ve onu kendine çekti. Lucy başını Cormac'ın çenesinin altına soktu ve kollarını ona doladı, bacaklarından birini onun bacaklarının arasına soktu. Lucy yumuşak ve sıcak bir ten, ipeksi saçlar ve baş döndüren dokunuşlardan ibaretti. Cormac hayatında hiç bu kadar rahat hissetmemişti.

Bir süre sonra Lucy konuştu. "Satış işinde uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum. Bence düşüşüm kaçınılmazdı. İş beni yıpratıyordu ve bu yüzden çöktüm. Bu her zaman olacaktı. Tekrar olabilir."

"Juniper and Sage sunumu mu?"

Kız başını salladı, yanağı onun göğsüne sürtünüyordu.

"Sen çökmeyeceksin," dedi ona. "Eskisinden daha güçlüsün."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Artık ben varım."

Kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı ve ona yine göz kamaştırıcı, güzel bir gülümseme hediye etti. "Artık sen varsın," diye yumuşak bir sesle tekrarladı.

Kısa bir süre sonra mutfığa geçtiler. Cormac, onun tişörtlerinden birini giyip bar taburesine otururken ona yemek yedirdi. Yemek yerken elini onun uyluğunda tuttu ve kaos ve kavgalarla geçen bir günün ardından, önceki yirmi yılda hissettiğinden daha fazla huzur hissetti.

ON YEDİ

PAZARTESİ SABAHİ Cormac'ın hazırladığı lezzetli yumurta ve pastırma ile Juniper ve Sage'in Belinda'ya yaptığı çok gergin bir telefon görüşmesi ile başladı. Cormac mutfakı temizlerken, Lucy misafir odasındaki yatağa oturdu ve Princess Snowball'un bacaklarının üzerine atlamasına izin verdi.

Sonra telefonu açtı.

Görüşme tam üç dakika sürdü. Belinda telefonu açtı, ondan haber aldığına sevindi ve hafta sonu için bir toplantı ayarladı.

"Şirket ekibi sunumunuzu dinlemek için sabırsızlanıyor, ancak sadece Perşembe günü müsaitler. Şirketimizin tatili Cuma günü bitiyor ve ondan sonra herkesi bir araya getirebilmemiz için en az iki ay geçmesi gerekecek. Yıl sonuna kadar bazı tasarımları üretime sokmak istiyorsak, hemen harekete geçmeliyiz," dedi Belinda, işleri halletmeye alışkın olduğu belli olan bir tavırla. "Onlara gösterdiğim örneklerden çok etkilendiler. Önceki çalışmalarınızın portföyünü ve bizim için tasarlayabileceğiniz bir veya iki yeni tebrik kartı örneğini getirmenizi rica ediyoruz."

"Tabii," dedi Lucy cırtlak bir sesle. "Sorun değil."

Veda edip telefonu kapattılar ve Lucy telefonu bir kenara attı. O yatak başlığına yaslanırken, kedi bacaklarından yukarı çıkıp Lucy'nin karnına oturarak guruldayarak mırlamaya başladı. Lucy kulaklarının arkasını kaşırken, kedi birkaç dakika boyunca Lucy'nin karnını yoğurdu, sonra yataktan atlayıp kuyruğunu havaya dikerek uzaklaştı.

"Nasıl gitti?" diye sordu Cormac kapı eşiğinden. Kapı pervazına yaslanarak, battaniyenin üzerine uzanmış Lucy'yi izledi.

"İyi. Perşembeye kadar iki yeni tasarım yapmamı istiyorlar." "Bu mümkün mü? Bir haftadan az bir sürede iki yeni tasarım mı?"

"Tabii. Psikopat bir Kırtasiyeci Adam beni öldürmek için etrafta dolaşmadığı sürece. Bu benim tarzımı kısıtlayabilir."

Cormac yüzünü buruşturdu. "Bu arada, polis dün olanlarla ilgili bizimle konuşmak istiyor."

Lucy doğruldu. "Başımız belada mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

POLİS KARAKOLU, Stirling'in ana meydanının hemen yanında, Stirling saat kulesinden bir blok uzaklıkta bulunuyordu. Bina kahverengi tuğladan yapılmıştı ve oldukça geniş bir otoparkı vardı. Belediye meclisi ofisleri de binanın bir parçasıydı ve polis karakolu toplam alanın yaklaşık yarısını kaplıyordu. Binanın içi eski ve yıpranmıştı, ama kirli değildi.

Genç bir memurun Cormac'a başını sallayarak onları içeri davet ettiği karşılama masasının ötesinde, yarım düzine masa ve bilgisayarın bulunduğu daha büyük bir oda vardı. Polis şefinin ofisi, metal panjurlarla kaplı cam bir duvarla ana odadan ayrılmış, sağ köşedeydi. Odanın sol tarafında sorgu odaları vardı ve binanın arka tarafında ise nezaret hücreleri bulunuyordu.

Lucy, kapıdan içeri girer girmez bir hücreye atılacağını düşünmüştü, ama Cormac'ı hafife almıştı.

Cormac, tüm memurların isimlerini biliyordu ve içeri girerken onlara selam verip başını salladı. Kendisini Dedektif Rick Holden olarak tanıtan uzun boylu, bıyıklı bir beyefendiyle el sıkıştı, ama Cormac ona Ricky diye seslendi. "Terfi için tebrikler," dedi Cormac, adamın altın rengi rozetine başını sallayarak.

rozet. "Dedektif oldun."

"Tam da bu karmaşayı masama bırakman için tam zamanında," diye cevapladı Ricky, somurtkan bir ifadeyle. "Bunu bilseydim, Jim'i emekliliğini bir yıl daha ertelemesi için ikna ederdim." Sırık gibi adamın kalın, tuz-biber saçları vardı, kendisine biraz büyük gelen pantolon ve düğmeli gömlek giyiyordu ve üzerinde ciddiyet ve yetkinlik havası vardı.

Lucy hemen gözünü korkuttu.

Görünüşe göre, başları biraz beladaydı. Ricky'nin masasının yanında otururken, üçü de Cormac'ın araç kamerası görüntülerini izlemek için ekranına bakıyordu. İki polis memuru daha izlemek için yanlarına geldi; Cormac McKenna ve iki bilinmeyen saldırganın karıştığı kavga, Stirling'de o gün olan en ilginç olaydı. Belki de tüm yılın en ilginç olayıydı.

Görüntü kalitesi düşük olan videoda, Cormac Meaty'nin karnına bir yumruk atıyordu. Ricky sandalyesine yaslanarak kollarını kavuşturdu. Videoyu izlerken bir eliyle bıyığının kenarlarını düzeltti.

En kötü kısmı ise anlatımdı.

"Oh! Gus! Git ona yardım et! İkiye karşı bir!"

"Ne yapmamı istiyorsun? Oh..."

"Aferin oğluma," diye bağırdı Vicky. *"Sert vur tatlım! Canını acıtacak yerinden vur!"*

"Hayalarına vur!" diye bağırdı Ruby.

"Piç kurusu!" Meaty'nin vuruşu Cormac'ın kafasının yanını yarıp açtığında Vicky çığlık attı.

Cormac ikinci adamı kaldırıma fırlattığında bir sessizlik oldu.

"Vay canına, bu çocuk çok güçlü, değil mi?" Lucy'nin babası açıkça etkilenmiş bir şekilde sessizce dedi. *"Diğer adamın nasıl düştüğüne bak."*

Lucy'nin annesi inledi. *"Sence o gerçekten bizim küçük kızımız için doğru adam mı?"*

"Ona nasıl baktığını gördün, Dolly."

"Biliyorum, ama yine de..."

Lucy ellerini yüzüne kapattı ve parmaklarının arasından ekrana baktı. Ailesi, güpegündüz onlara saldırmaya karar veren iki adam için paniğe kapılmak yerine, onun flört etme olasılıklarını tartışıyordu.

"Onu incitmeye çalışan herkesi savuşturur. Yüzündeki kan onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

"Ama o çok..."

Vicky'nin sesi araya girdi. *"Sözlerine dikkat et, Dolly. Seni severim, ama kimsenin oğlum hakkında kötü konuşmasına izin vermem."*

"O çok sevimli bir çocuk," diye cevapladı Dolly yatıştırıcı bir şekilde, sonra Cormac Meaty'nin omzunu çıkardığında kayıtta bulunan herkes nefesini tuttu. Lucy ekranı izlerken yüzünü buruşturdu, Meaty'nin omzunun çıkardığı sesi hatırladı. Onun çığlığını hatırladı.

Bilgisayarın etrafındaki kalabalık büyümüştü ve toplanan tüm memurlar yuhaladı. İçlerinden biri Cormac'ın omzuna vurdu. *"Sen çok sevimli bir çocuksun,"* dedi memur ve herkes güldü.

Cormac sadece somurtkan bir yüzle izledi. Ne olacağını biliyordu.

Vicky ekrana çıktı. Kadın altmışlı yaşlarının başındaydı ve açıkça formunu korumuştı. Caddeyi koşarak geçti ve arabaya atladı. Kayıtlarda, sürücü kapısı çarptığında Lucy kaputtan geriye doğru sendeledi.

"Ne yapıyor o?" diye sordu memurlardan biri, öne eğilerek. Keskin hatlı bir kadındı, ensesinde çok sıkı bir topuz vardı ve ekrana dikkatle bakıyordu. Başka bir memur, daha yakından bakmak için onun omzunun üzerinden eğildi.

Lucy, dudaklarını sıkı sıkı kapatan Cormac'a baktı.

"Anne!" Bir kapı çarptı ve Ruby ekranda belirdi, çerçevenin bir kısmını kapattı. Arkasında, araba Stirling Kırtasiye Mağazasının ön cephesindeki cam vitrine çarptı ve Lucy şok içinde geriye doğru sendeledi.

Arkasında, iki adam kanlar içinde ve yaralı bir şekilde oturmuş ve ayakta durmuş, ağzı açık bakıyorlardı.

Ricky öne eğildi ve kaydı duraklattı, kaşlarını çatarak.

Kadın memura bakıp ekrandaki Lanky'yi işaret etti. "Sen de benim gördüğümü görüyor musun?"

Kadının dudakları büzülmüştü. "Paul Wendell. Tekrar belaya bulaşması uzun sürmedi."

"Paul neredeyse, Pete de çok uzakta değildir," dedi Rick, Meaty'yi işaret ederek.

"Onlar kim?" diye sordu Lucy. "Onları tanıyor musun?"

"Paul hapisten yeni çıktı," dedi Dedektif Holden, somurtkan bir ifadeyle. "Kundakçılık. Büyükbabasının evini yaktı ve bunu pek de ustaca yapmadı."

"Yangın çıkaran," diye ekledi kadın memur. "İki kardeş de ergenlik çağından beri sistemde. İkisi de hapis yattı. Kimseye gerçek bir bağlılıkları yok, ama her yıl ya da iki yılda bir farklı suç planlarına karışıyorlar."

Lucy, Cormac'a baktı ve Cormac başını salladı. Lanky'nin yüzünü tanıdığını ona söylemişti ve şimdi polise söyleme zamanı gelmişti. "Düğün Fuarı'nın olduğu gün uzun boylu olanı, Paul'ü gördüm. Arabam patlamadan önce önünde diz çöken adam oydu."

Dedektif uzun bir nefes aldı ama şaşırılmış görünmüyordu. Bir düğmeye bastı ve araç kamerası görüntüleri yeniden başladı.

Ekranda Ruby koşarak ilerledi ve Cormac'ın annesini ön koltuktan indirip herkesi arabaya yönlendirirkenki hali net bir şekilde görünüyordu.

Ancak arpışma anında ekranı engellediği için Vicky'nin ne yaptığını görmek imkansızdı. Nereye nişan aldığını.

Cormac SUV'sine doğru ilerledi. Kamera, aracına yaklaşırken gözlerindeki ifadeyi yakaladı. Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Ricky görüntüyü duraklattığında Lucy onun gözlerine baktı ve sonrasında olanları hatırladı.

O, Cormac'ın tüm o enerjiyi, adrenalinini, öfkesini boşaltmasına yardım etmişti. Onu olduğu gibi kabul etmişti ve bu, hayatının en güçlü anlarından biri olmuştu. Dün gece onu değiştirmişti. Aralarında büyüyen bu şey, son birkaç günün kaosundan doğmuştu, ama gerçek gibi geliyordu. Lucy, kalbinde Cormac'ın kendisi için doğru adam olduğunu biliyordu.

"Hmm," dedi dedektif, görüntüleri Vicky'nin ekrana çıktığı noktaya geri sardı. "Burada ne oldu?"

"Annem, arabamızı hareket ettirebilmemiz için onların aracını yoldan çekmeye çalıştı," dedi Cormac, yüzünde hiçbir ifade olmadan yalan söyledi.

Rick bu işin içinde bir süredir olduğu belliydi, çünkü kaşlarını hafifçe kaldırmak dışında hiçbir tepki göstermedi. "yle mi yaptı?"

Kaydı tekrar oynattı ve mağazanın camları paramparça oldu.

"Bazıları bu kaydı izleyip annenizin kasıtlı olarak mağazanın n cephesine çarptığını söyleyebilir," diye düşündü Ricky.

Cormac omuz silkti. "Aşırı gergindi ve arabanın kontrolünü kaybetti."

"Annenle tanıştım," dedi Ricky, Cormac'a gözlerini kısarak. "O kadın 'sinirleri bozuk' olmaz."

Cormac onun bakışını karşıladı ve hiçbir şey söylemedi.

İkisi, tüm paralarını ortaya koymuş iki poker oyuncusu gibi birbirlerine baktılar. Cormac kıpırdamadı bile.

Sert metal sandalyesinde Lucy, kıpırdanma isteğiyle mücadele ediyordu. İki adamın bakışları birbirine saplanırken aralarındaki gerilim artmaya devam etti ve Lucy'nin kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bu baskı ona yönelik bile değildi, ama o ıldırmaq üzereydi. Bununla başa çıkamıyordu. Burada olmak istemiyordu. Hiçbir soruya cevap vermek istemiyordu. Sadece evinin rahatlığında düğün davetiyeleri tasarlamak, iyi bir hayat sürmek ve belki de önümüzdeki yüz yıl boyunca her gün Cormac'la seks yapmak istiyordu.

Ama Ricky bakışlarını ona çevirdiğinde, sorgulanma sırasının geldiğini anladı. Onu ceviz gibi kıracaktı ve o da

Vicky'nin arabayı hareket ettirmeye çalışmadığını söyleyecekti. O, oğluna saldıran insanlara tahammül edemeyen sert bir kadın olduğu için kasıtlı olarak mağazayı paramparça etmişti.

Baskı onu ezdi. Dedektifin bakışları keskin, zayıflığını okuyordu. Yapamadı. Kendini tutamadı. Ona gerçeği söylemek zorundaydı. Ona bir şey söylemek zorundaydı. Onu başından savmak zorundaydı.

Ricky ağzını açtı. "O..." "Gizli bir oda var," diye patladı Lucy.

Ricky'nin ağzı kapandı. Geriye yaslandı, kaşlarını çatı. "Ne?" "Binanın arkasında, iç kısımla uyuşmayan bir pencere var ama mağazanın içinde görünür bir kapı yok, yani normal bir depo odası değil."

Lucy, "Patlayıcıları orada yapıyorlar," diye eklemekten zar zor kendini alıkoydu, çünkü bu, onun ve Cormac'ın çılgın ebeveynlerinin varsayımlarından ibaret olan saçma bir ifade olurdu. Doğru olsa bile.

Cormac, telefonuna dokunarak dedektifin bilgisayarına bir şey göndererek onu kurtardı. "Binanın orijinal planları," dedi. "Mağazanın boyutlarında hesaba katılmayan dört buçuk fitlik bir alan var. Bunları belediye meclisine gönderilen izin başvuruları ile karşılaştırdık."

Lucy etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Cormac ve adamları iyiydi. Ekran üzerinde binanın arka kısmını gösteren alanı işaret etti.

Ricky homurdandı ve ayağa kalktı. Omuz askısını alışık olduğu bir rahatlıkla bağladı, siyah silahı kaburgalarına dayadı, sonra ceketiyi örttü. "Wyatt. Chrissie. Benimle gelin." Cormac ve Lucy'ye bakarak parmağını kaldırıp onları işaret etti. "Siz burada bekleyin."

"Sana videoyu verdim," dedi Cormac.

"Bu senin vatandaşlık görevin, McKenna."

Cormac çenesini sıktı. "O odada ne olduğunu bilmek istiyorum." "Siz sivilsiniz. Kurallara uygun hareket etmeliyiz."

"Aaron Phillips dün sabah Lucy'nin dairesinde ona saldırmaya çalıştı. Sonra biz onun dükkânına gider gitmez iki adam bize tekrar saldırdı. Nedenini bilmek istiyorum."

"Öğreneceksiniz. Soruşturmamızı bitirir bitirmez. Phillips'i bulup getireceğiz ve size haber vereceğiz. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Adamı henüz bulamadınız ve biz iki kez saldırıya uğradık. Onun dükkanını kontrol etmenize izin verirsek, siz bunu yaparken Phillips peşimizden gelir; o zaman ne olacak?" Cormac dişlerini sıkarak sordu. Yüzünde öfkesi açıkça okunuyordu. "Sadece kızımı korumaya çalışıyorum."

Cormac'ın Lucy'yi kızı olarak adlandırmasına hayran olmak için kesinlikle, *kesinlikle* yanlış bir zamandı. Bunu biliyordu. Ama elinde değildi.

Dedektif somurtkandı. Cormac'ı inceledi, sonra bakışlarını Lucy'ye çevirdi. Sonunda bir iç çekerek, "Gidebilirsiniz, ama hiçbir şeye dokunmayacaksınız. Hiçbir şeye. Anladınız mı?" dedi.

"Evet, efendim," dedi Cormac ve polisler devriye arabalarına doğru yönelirken Lucy'yi SUV'sine geri götürdü. Böylece, son ziyaretlerinden yirmi dört saat sonra, Lucy ve Cormac yine Stirling Kırtasiye Mağazasının önünde buldular kendilerini.

Ama bu sefer içeri gireceklerdi.

ON SEKİZ

ÖN CAM tamir edilmemişti, sadece bazı siyah çöp torbaları açıklığa bantlanmıştı. Ahşap panelli Crown Vic gitmişti. Lucy, caddenin karşısındaki park yerinden binaya bakarken, midesi rahatsız edici bir şekilde bulanıyordu. Polisler binayı çevirip kontrplakla kaplı pencereyi görmüşlerdi ve şimdi tekrar ön tarafa dönmüşlerdi.

"Seni eve bırakabilirim," dedi Cormac. "Sen sunumunu hazırlayabilirsin. Ben bu işi hallederim."

"Hayır," dedi Lucy. "Bu benim hatam. Phillips'in benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmek istiyorum. Bu durumu düzeltmek istiyorum."

Cormac elini Lucy'nin boynuna kaydırды, onu kendine çekti ve öptü. Ayrıldıklarında, alnını Lucy'nin alnına yasladı. "Bana yakın dur," dedi sessizce. "Tek başına dolaşma."

"Sapmayacağım."

"İyi."

"Burada olmamız uygun mu?" diye sordu Lucy. "Bu adamların işlerini yapmalarına izin vermemiz gerekmez mi?" Elini, binayı profesyonel bir verimlilikle inceleyen iki memur ve dedektife doğru salladı.

"Stirling polis teşkilatında toplam yedi memur var, Lucy," dedi Cormac. "Hepsi görevde değil. Ricky, dünden sonra, biz burada olmazsak, en az iki memuru bize eşlik etmesi için görevlendirmesi gerektiğini biliyor. Bunu yapacak kadar yeterli personeli yok, ama bizi güvende tutması gerekiyor."

"Bunu belirtmen çok sinsi bir hareketti. Ve biraz da manipülatif." Cormac sırttı. "Etkilendin mi?"

"Evet," dedi, çünkü gerginlik hala içini kaplamasına rağmen göğsü sıcaklıkla doluydu.

Cormac güldü ve onu tekrar öptü, sadece hızlı ve yumuşak bir dokunuşla Dudaklar.

Dışarı çıktılar ve memurların pencere çerçevesinden plastik poşetleri yırtmalarını izlediler.

Dedektif Ricky birkaç cam parçasını dışarı attı ve üzerlerinden geçti, ardından üniformalı iki polis memuru da onu takip etti. Ana odayı temizlediler, sonra banyoyu incelediler ve dükkanın arka duvarını görmek için dışarı çıktılar.

Cormac odaya girdi, Lucy de onu takip etti.

Ricky onlara kaşlarını çatı. "Arabada kalman gerekiyordu, McKenna."

Cormac gözlerini kırptı. "Oops."

Dedektif içini çekti, arkasını döndü ve gizli odanın girişini bulmaya çalışarak işine geri döndü. Eğer gizli bir oda varsa ve pencere sadece alçıpanla kapatılmamışsa.

Lucy mağazaya göz gezdirdi. Birkaç yıl önce buraya gelmişti, ama şimdi yeni bir bakış açısıyla bakıyordu. Aaron Phillips, düğün davetiyelerinden çok daha fazlasını satıyordu. El işi malzemeleri, yazı gereçleri, günlükler ve ajandalar da vardı. Baskı maliyetleri için bir fiyat listesi de vardı ve yan duvarda sadece bir bölüm düğün davetiyelerine ayrılmıştı.

"Ben bu ürünlerle rekabet etmiyorum," dedi Lucy, sinirleri giderek artarken. "Hiçbir sorun yaşamadan bir arada var olabilirdik. Neden benden bu kadar korkuyordu?"

"Holden," diye seslendi Memur Chrissie, başını sallayarak. Arka duvarda, tuvaletin yanında, çok soluk, neredeyse fark edilemeyecek bir ek yeri vardı.

Dedektif mırıldandı ve üçü de onu açmaya çalışmak için işe koyuldu. Cormac, polislerin gizli odayı çözmeye çalışmasını izlemekle meşguldü, Lucy ise düğün sergisine doğru yaklaşıyordu. Phillips'in çalışmaları iyiydi, ama onunkinden daha gelenekseldi. Onun örneklerini incelerken, hayal kırıklığı artıyordu.

Bu adam *neden* onu korkutmuştu? Tamamen farklı hizmetler sunuyorlardı! Lucy'ye takıntılıydı ve düşman olmaları için hiçbir neden yoktu. Tamamen farklı pazar segmentlerine hizmet ediyorlardı. Onun müşterileri çağdaş, modern bir tarz istiyordu. Onun müşterileri ise açıkça geleneksel tarzı tercih ediyordu. Kolayca bir arada var olabilirdiler. Hatta işbirliği bile yapabilirlerdi!

Eğer bu iş ile ilgiliyse, Lucy neler olduğunu hiç anlamıyordu.

Şeffaf plastik standda sergilenen davetiyelerden birini aldı, çiçek desenini, dalgalı altın harfleri inceledi. Çok güzeldi, ama onun çalışmalarına hiç benzemiyordu. Belki adam korkmuştu? Gelişmek istememişti? Ama pek çok insan geleneği severdi! Düşman olmaları için hiçbir neden yoktu.

Lucy kendi kendine homurdanarak davetiyeyi yerine koymaya gitti ve küçük bir gümüş perçin gördü. Kaşlarını çatı.

"Sanırım onu açabiliriz," dedi sağındaki erkek memur. "Cormac, bize yardım eder misin?"

"Tabii," dedi Cormac, kırık camların üzerinde botlarıyla gıcırdayarak alanı geçti.

Küçük düğme garipti. Rafı tutan vidalardan birine benziyordu, ama biraz daha büyüktü ve tornavida takılabilecek çapraz şekli yoktu.

"Üç deyince," dedi memur. "Bir, iki, üç..."

Lucy perçini bastırdı ve bunun bir düğme olduğunu keşfetti. Yankılanan çığlıklar ve bir çarpma sesi onu irkitti ve arka duvardaki bir açıklıktan dışarı çıkan iki çift bacak gördü. Dedektif Rick ve Memur Chrissie etkilenmemiş bir şekilde izliyorlardı. Cormac, acı içinde inleyen erkek memurun üzerine düşmüştü. Cormac odayı taradı ve Ricky'ye baktı. "Temiz."

"En azından işe yaradı," dedi Ricky, kaşlarını çatarak.

Lucy boğazını temizledi. "Uh... Sanırım..." Dedektif ona sert bir bakış attığında sesi kesildi. Düğmeyi gösterdi, Ricky kaşlarını kaldırdı. Düğmeye bastı ve açıklığın yanındaki mandalın yukarı kalkmasını izledi, bu da kapının açılmasını sağladı.

"Huh," dedi ve Lucy'ye başını salladı. "Aferin." Dedektif topuklarını döndü ve açıklığa doğru büyük adımlarla yürüdü, içeri girerek ortadan kayboldu. "Wyatt, nöbet tut," Ricky içeriden emir verdi ve üçüncü memur dışarı çıktı ve mağazanın dışında nöbet tutmaya başladı.

Lucy onu izledi, sonra gizli odaya geri döndü. Bir an tereddüt ettikten sonra Lucy içeri girdi. Karanlığa adım attığında nefesini tuttu, sonra biri ışık düğmesine bastığında gözlerini kırptı.

Oda küçük, uzun ve dardı, sol duvara bir masa dayalıydı. Sağda, bir sıra dosya dolabı alanı dolduruyordu. Çıplak

bir ampul onları yukarıdan aydınlatıyordu, ama masanın üzerinde devrilmiş bir çalışma lambası da vardı. Dosya dolaplarındaki birkaç çekmece yarı açıktı, sanki biri onları boşaltıp aceleyle çıkmış gibi. Duvarlar, kahverengi ve turuncu renkli 70'ler tasarımlı eski, sararmış duvar kağıtlarıyla kaplıydı. Zemin çıplak kontrplaktı. Tozlu, nemli ve berbat bir yerdi. Tam karşısında, bir kontrplak levha, çevresine vidalarla duvara sabitlenmişti. Pencere.

Polis memurları lateks eldiven giymişlerdi. Ricky, Cormac ve Lucy'yi işaret etti, sonra kapıyı işaret etti. "Orada durun ve hiçbir şeye dokunmayın."

Cormac cam çiğniyormuş gibi görünüyordu. Çenesini sıkarak somurtuyordu, ama söyleneni yaptı. Elini Lucy'nin omuzlarına koydu. Hemen, Lucy'nin kaslarındaki gerginlik azaldı. Cormac'ın vücuduna yaslandı ve polislerin çalışmasını izlerken onun teninin kokusunu içine çekti.

"Patlayıcı yok," dedi Cormac sessizce.

Lucy onaylayarak homurdandı. "Ama kağıt deposu gibi görünmüyor."

"Hayır," dedi Cormac, odanın bir ucundan diğer ucuna bakarak. "Çalışma alanı gibi görünüyor."

"Oldukça iç karartıcı bir çalışma alanı."

"Hiçbir şey yok," dedi kadın polis memuru Chrissie, dosya dolabının son çekmecesini kapatarak. "Hepsi boş."

"Masa da," dedi dedektif, masanın altına bakmak için diz çökerek. Kontrplak kaplı pencereye doğru ilerledi ve parmaklarıyla kenarını takip etti, ama hiçbir şey bulamadı. Dudaklarını sıkarak, sahneyi inceledi. "Kokusu normal değil," dedi, "ama burada hiçbir şey yok. Biri burayı temizlemiş."

Lucy odayı inceledi ve Ricky'ye hak vermek zorunda kaldı. Bir şeyler ters gidiyordu. Burası iyi şeyler olan bir yer değildi.

Cormac binanın ön tarafına doğru baktı ve Wyatt'ın hala yerinde olduğunu gördü. Sonra masaya doğru yöneldi ve aramaya başladı. Cormac, başkalarının çalışmasını izlerken yerinde durmayı seven bir adam değildi. Lucy, Ricky'nin ağzını açıp ona geri dönmesini emretmek üzere olduğunu gördü ve diğer adamın da kendisiyle aynı sonuca vardığını fark etti. Dedektif iç geçirdi, Cormac'a bir çift eldiven verdi, Lucy'ye baktı, kaşlarını çattı ve ona da bir çift eldiven verdi, sonra dosya dolaplarına doğru ilerleyerek

Chrissie'den onları duvardan uzaklaştırmasına yardım etmesini istedi.

Lucy eldivenleri giydi, bir yandan kendini aptal hissederken, diğer yandan heyecanla doluydu. Sonra Cormac'a masayı taşımak için yardım etmeye gitti. Kırık lamba masanın yüzeyinden kayarken, masayı duvardan uzaklaştırdılar, sonra masayı yere indirdiler ve arkasına baktılar.

"O ne?" diye sordu Lucy, masa ile duvar arasına sıkışmış bir nesneyi işaret ederek. Masanın arka paneli ahşaptan yapılmıştı ve eğilmişti, bu yüzden duvara doğru çıkıntı yapmıştı ve ince bir kağıt parçası duvara sıkışmıştı. Onu hareket ettirdiklerinde kağıt yere düştü.

Cormac eğildi, ama kolları çok büyüktü. Doğruldu ve Lucy'ye denemesi için başını salladı. Lucy masanın üzerinden atladı ve kolunu arka panel ile duvar arasına soktu, parmaklarını kıpırdatarak, yüzünü masaya dayayarak maksimum uzunluk elde etmeye çalıştı...

Nefes almak için başını kaldırdı, masanın altına eğildi ve kağıdın köşesinin süpürgelik ile masanın arka paneli arasına sıkıştığını gördü. Eldiven giymiş parmağının ucunu kullanarak kağıdı küçük boşluktan kaydırıldı. Zaferle, kağıdı kaldırarak etrafında toplanan diğer üç kişiye gösterdi.

Yüz dolarlık bir banknot. Omuzları düşerek, banknotu iki eliyle tuttu. Hepsi bu mu?

Ricky kaşlarını çatarak banknotu ondan aldı. Arkayı görebilmeleri için banknotu ters çevirdi ve herkes sessizleşti.

Banknotun arka yüzü tamamen boştu.

Lucy bunun anlamını kavraması bir saniye sürdü, ama Cormac onun şüphelerini doğrulamadan bir saniye önce anladı: "Phillips düğün davetiyesi işinde değil. Sahtecilik işinde."

Dedektif iç geçirdi ve faturayı bir kez daha basılı tarafını görmek için çevirdi. "Ve işinde pek de iyi değil. Bu Monopoly parası gibi görünüyor."

"Belki de deneme amaçlıydı," dedi Lucy, ardından gelen kasvetli sessizlikte. "Bir prototip."

Dedektif ona baktı, bıyığının altındaki dudakları içe doğru kıvrıldı. Gözleri kısıldı. "Elimizde bir bomba yapan kundakçı, sahte para işi yapan bir adam ve düğün davetiyeleri satan bir kadın var. Aralarındaki bağlantıyı göremiyorum. Bize söylemediğiniz bir şey mi var?"

Lucy aniden öfkelen-di. "Hayır! Neden peşimde olduklarını bilmiyorum. Tek yaptığım düğün davetiyeleri tasarlamak ve satmak."

Dedektif onu bir an inceledikten sonra başını salladı. Memur Chrissie ona şeffaf bir delil torbası uzattı ve dedektif tek taraflı banknotu içine koydu.

Aniden, mekan çok dar gelmeye başladı. Lucy gizli odadan çıktı ve kasayı tutan tezgaha yaslanarak derin bir nefes aldı. Cormac yanına geldi ve elini omurgasından aşağı doğru kaydır-dı. Lucy ona yaslandı, ta ki Cormac'ın eli hareketsiz kalana kadar.

Küçük bir not defterini kendine doğru çekti ve karalanmış yazıya kaşlarını çatarak baktı. Sonra arka cebine uzandı, cüzdanını açtı ve Camilla'nın düğününde Lucy'nin ön camına il-iştirilmiş buldu-ğu isim kartını çıkardı.

El yazısı eşleşiyordu. Lucy titredi. Aaron Phillips o gece Camilla'nın düğün salonundaydı, bu tehdidi iletebilecek kadar yakındı, ama kimse onu görmemişti. Cormac'a baktığında, yüzünde derin, sert çizgiler vardı. İsim kartını cüzdanına geri koydu.

"Hadi," dedi sessizce. "Biraz temiz hava alalım." Cormac onu dükkandan dışarıya, güneşin altına çıkarırken, Lucy kollarını elleriyle ovuşturdu, ama yine de üşüyordu.

ON DOKUZ

POLİSLER GİTTİ ve polis işlerini yaparken Lucy ve Cormac onun evine döndüler. Sessizdiler, Lucy yolcu penceresinden dışarı bakarak keşfettikleri şeyi kabullenmeye çalışıyordu. Sarsılmıştı. Kalbi hala biraz fazla hızlı atıyor, ciğerleri biraz fazla sıkışıyordu. Elleri titriyordu, bu yüzden yumruklarını sıkı ve avucuna tırnaklarını batırmanın tadını çıkardı.

Yukarıda, kilitli ve alarmlı kapının arkasında kaldıklarında, Lucy Cormac'a baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Elton ve ben güvenlik kamerası kayıtlarını inceleyeceğiz. Phillips'in nerede saklandığını bulmak istiyorum. Onu bulduğumuzda, cevapları alacağız."

"Peki o zamana kadar?"

"Sunumun üzerinde çalış," diye cevapladı Cormac sessizce, elini kaldırıp parmaklarıyla Lucy'nin yanağını okşadı. "Bugün burada kalacağız, dikkat çekmeyeceğiz."

Lucy'nin aklında iş yapmak en son vardı, ama bilgisayarının başına oturup yeni tasarımlara dalmak yardımcı olabilirdi. Juniper and Sage yönetim kuruluna sunum yapacaksa, sunumunu hazırlaması, yeni tasarımlarını tamamlaması ve sunumunu prova etmesi gerekiyordu.

Tüm bunları yaparken kendini öldürmemek için de uğraşmalıydı.

Kolay.

Bu düşünceye burun kıvrarak, dizüstü bilgisayarını aldı ve yemek masasına oturdu. Cormac kendi dizüstü bilgisayarını aldı ve kanepeye oturdu, ikisi öğleden sonrasını dostça bir sessizlik içinde geçirdiler. Işıklar söndüğünde, Cormac dizüstü bilgisayarını bir kenara koydu ve mutfığa geçti.

Cormac'ın yemek pişirirken yaydığı koku onu işinden uzaklaştırdı. Çalıştığı tasarımın bulunduğu dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı, çalkantılı duygularına rağmen biraz ilerleme kaydetmiş olmaktan mutluydu. İş ona yardımcı olmuştu. İş ona tanıdık geliyordu ve birkaç saatliğine paniği uzak tutmuştu. Mutfığa doğru yöneldi

mutfağa gitti ve onu fırından gülünç derecede kalın bir biftek parçası çıkarırken buldu.

"Biftek on dakika dinlenmeli," dedi ona, başını kaldırıp bakarak, "ama neredeyse hazır."

"Sanırım sen benim hayal gücümün bir ürünü olabilirsin," diye cevapladı kız, adam fırına dönüp arka ocakta kaynayan patatesleri kontrol ederken.

Adam omzunun üzerinden ona baktı. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Bu koku gerçek olamayacak kadar güzel. Senin gibi görünen erkekler yemek yapmayı ve evi temiz tutmayı bilmezler."

Gülümsemesi kısacık sürdü, ama kız onu gördü. Mutfak adasının diğer tarafındaki her zamanki bar taburesine otururken, onun mutfakta rahatça hareket etmesini, tatmasını, baharat eklemesini ve yan yemekleri hazırlamasını izledi. İzlemesi çok seksi bir manzaraydı. Tam bir yetkinlik — ondan yayılan şey buydu.

Bu da Lucy'ye şunu hatırlattı...

"Hey, sana bir şey sormak istiyorum."

"Evet?" Buzdolabından bir demet taze brokoli aldı ve onu kesmeye başladı, sanki onlarca yıldır mutfakta çalışıyormuş gibi bıçağı kullanıyordu.

"Bana dövüşmeyi öğretir misin?"

Bıçak durdu. Cormac başını kaldırdı. "Ne?"

"Yani, bilirsin... Kendini savunma."

Sebzeyi kesmeye devam etti, gözlerinin arasında hafif bir kaş çatma vardı. "Tabii." Tekrar durdu ve onun bakışlarıyla buluştu. "Korkuyor musun? Endişelenecek bir şey yok, Lucy. Seni koruyacağım."

Lucy dudaklarını ısırarak, kalbindekileri açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Güvenliği konusunda ona tamamen güveniyordu, ama başka bir şey daha vardı...

"Kendimi yetenekli hissetmek istiyorum," dedi sonunda. "Son birkaç yıldır, hep yetismeye çalışıyordum gibi hissediyorum, ya da bir sahtekarım, ya da tekrar çökmekten bir adım uzaktayım. Biraz kendini savunma becerisi öğrenmek... yardımcı olabilir diye düşünüyorum."

Kulağa saçma geliyordu. Lucy utanç duydu, ama Cormac akşam yemeği hazırlamaya devam etti ve başını salladı. "Tamam," dedi sonunda. "Yarın başlayabiliriz."

VE BAŞLADILAR. Ertesi sabah, Cormac saat altı da yataktan atlayıp ona giyinmesini söylediğinde Lucy isteğinden pişman oldu.

Lucy inledi. Aynı yatakta uyudukları sadece ikinci geceydi, ama Cormac'ın vücudunun sıcaklığıyla uyanmaya alışmıştı. Şimdi ise battaniyeleri çekip perdeleri açarak sadist bir tarafı olduğunu kanıtlıyordu.

"Sözümü geri alıyorum," diye şikayet etti. "Dövüşmeyi öğrenmek istemiyorum. Uyumayı tercih ederim."

"Çok geç." O, Lucy'nin üzerine eğildi ve alnına sert bir öpücük kondurdu. "Kahveyi hazırlayayım."

Lucy, dairede valizini bıraktığı misafir odasına doğru sürünerek gitti, rahat bir spor kıyafeti giydi, sonra bir fincan kahve ve bir dilim tost yedi. İşleri bittiğinde, Cormac onu misafir odasının karşısındaki, henüz keşfetmediği bir kapıya götürdü.

Orası bir ev spor salonu idi. Arka duvarda bir dizi halter vardı ve yan tarafta düzgünce yerleştirilmiş bir sehpa duruyordu. Cormac geniş açık alana birkaç mat çıkardı ve çıplak ayakla üzerlerine çıktı. Lucy'ye de ona katılmasını işaret etti.

Minder, çıplak ayaklarının altında serindi, mavi plastik kaplaması, Cormac'ın durduğu merkeze doğru adım attığında hafifçe gıcırdadı. Cormac, onu yaklaşırken izledi ve değerlendirdi.

Başının tepesi Cormac'ın omzuna geliyordu. Cormac'ın pazıları Lucy'nin uyluklarından daha büyüktü. Onun gibi bir adama karşı kendini savunması imkansızdı. Bu aptalca bir fikirdi.

"İlk kural," dedi Cormac. "Bir tehditten kaçabiliyorsan, kaçarsın."

Lucy kaşlarını çatı. "Phillips'in kırtasiye dükkanının önünde bize saldıran iki adamdan kaçmadın."

"Benden daha savunmasız beş kişiyi korumam gerekiyordu," diye cevapladı Cormac. "O durumda kaçmak bir seçenek değildi. Ama kendini tehdit altında hissettiğin bir durumda, oradan uzaklaşmalısın."

Lucy başını salladı. "Tamam."

"Hazır pozisyon," dedi Cormac, dizlerini hafifçe bükerek. Kollarını yukarı kaldırdı, avuç içleri Lucy'ye dönüktü.

Lucy, onun ellerini yumruk yapmasını bekleyerek kaşlarını çatı. Ama Cormac avuçlarını yukarıda tuttu ve Lucy onu taklit edince başını salladı. Sonra Lucy'nin etrafında daire çizdi

ve birkaç hafif dokunuşla duruşunu düzeltti. Ayaklarını genişletip dizlerini gevşetmesini söyledi.

"Bu pozisyona geçersen, birinin fikrini değiştirmesi için yeterli olabilir. Küçük kadınların peşine düşenler korkaktır ve senin karşılık vereceğini beklemezler."

Lucy başını salladı. "Tamam. Peki bana saldırırlarsa, onları yumruklayayım mı?"

Cormac başını salladı. Parmaklarını Lucy'nin bileğine doladı ve başparmağını avucunun tabanına sürttü. Eli sıcak ve genişti, parmakları Lucy'nin çok daha küçük olan elini tamamen kaplıyordu. Avucundaki nasırlar, pürüzlü ve sıcak bir şekilde Lucy'nin cildine sürtünüyordu. Dün gece Cormac başını Lucy'nin bacaklarının arasına koyup vakit geçirirken, bu nasırlar Lucy'nin uyluklarını genişletmişti.

Lucy gözlerini kırıştırarak odaklandı.

"Elinin bu kısmını kullan ve burnuna nişan al. Gücün çoğu kalçalarının dönüşünden gelecek." Ellerini Lucy'nin kalçalarına kaydırды ve Lucy'nin karnında bir sıcaklık hissetti.

Yutkundu. "Tamam."

"Böyle." Cormac onun yanında durdu ve gösterdi. Kalçalarını çevirdi ve aynı anda elini patlayıcı bir hareketle uzattı.

Lucy onu taklit etti.

"Güç kalçalarından geliyor," diye hatırlattı ve arkasına geçti. Ayaklarını Lucy'nin topuklarının arkasına koyarken vücudu onun vücudunu gölgede bıraktı, elleri kalçalarına kondu. Lucy kolunu uzatırken birlikte döndüler, Cormac'ın gösterdiği patlayıcı gücü taklit etmeye çalışıyordu.

"Güzel," dedi, elleri kalçalarında kalarak. Üstü biraz yukarı kaymıştı ve Cormac'ın parmak uçları karnındaki çıplak cildi okşadı. Lucy bunu görmezden gelmeye çalıştı, öğrenmeye çalıştığı harekete odaklanmaya çalıştı, ama parmaklarının en ufak bir dokunuşu bile zihnini altüst etmeye yetti.

"Şimdi," dedi Cormac, kolunu Lucy'nin göğsüne dolayarak. "Saldırganın seni böyle tutması durumunda ne olur?"

"Şey," diye cevapladı Lucy. Gözlerini hızla kırıştırarak, elindeki göreve odaklanmaya çalıştı. Ayaklarının altındaki mat, vücutlarının ısısından dolayı sıcaktı ve Lucy çoktan terlemeye başlamıştı. Cormac'ın kolu, göğsünü sıkıca kavrayan çelikten yapılmış gibiydi.

Lucy, onun tutuşundan kurtulmak için çabaladı. Büküldü, ama Cormac da onunla birlikte büküldü. Lucy, Cormac'ın elini tırmaladı, ama Cormac tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Lucy,

kıpırdamaya çalıştı ama bir santim bile kıpırdayamadı.

İçindeki ateş yerini hayal kırıklığına bıraktı. Artık tahrik olmamıştı. Sadece kaçmak, bunu yapabileceğini kanıtlamak istiyordu. Nasıl...

"Yapabileceğin iki şey var," dedi. "Ayağımın kemerine bas ve solar pleksusuma dirsek at. Ayağın rakibinin dikkatini dağıtacak ve tutuşunu gevşetebilir. Solar pleksus, kaslarının anında kasılmasına ve bir saniye boyunca nefes almasını neredeyse imkansız hale getirecektir. Ve bir saniye, ihtiyacın olan tek şey. Sonra birinci kuralı hatırla ve koş."

Lucy dinledi ve başını

salladı. "Deneyin."

Hareket etmedi. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Kollarını göğsüne daha sıkı doladı. Sesi alçaktı, dudakları kulağına yakındı. "Lucy. Dene. Bana zarar vermezsın."

Lucy öfkeyle nefes alıp kendini hazırladı. Bacağını kaldırdı ve tüm gücüyle yere vurdu...

Cormac'ın ayağının hemen yanındaki mat. Onu özlemişti.

"Lucy," diye ikna etti. "Ayağıma bas, bebeğim."

Daha önce hiç çıkarmadığı bir ses, bir tür hayvani hırıltı, dudaklarından çıktı. Bu sefer, tereddüt etmeden Cormac'ın ayağına bastı. O homurdandı ve o da bu fırsatı değerlendirerek dirseğini geriye doğru savurdu.

Cormac bir nefes verdi ve hemen tutuşunu gevşetti. Nefes nefese, bir dizinin üzerine çöktü ve Lucy döndü. Yüzü kıpkırmızıydı ve nefes almaya çalışırken göğsünü tutuyordu.

Lucy ona saldırdı. "Aman Tanrım, Cormac, çok üzgünüm..." Cormac ayak bileklerini yakalayıp bacaklarını yerden kesince Lucy bir çığlık attı. Aniden Cormac üstüne çıktı ve hem kollarını hem bacaklarını tuttu. Lucy onun tutuşuna karşı direndi ve yine o hırıltı sesini çıkardı.

"Bir numaralı kural neydi, Lucy?" diye sordu Cormac, kendini beğenmiş tavıyla onu öfkeliendirerek.

"*Senden* kaçmayacağım," diye karşılık verdi, hala kollarını geri çekmeye çalışarak. "Seni gerçekten inciteceğimden korktum." Ona kasıklarına diz atmak istedi, ama Cormac bunu çok önceden fark etti ve bacağının ağırlığını kullanarak onun bacaklarını biraz daha sertçe sabitledi.

"Bana zarar verdin," dedi, dudaklarında hala o aptalca kendini beğenmiş sırıtışla. Çok incinmiş görünmüyordu. "İlk sefer için çok iyiydi."

Lucy ona öfkeyle baktı. Cormac güldü.

Dilinin ucunda bir cevap vardı, ama Cormac onu öptüğünde bu cevap kayboldu. Onu tutan elleri gevşedi ve Lucy kollarıyla onu sardı, sonra birbirlerinin kıyafetlerini yırtmaya başladılar.

Çıplak kaldıklarında, Cormac onu sırt üstü yatırdı, Lucy üstüne oturdu. Karnının altında bir sıcaklık hissetti, ama öfkesi tam olarak dinmemişti. Penisi ona değiyordu, sert ve sıcaktı, onun ıslaklığına karşı.

"Şu anda solar pleksusuna yumruk atabilirim," diye uyardı onu.

Dudakları kıvrıldı. "Dene bakalım, tatlım."

Sırf kendini beğenmiş olduğu için, bunu yaptı. Adam, Lucy'nin bileğini yakaladı, onu sırt üstü çevirdi ve içine girdi. İkisi de aynı anda nefeslerini tuttular. Dersleri boyunca biriken gerginlik, Cormac'ın kalçalarının her sert itişiyile birlikte doruğa ulaştı ve Lucy'nin içinde patladı. Bu, derin, vahşi ve özgür bir duygu fırtınasıydı. Lucy daha önce hiç böyle sevişmemişti. Hiç bu kadar tamamen, çekinmeden verip almamıştı. Nefeslerini toparlayana kadar, tatmin olmuş ve yapış yapış bir şekilde matların üzerinde yatıp nefes nefese kalmaları uzun sürmedi.

Vücudu her yerinde titriyor ve zonkluyordu, bacaklarının arasındaki boşluk lezzetli bir şekilde ağrıyordu.

"Duş almam lazım," dedi Lucy, hareket etmek istemeden.

Cormac onaylayarak mırıldandı. Minderlerden kalkıp duşa gittiler ve daha sonra, Cormac işe gitmeden önce, Lucy'nin dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Yarın aynı saatte?" diye sordu.

Sabah Cormac perdeleri açıp güneş ışığının gözlerine vurmasıyla bunu pişman olacaktı, ama Lucy hala orgazm sonrası aptallığından muzdaripti. "Evet, lütfen."

Günün sonunda Cormac, polisin Aaron Phillips'i bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydetmediğini öğrenince hayal kırıklığına uğradı. Hem o hem de Elton, adamı bulmak için saatlerce uğraşmışlardı ama hiçbir sonuç alamamışlardı. Stirling gibi küçük bir kasabada bir adam nasıl bu kadar kolay ortadan kaybolabilirdi?

Bilgisayarını kapatıp eve gitmeye hazırlanırken, Elton bilgisayar odasından çıktı ve Cormac'ın masasının karşısındaki duvara yaslandı. Cormac başını kaldırıp sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Anlamadığım şey, Aaron Phillips'in neden bu şekilde dikkatleri üzerine çektiği," dedi Elton. "Sahtecilik işini sürdürüyorsa, neden Lucy'nin peşine düşerek bunu tehlikeye atsın ki? Hiç mantıklı değil. Paul Wendell denen adamı Lucy'nin arabasını havaya uçurmaya ikna ederek işini mahvetti."

Cormac homurdandı. "Biliyorum." Patlama olduğundan beri bu durumun her yönünü düşünmüştü. Bir şeyi gözden geçiriyordu. "Phillips pazar sabahı onunla yüzleştğinde bir şey söylemişti. Onun dairesinde ne yaptığını bildiğini söylemişti."

Elton kollarını kavuşturdu. "Onun da aynı oyuna dahil olduğunu düşündü. Düğün davetiyelerini sahtecilik operasyonu için kamuflej olarak kullandığını mı düşündü?"

"Saçma bir varsayım. Neden böyle düşünsün ki?"

Elton başını salladı. "Ama başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Onun kendisini anladığını düşünmeseydi neden peşine düşsün ki?"

Cormac arkasına yaslanınca sandalyesi gıcırdadı. Kollarını kavuşturdu ve parmaklarını pazılarına vurmaya başladı. "Bana, yerel düğün sektörüne girdiğinde başladığını söyledi. Geçen yıl Düğün Fuarı'na katılması hoşuna gitmemiş ve o zamandan beri durum daha da kötüleşmiş."

"Yani bu olayın geçmişi var. Düğün Fuarı'nı kendisi veya işi için gerçek bir tehdit olarak gördü. Ama neden?"

Hiç mantıklı gelmiyordu. Cormac alnını ovuşturdu ve masasının ahşap desenine bakakaldı. "Onunla konuşacağım," dedi sonunda. "Bu işin aslını astarını öğreneceğim."

Elton homurdandı. "Tamam. Hampstead sistem programlamasına sadece birkaç saatlik işim kaldı. Onlara bu hafta cuma gününe kadar devreye alma tarihi sözü vermiştik. Bunu bitirmemi mi istiyorsun, yoksa Phillips'i aramaya devam etmemi mi?"

Marlon, balayından döndüğünde işi berbat halde bulursa Cormac'ı öldürürdü. Cormac iç geçirdi. "Bitir. Hampstead sözleşmesini zamanında tamamlayacağız. Ben Phillips'i hallederim."

Teknik sihirbazı çalışan başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. Cormac da hemen arkasından binanın ön tarafındaki Karin'in masasına doğru yürüdü.

"Mesaj var mı?"

"Bir bayan aradı ve seninle konuşabilir miyim diye sordu. Adını söylemedi ve ne hakkında olduğunu da söylemedi, ben de ona randevu alması gerektiğini söyledim."

"Numara neydi?"

"Gizliydi. Yaşlı birine benziyordu." Garip. "Tamam. Teşekkürler, Karin."

"Yarın görüşürüz." Ona gülümsedi ve sakladığı çekmecedeki devasa çantasını aldı. Anahtarları şingirdadı ve Cormac, Lucy ofisi kilitleyip arabasına binip uzaklaşana kadar bekledi, sonra kendisi de eve doğru yola çıktı.

Elton ile olan konuşmayı, evine dönene kadar ve asansörde de düşündü. Phillips'in fikrini değiştirdiği bir an olmalıydı. Lucy'nin düğün davetiyeleri satmaktan daha fazlasını yaptığını düşünmesine neden olan bir şey olmuştu ve Cormac bunun nedenini öğrenmeye kararlıydı, ama kapısına yaklaşıırken sesler duydu.

Kaşlarını çatarak kapının kilidini açtı ve içeri girdiğinde bir grup insanın mobilyalarının üzerinde uzandığını gördü.

Annesi köşeden başını uzatıp gülümsedi. "Tatlım! Hoş geldin! Sahte parayı duyduk." "Nasıl duydunuz?"

"Rachael, kayınbiraderinden duymuş," diye açıkladı Ruby. Rachael, Ruby'nin liseden arkadaşıydı ve kayınbiraderi polis karakolunda 911 operatörü ve gayri resmi kasaba dedikoducusu olarak çalışıyordu, bu da Stirling'in tamamının muhtemelen önceki sabah yaptıkları keşifler hakkında her şeyi bildiği anlamına geliyordu.

"Lucy için endişelendik, bu yüzden uğramaya karar verdik," diye açıkladı annesi.

"Ve onu burada hapsetmediğinden emin olmak için," diye bağırdı Scarlett kanepeden. Omzuna Princess Snowball'u atmıştı ve odadaki gürültülü konuşmalara rağmen kedinin gözleri kapalıydı.

Belki de kedisi erkeklerden gerçekten nefret ediyordu, çünkü Cormac, kedinin Lucy ve şimdi de Scarlett'e olduğu kadar kimseye bu kadar dostça davrandığını hiç görmemişti. Snowball ona karşı kesinlikle bu kadar dostça davranmıyordu ve o da yıllardır ona yemek vererek onu kandırmaya çalışıyordu.

Archer, Cormac'a başını salladı ve kedinin kulaklarını kaşımak için elini uzattı. Prenses Snowball göz kapaklarını araladı, sonra pençesini uzattı ve Archer'ın omzuna koydu.

Hayır, kedi erkeklerden nefret etmiyordu. Sadece Cormac'tan nefret ediyor olabilirdi. Kararsız yaratık. Onu besleyenin Cormac olduğunu bilmiyor muydu?

Lucy oturduğu koltuktan kalkıp, yüzünde hafif bir utanç ifadesiyle yaklaştı. "Annen ve kız kardeşin bir saat önce annemle babamla birlikte geldiler. Onları içeri almamın bir sakıncası yoktur umarım?"

"Sorun değil," dedi Cormac, kalabalığı gözden geçirerek. Annesi, kız kardeşi Archer ve Scarlett'in yanı sıra, Cormac Lucy'nin anne babasını, Amelia ve Leo'yu da gördü. Maggie ve Emory de oradaydı, Scarlett'in karşısında oturuyorlardı. Maggie'nin altın sarısı saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, kocasının kolu omuzlarına dolanmıştı. Dolly ile derin bir sohbete dalmışken, Gus ve Emory de iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Dairesinde hiç bu kadar çok insan bir arada olmamıştı.

"Diğerleri de kısa süre sonra geldi," diye açıkladı Lucy, onun bakışlarını takip ederek. "Görünüşe göre kız kardeşin onları aramış. Annem de Scarlett'in dükkanındaydı, o da Scarlett'e eşlik etti. Sonra Amelia ve Leo'yu aradı. Leo da Emory'nin evinde olan Archer'ı aradı."

"Enginar sosu getirdik!" diye bağırdı Leo, sanki bunun bir önemi varmış gibi.

"Son üç yılda on yedi farklı enginar sosu tarifini denedim ve bu en iyisiydi," diye ekledi Amelia, enginar sosunun birini kendi evinde pusuya düşürmekten daha önemli olduğu konusunda Leo ile aynı fikirdeydi. "Sana hesap tablomuzu gösterebilirim."

"Bebeğim, o senin hesap tablonu görmek istemiyor," dedi Leo, Amelia'nın omuzlarına kolunu dolayarak onu kendine çekip şakağına öpücük kondurdu.

"Gerçekten çok iyi. Malzemeleri ayırdım ve pişirme sıcaklığı ve pişirme kabı gibi değişkenleri denedim. Pivot tablo ve her şey var."

"Sana inanıyorum," dedi Leo sevgiyle.

"Bazı yaygın ikameleri de test ettim, o yüzden o konuda da verilerim var. Enginar sosu aslında çok ilginç."

"Seni ne kadar sevdiğimi hiç söyledim mi?" dedi Leo gülümseyerek.

Lucy, hala ön kapının yanında duran Cormac'a baktı. "Herkes gitmelerini söyleyebilirim," dedi sessizce. "Özür dilerim. Burada misafir olduğumu biliyorum. Annen geldiğinde işler biraz kontrolden çıktı."

Cormac iç geçirdi. "Önemli değil," dedi ve Lucy'nin kulağının arkasına koyu renkli bir saç telini koymak için elini uzattı. Beklenmedik misafirlere yan gözle bakarak, "En azından enginar sosu getirmişler," diye ekledi.

Lucy'nin kıkırdaması her şeyi daha iyi hale getirdi. Annesi birkaç metre ötede onları büyük bir ilgiyle izlediğini hatırlayarak, onu kollarına alıp öpmekten son anda vazgeçti. Cormac başını kaldırıp annesinin bakışlarıyla karşılaştığında, annesinin yüzü aydınlandı.

"Yemek neredeyse hazır," dedi. "Rubes, sen ve kardeşin masayı hazırlayabilir misiniz?"

"Hemen," diye cevapladı Ruby, başını antreye sokarak. "Hadi. Eskisi gibi bu işten sıyrılmana izin vermeyeceğim."

"Ben hiçbir şeyden kaçmadım," diye cevapladı Cormac, kırılgan bir şekilde.

"Tabii, doğru. Annemin en sevdiği çocuğun kim olduğunu hepimiz biliyoruz."

"İkinizi de eşit derecede seviyorum!" Vicky köşeden seslendi.

Ruby, Lucy'ye başını sallayarak "*Yalan*" dedi, sonra ellerini Cormac'ın akşam yemeği için hiç kullanmadığı büyük yemek masasına doğru uzattı. Bunun hiçbir anlamı yoktu, çünkü kimse buraya akşam yemeği için gelmezdi. Gelenler de mutfak adasındaki bar taburelerinde yemek yerlerdi.

Ama herkes mutfak adasına sığmazdı, bu yüzden masanın bir ucundaki iş kağıtlarını kaldırdı ve sandalyeleri saydı. Çekmecelerinin birinin dibinde birkaç servis altlığı buldu ve sonra Ruby ile birlikte herkes için masayı hazırladı. Vicky masaya trivetler getirdi ve ardından masaya güzel bir rosto, patates püresi, dört farklı kavrulmuş sebze (Cormac'ın en sevdiği bal kaplı havuç da dahil), sos ve hatta popoverler koydu.

"Vay canına anne," dedi Lucy'nin yanına otururken. "Bu harika görünüyor."

"Önemli değil," dedi Vicky ve sonra herkese çeşitli yemeklerden kendilerine servis yapmaları için işaret etti. Cormac'ın önüne kesme bıçağını koydu ve Cormac elinden geldiğince rostoyu dilimledi, sonra tabağına yemekleri yığmaya başladı. Çatal bıçaklar tabaklara çarptı ve sohbet akmaya başladı.

Lucy, patlayan arabanın hikâyesini hem sevinen hem de dehşete kapılan dinleyicilere anlattı. Dinleyicilerin yarısı hikâyeyi zaten duymuştu, ama bu önemli değildi. Sonra Stirling Kırtasiye Mağazası'nın önündeki kavgayı tüm uygun hareketler ve ses efektleriyle yeniden canlandırdı. Gülerek ona yaslandı. Yanakları kızarmış ve gözleri parlıyordu. Hâlâ korkuyordu, bunu biliyordu, ama cesurdu.

Yemeğine geri döndü, Lucy'nin bacağına yanında hissettiği sıcaklıktan memnun. Kızartma nemli ve lezzetliydi, patatesler kremi ve

bal kaplı havuçlar yumuşak ve tatlıydı. Uzun zamandır yediği en iyi yemeklerden biriydi.

Tabağını bitirip, popoveriyle sosun son damlasını da silip süpürdükten sonra Cormac ne hissettiğini anladı: memnuniyet.

Ailesi, arkadaşları ve tanıdıklarıyla çevrili, ev yapımı bir yemek yedi ve günün, haftanın gerginliğinin içinden kaybolduğunu hissetti. Hayatın eskisinden daha iyi olabileceğini fark etti. Harika olabilirdi.

Yıllardır insanlardan uzak durmuştu. Çok sevdiği ailesini bile uzak tutmuştu. Onların güvenliğini sağladı ve elinden geldiğince sevdi, ama ilişkilerine kendini kaptırmadı. Onları korudu, ama içlerine girmesine izin vermedi.

Ama o akşam, sandalyesine yaslanıp annesinin ikinci ve üçüncü porsiyon teklifini reddederken, kolunu Lucy'nin sandalyesine attı ve hayatında bu anları özlediğini fark etti.

Annesinin, arabayı mağazanın ön camından geçirdiğini anlatırken sesindeki gururu duyunca, bu kadar pervasız davrandığı için onu boğazlamak istedi, ama aynı zamanda gülmek de geldi içinden. Lucy'yi izlemek ise daha da güzeldi. Amelia ve Leo'nun yeni evinde pizza yerken yaptığı gibi içine kapanmak yerine, gülüyor ve doğuştan bir hikaye anlatıcısı gibi hikayeler anlatıyordu.

Bu insanlardan uzak durmuştu çünkü onların güvenliğinden sorumlu olmak istemiyordu. Annesi ve kız kardeşi dışında, kendisiyle diğer herkes arasında bir uçurum yaratmıştı. En yakın arkadaşı ve iş ortağı olan Marlon bile, muhtemelen gerçek Cormac'ı tanımıyordu.

"Hayır, Cormac bir oyuncak ayıdır," diyordu Lucy masanın diğer tarafındaki Scarlett'e, ama Scarlett pek ikna olmuş görünmüyordu.

"Yumruk atabilen bir oyuncak ayı," diye cevapladı diğer kadın, ona bakarak.

"Tabii ki," dedi Lucy, ona güzel gülümsemelerinden birini göstererek. "Ama o sadece korumak için yumruk atar. Eminim ki hiç kavgaya çıkarmamıştır."

"Bu kesinlikle doğru değil," diye Ruby araya girdi ve herkes güldü. Cormac bile gülümsedi — tam da peçeteyi top haline getirip kız kardeşinin kafasına fırlatmadan önce. Ruby nefesini tuttu ve ona işaret etti. "Sözüm bitti!"

Cormac bile kıkırdadı ve bu tür toplantıları sevdiğine karar verdi. Belki de insanlardan uzak durmak en iyi strateji değildi. Tek istediğinin sevdiklerini taş duvarların arkasına kilitlemek ve onlar için ejderhalarla savaşmak olduğunu düşünmüştü, ama yanılmıştı. Lucy, yumuşak gücü ve demir gibi iradesiyle ona bunu öğretiyordu.

Cormac, birdenbire, ailenin koruyucusu olarak kendine dayattığı izole pozisyonundan daha fazlasını istedi. Topluluğunun bir parçası olmak istedi. Lucy'nin de orada olmasını, gülümseyerek gücüne kavuşmasını istedi.

Dolly ayağa kalkıp tabakları toplamaya başladı ve kısa sürede herkes ona yardım etmeye başladı. Leo ve Amelia, daha önce enginar sosunun bulunduğu tabağı alıp, ilk ayrılanlar oldular. Tabak tamamen temizlenmişti ve çok lezzetli olduğu söyleniyordu. Amelia, şaşırmadan başını salladı. Sonuçta bir hesap tablosu hazırlamıştı.

Dolly ve Gus temizliğe yardım ettiler, kızlarına öpücük verdiler ve Cormac'a veda ettiler. Kendi ailesi de çok geride kalmadı. Archer, Maggie ve Emory ile birlikte ayrıldı ve sonra sadece Scarlett kapının yanında ayakta duruyordu.

"Yarın sabah bootcamp'a geliyor musun?" diye sordu Lucy'ye. "Son zamanlarda tembellik ediyorsun."

"Arabamın patladığını hatırlatmama izin verir misin?"

"Bu mazereti sadece birkaç kez kullanabilirsin," diye cevapladı Scarlett gülerek.

Lucy sahte bir öfkeyle nefesini tuttu. Sonra yumuşadı. "Cormac bana kendini savunma öğretiyor. Tamamen tembel değilim."

"İzin veriyorum," dedi Scarlett ve Lucy'yi kollarının arasına aldı. "Dikkatli ol."

"Olacağım."

Diğer kadına veda ettiler, kapıyı kapattılar ve sonunda yalnız kaldılar. Lucy içini çekti, kollarını Cormac'ın beline doladı ve göğsüne yaslandı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her şey için," dedi basitçe.

Cormac, onu kollarında tutarken saçlarını okşadı. Ev yine her zamanki gibi sessizdi, ama farklıydı. Sessizlik bir şekilde canlıydı. Daha parlaktı.

Lucy'nin şakağına öpücük kondurdu.

Lucy ona baktı. "Yarın matbaaya gidip yeni tasarımımın nasıl olduğunu görmem gerekiyor. Benimle gelir misin?"

"Evet," diye cevapladı.

Lucy gülümsedi, ama gülümsemesi biraz zoraki görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu Cormac.

"İyiyim. Ama çok fazla sosyalleştim. Yorgunum."

Onun şakağına öpücük kondurdu ve kendini zorlayarak bir soru sordu:

"Bu gece kendi yatağında uyumak ister misin?"

Lucy, "Hayır. Sen ister misin?" diye cevap verince Cormac rahatladı. Onu daha sıkı sarıldı. "Hiç de bile."

YİRMİ

ÇARŞAMBA SABAHİ bir başka kendini savunma dersi vardı ve bu ders de ilkiyle hemen hemen aynı şekilde sona erdi: Lucy sırtüstü yatmış, çıplak, tırnaklarını Cormac'ın omuzlarına geçiriyordu.

Ona karşı pek savunması yoktu.

Duş alıp giyindikten sonra Cormac ona bir blazer uzattı. "Gitmeden önce bunu giy," dedi.

Lucy kaşlarını çatı. "Neden?"

"Bu benim kurşun geçirmez blazerlerimden

biri. Giym." Gözlerini kırptı. "Bu ne şimdi?"

"Kumaşında Kevlar'ın yarısı ağırlığında karbon nanotüpler kullanılmış, ama yine de merminin etkisini engelleyebiliyor. Özel yapımı birkaç ay sürüyor, o yüzden benimkini giyeceksin. Sana özel bir tane yaptırmak için ölçülerini alacağız, ama şimdilik bu iş görür."

Lucy giysiye, sonra Cormac'a baktı. "Karbon nanotüpler," diye tekrarladı, kelimelerin anlamını anlamaya çalışarak.

Cormac ceketini havaya kaldırdı ve sabırla başını salladı. "Biri sana ateş edip bu ceketini vurursa, canın acır ama mermi geçmez."

Lucy ceketini elinden aldı ve parmaklarıyla kumaşı hissetti. Normal bir kumaş gibi hissediyordu, belki beklediğinden biraz daha ağırdı. "Aaron'ın bana ateş edeceğine mi düşünüyorsun?" Sorusunun sonunda sesi titredi, son kelimeyi söylerken boğazı düğümlendi.

"Senin arabayı havaya uçurdu. Ya da en azından arkadaşlarından birine bunu yaptırdı."

Lucy omuzlarını indirdi. "Tamam."

"Giyecek misin?"

"Tabii."

Cormac derin bir nefes aldı. Elleri Lucy'nin yanaklarına uzandı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Blazeri giydi. Çok büyüktü, bu yüzden kolları sıvadı ve Cormac'a baktı, sanki ebeveynleri kurşun geçirmez giysiler giyen türden olsaydı, onların giysilerini deneyen küçük bir çocuk gibi hissetti. Ama Cormac memnun görünüyordu, bu yüzden blazeri çıkarmadı. Yakanın birini düzeltti, onu eleştirel bir gözle inceledi ve Lucy'nin göğsünde sıcak bir ısıltı yandı. Hiç kimse onun güvenliğini bu kadar önemsememişti.

Onun güvenliğinden emin olması çok önemliydi, fark etti. Onun yakın çevresine girmesine izin verilmişti, ya da belki de zorla girmiş ve içeri alınmasını talep etmişti. Bu, hiçbir şey karşılığında vazgeçmeyeceği bir hediye idi.

Bodrumdaki otoparka indiler ve Cormac'ın SUV'sine bindiler.

Kapıdan çıkarken, "Baştan bir daha anlatın. Phillips ile ilk etkileşiminiz neydi?" dedi.

Lucy, araba sürerken caddeyi taradı, kurşunların uçuşmaya başlamasını bekliyordu. Yakasını sıkıca kapattı ve kendini gülünç hissetti. Kurşunlar uçup gitmeyince, sorusuna cevap verdi. "Neredeyse üç yıl önceydi," diye başladı. "Farklı kağıtların ağırlığını hissetmek için dükkânına gittim, böylece nasıl olduklarını ve ne kadar ücret alabileceğimi anlayabilecektim. Tezgâhın arkasındaydı ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Karton, pamuk ve keten, farklı mürekkepler hakkında konuştuk. Çok yardımcı oldu."

"Ona düğün davetiyesi tasarladığını söyledin mi?"

Lucy kaşlarını çatı. "Evet. Şimdi düşününce, tuhaf bir tepki vermişti."

"Ne dedi?"

"Aslında söylediği şey değil, bana attığı bakıştı. Sanki beni yeni bir gözle görüyormuş gibi." Omurgasından aşağı akan ürpertici hissi hatırlayarak yutkundu. "Ondan sonra hemen oradan ayrıldım."

"Sana tuhaf bir bakış attığında ne hakkında konuştuğunuzu hatırlıyor musun?"

"Üç yıl önceydi Cormac. Tam olarak hatırlamıyorum. Muhtemelen ona grafik tasarım okuduğumu ve kendi işimi kurmak için heyecanlı olduğumu söylemiştim. Onunla konuşarak çok şey öğrendiğimi söyledim ve zaman ayırdığı için teşekkür ettim."

"Neyin üzerine tuhaf tepki verdi? Hangi kelimeler?"

Lucy'nin göğsü sıkıştı. Sinirli bir şekilde omuz silkti. "Bilmiyorum! Kağıt için keten ve pamuğun avantajlarını konuşuyorduk. Pamuk ve keten karışımını sevdiğimi söyledim, çünkü yüksek fiyat etiketi olmadan ketenin dayanıklılığını ve dokusunu elde edebiliyorsun. *Kağıt hakkında* konuşuyorduk. Kim kağıt hakkında tuhaf davranır ki?"

Lucy yüzünü buruşturdu. Kağıt konusunda kimlerin garip davrandığını biliyordu: sahte para yapmak için kağıt kullananlar.

"Ve o zaman mı sana sataşmaya başladı?"

"Birkaç hafta sonraydı, ama evet. Arabamın arkasından bir paket çalındı. Online mağazamda birkaç tuhaf yorum belirdi."

"Ne yazmışlardı?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Sadece gerçek müşterilerden gelmediğini biliyordum. 'Invitations Etc. yüksek fiyata düşük kaliteli ürünler sunuyor' gibi şeyler yazıyorlardı. Tek yıldızlı, genel kötü yorumlardı. Yorumlara kibar ve profesyonel bir şekilde cevap veriyordum, sipariş numaralarını bana e-posta ile göndermelerini, böylece sorunu çözebileceğimi söylüyordum ve yorumlar kayboluyordu. Bu belki yarım düzine kez oldu, sonra durdu. Onun yapıp yapmadığını bilmiyorum. Herhangi biri olabilir."

"Tamam," dedi Cormac ve Main Street'e dönerek kasabayı geçip matbaaya ulaşmak için yola çıktı.

Köprüye girdiler. Lucy, son anda şeridini değiştirmek isteyen büyük bir kamyonun arkasında dururken suyu izledi. Köprü hafifçe titredi ve Lucy nehrin akışını izledi. "Onunla gerçekten konuştuğum tek diğer zaman Amelia'nın düğününden hemen sonraydı. Camilla'nın fırınına zorla girilmesi gibi tüm o çılgın olaylar yaşanıyordu ve acil bir sipariş için özel bir kağıt türüne ihtiyacım olduğu için yine onun dükkanına gitmek zorunda kaldım. Öyle yapmıyormuş gibi davransa da beni hemen tanıdı. Biraz kaba davrandı, yarı beni görmezden geldi, yarı bana bağırdı."

"Ne oldu?"

"Gazeteyi satın alıp parasını ödedim. Kasada kibarca sohbet etmeye çalıştım ama o bana sadece alaycı bir şekilde baktı."

"Ne dedin?"

"Herkesin söylediği şeyi söyledim! "Frank Goodhew'un şirketinin tatilinde olanları duydun mu?" dedim ve o sadece "Senin bununla ne alakan var?" dedi. Ben de biraz şaşırdım ve "Hiçbir alakam yok."

Stirling'de karanlık bir taraf olduğunu fark etmemiştim' dedim. Bana tuhaf bir şekilde baktı ama ben ödemeyi çoktan yapmışım, o yüzden oradan ayrıldım."

Sessizliğe büründü, ama aklında bir şey vardı ve bunu Cormac'a anlatması gerekiyordu. "Sence o da benim sahtecilik yaptığımı mı düşündü? Terör bölgesi derken bunu mu kastetti? Düğün davetiyeleriyle alakası yok muydu?"

Cormac hiç tereddüt etmedi. "Evet," dedi. "Bir şekilde, senin onun işinden pay almaya çalıştığını kafasına takmış."

Lucy'nin ciğerlerinden hava boşaldı. Başı dönüyordu. Düşüncelerini toparlamaya çalışırken, önlerindeki arabaya odaklandı. "Ne zamandır bundan şüpheleniyordun?"

"Faturayı bulduğumuzdan beri." "Ve hiçbir şey söylemedin mi?"

"Gerçek bir kanıt yok, ama mantıklı olan tek şey bu. Aksi halde neden senin arabayı havaya uçursun ki, bir mesaj vermek için değilse? Alt karın yorumu çok anlamlı. Senin dükkanını gözetlediğini ve onu tehdit etmeye çalıştığını düşünmüş olmalı."

"*Ama... neden?* Altın harflerin mürekkep kalitesinden tam on dakika boyunca konuştum. Ona, tarih kartı için üzerinde çalıştığım tasarımı gösterdim. Ve ondan önceki sefer de kağıt hakkında konuşmuştuk, Tanrı aşkına. Tam bir kırtasiye meraklısıydım!"

"Sahteciler de bu ayrıntıları bilmeli," dedi Cormac. "Mürekkepler, kağıtlar, filigranlar. İyi bir sahtecilik ayrıntılarda gizlidir. Para ne tür kağıttan yapılır?"

Lucy ona dönüp baktı. Kalbi çarparak telefonunu çıkardı ve internete sordu. "Pamuk ve keten bezinin özel bir karışımı" diye okudu.

Cormac uzun bir nefes verdi.

"Çoğu kağıt pamuk ve ketenden yapılır," diye itiraz etti Lucy. "O tek cümleyi tamamen bağlamından koparıp alamaz. Alabilir mi?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Cormac somurtkan bir şekilde.

Lucy'nin omuzlarına ağır bir yük bindi. İç çekerek, başını koltuğun arkasına yasladı ve Stirling'in geçip gitmesini izledi. İlkbaharın sonlarında güzel bir Çarşamba günüydü, güneş parlıyordu, kasaba çiçeklerle doluydu. Köprüyü geçtiler ve kasabanın ticaret merkezine doğru ilerliyorlardı. Çiçek sepetleri, süslü ışık direklerine asılıydı. İnsanlar dükkanların önünde dolaşıyor, gülümsüyor, kahve alıyor, arkadaşlarıyla buluşuyorlardı.

Ve bu güzel görünümün ardında, Aaron Phillips gibi pislikler bu harika kasabayı ceplerini doldurmak için kullanıyordu. Amelia, Leo ile birlikte şirketinin tatil yerinde hırsızlığı ifşa ettiklerinde benzer bir şey yaşamıştı. Camilla, tefecinin pençesinden kurtulmaya çalışırken kasabadaki suç unsurlarıyla karşılaşmıştı. Ve şimdi Lucy de bunun tadını çıkarıyordu.

Stirling görüldüğü kadar parlak ve temiz bir yer değildi.

"Aaron Phillips benimle buluşuyor, kağıtlarla ilgili söylediklerimi yanlış yorumluyor ve sahte para bastığımı düşünüyor. Tehdit ediyor. Açıkçası oldukça hafif bir terör kampanyası başlatıyor, ta ki geçen yıl Düşün Fuarı'na gitmem onu çileden çıkarana kadar. Öfkeleniyor. Fuara tekrar gitmeye karar verdiğimde, beni korkutmak için arabamı havaya uçuruyor ve bu sırada kendi suç örgütünün varlığını ortaya çıkarıyor. Doğru mu anladım?"

Cormac başını salladı ve matbaacının bulunduğu sokağa döndü. "Düşün Fuarı ile ilgili önemli bir şey vardı."

Dükkanın önüne park ettiler ve Cormac motoru durdurdu. Çevresini gözden geçirdi, Lucy'ye arabada kalmasını söyledi, sonra dışarı çıktı ve caddeyi baştan aşağı süzdü. Lucy onu izledi, burada olduğu için minnettardı. Yalnız olsaydı, tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını bilemezdi.

Cormac kapısını açtı ve matbaa kapısına kadar birkaç metre yürürken onu korudu.

"Arkama geçeceksen kurşun geçirmez blazerin ne anlamı var? Benim blazeri senin vücudundan daha kurşun geçirmez, Cormac."

Onu görmezden gelerek kapıyı açtı ve Lucy içeri girdi. Lucy içeri girip tezgaha doğru yürürken Cormac kapıyı gözetledi. Lucy'nin örnekleri basılırken dükkanda beklediler. Lucy örnekleri inceleyip memnun kaldı, baskıların parasını ödedi ve arabaya geri döndü.

Yine şehrin diğer ucuna gelmişlerdi ve Lucy rahatlamaya başlamışken, arabanın telefon sistemi çaldı.

Cormac konsoldaki ekrana baktı. "Elton," dedi cevap verdikten sonra.

"Patron. O iki haydutun kullandığı arabayı buldum."

Cormac, kollarını kavuşturup ona dişlerini gösteren Lucy'ye baktı. "Sakin beni bırakıp benim adıma canavarlarla savaşmaya gitme."

"Merhaba Lucy," dedi Elton.

"Merhaba, Elton. Araba nerede?"

"Şehrin doğusundaki küçük bir av köşkü," diye cevapladı Elton.
"Adresini sana göndereceğim."

"Nasıl buldun?" diye sordu Lucy şaşkınlıkla.

"Yüksek mevkilerde arkadaşlarım var," diye cevapladı Elton.

"Chrissie senden CCTV görüntülerini incelemene yardım etmeni istedi, değil mi?" dedi Cormac, şerit değiştirme işaretini yaptı ve otoyoldan uzaklaştı. "Polis departmanımızın bir IT bölümü olmaması benim suçum değil.

Onlar için küçük bir program yazdım, hepsi bu. Süreci hızlandırmak için vatandaşlık görevimi yapıyorum, böylece bilgisayarlar bizim için işi yapsın. Bu sayede bazı bilgiler edindiysen, bu gayet adil."

"Aferin." Cormac telefonu kapattı.

Lucy ona bakmak için döndü. İlk bakışta rahat görünüyordu. Parmakları direksiyon simidinin kenarına hafifçe vuruyor, dirseği pencere çerçevesine dayanmıştı. Ama Lucy gözlerinde hesaplamayı, nefesinin derinleşip yavaşladığını görebiliyordu.

Cormac rahat değildi. Savaşa hazırды.

"Yanlış yöne gidiyorsun," dedi Lucy, Cormac'ın binasına giden sokağa döndüğünde.

"Seni eve götürüyorum."

"Ne yapmaya?" diye sordu

Lucy. "Keşif."

"Cormac," diye homurdandı Lucy, ki bu ses tonu kendi kulağına bile pek etkileyici gelmedi. "Sen beni öldürmeye çalışan adamla yüzleşirken ben senin dairenizde saklanmayacağım."

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim."

"Sunumunu bitirmelisin."

"Neredeyse bitti," dedi Lucy. "Örnekler harika görünüyor, şimdi sadece pratik yapmam gerekiyor. Senin için endişelenirsem bunu yapamam."

Cormac yer altı otoparkına girdi ve yerine park etti. Motoru durdurdu ve ona baktı. "Seni güvende tutmam gerek," dedi ve bakışlarındaki savaş hazırlığı biraz yumuşadı, böylece Lucy orada gizlenen korkuyu görebildi.

Elini onun koluna koydu. "Cormac," dedi nazikçe, "bütün hafta boyunca beni güvende tuttun. Senin dairenize saklanamam, sana ne olduğunu bilmeden

ne olduğunu bilmeden. Bana yardım etmeme izin ver. Seni bu karmaşaya sokan benim."

Cormac çenesini sıktı, ama anahtarı çevirip arabayı geri çıkardı. Otoyola girip şehirden çıktılar, Stirling'den birkaç mil uzaklaştıklarında daha küçük bir yola saptılar. Manzara tepelik, ormanlık ve çiftlikler ve birkaç küçük ev grubuyla noktalanmıştı.

Kırmızı bir ahır geçtiler ve bir at başını kaldırıp onların geçişini izledi. Sonra tekrar ağaçların arasına girdiler ve hafif bir yokuşu tırmanarak ormanın derinliklerine doğru ilerlediler.

"Bunun için polisi beklememiz gerekmediğinden emin misin?" diye sordu Lucy. Cormac homurdandı. "Onlar ne yapacaklar ki?"

"Şey, kötü adamları tutuklayacaklar mı?"

Cormac cevap vermedi. Lucy, onun söylediklerini düşündü, yetkililerin onu gençken nasıl hayal kırıklığına uğrattığını. Cormac çocukken polis kötü adamları yakalamak için orada değildi ve muhtemelen her şeyi kendi başına halletmesi gerektiğini düşünmüştü.

"Plan nedir?"

Cormac uzun bir nefes verdi. "Etrafa bir bakacağız, Elton'ın onları gözetleyebilmesi için bir kamera kuracağız."

"Kameran var mı?"

Başını salladı. "Arkada yedek ekipmanlarım var."

"Oh." Lucy, "ekipman"ın tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu ama başını salladı.

Elton'ın gönderdiği adresi geçtiler ve birkaç kilometre ileride bir çakıl yola saptılar. Cormac arabayı birkaç çam ağacının dallarının altına park etti ve motoru durdurdu. Sonra SUV'nin bagajına gitti, onu açtı ve çelikten yapılmış uzun siyah bir kutunun kilidini açtı. Lucy, onun kolunun yanından bakmak için uzandı.

İlk fark ettiği şey silahtı. Cormac silahı kılıfına koyup kemerine taktı, sonra kutunun kenarında düzgünce sarılmış siyah bir çantayı aldı. Çantaya bir sürü şey attı: bir bıçak, biraz ip, biraz koli bandı, bir torba kablo bağı, içinde kamera gibi görünen bir kutu ve dürbün, diğer şeyler. Lucy, polisin gelip onu aramamasını umdu, çünkü bu eşyaları açıklamak kesinlikle zor olacaktı. Görünüşe göre "kötü adamları yakalama" çantası, "seri katil kaçıran" çantasına çok benziyordu.

Cormac, omuzlarına askıları geçirdi, yüzünde sert bir ifade vardı. Sonra kutuyu kapattı, bagajı kapattı ve ona döndü. Elini kaldırıp yanağına dokundu, sonra eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi.

"Keşke evde kalsaydın," dedi sessizce.

"Biliyorum, ama yapamam. Bunu düzeltmem gerek."

"Sana bu kadar değer vermem beni korkutuyor."

Lucy'nin kalbi onun sözleriyle yumuşadı. Sözleri açıktı, yüzü ciddiye. Lucy parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü. "Sana yardım etmeme izin ver," dedi sessizce, "sonra ikimiz de eve gidelim."

Adam iç geçirdi, sonra başını salladı. "Amaç, kamera kurulup çalışır hale getirilirken kimseye görünmemek. Sonra da buradan çıkacağız. Anladın mı?"

"Anlaşıldı," dedi Lucy, yetkin görünmeye çalışarak, ama başaramadığını düşünerek.

Cormac onu tekrar öptü, şefkatle, sonra bir adım geri attı. Av köşkünün yönüne bakarken yüz hatları uzaklaştı. Gözleri ağaçları taradı ve vücudu hareketsiz kaldı. Saldırmaya hazır görünüyordu. Değişim ince ama belirgindi ve Lucy'nin omurgasında hafif bir ürperti yarattı.

Yutabileceğinden fazlasını ısırıldığını hissetti.

Cormac ona bir bakış attı, çenesini eğdi ve ağaçların arasına doğru yola çıktı.

YİRMİ BİR

Önceki gece yağmur yağmıştı ve zemin ıslaktı. Lucy, Cormac'ın sessiz adımlarını takip etmeye çalıştı, ancak köklerin üzerinde takılıp yüzüne dalların çarptığını fark etti. Bu hiç de çekici bir iş değildi.

Ormanlık arazide ilerlerken, Cormac ormanı tarayabilmek için ara sıra durdular. Lucy'nin kalbi tüm bu süre boyunca deli gibi çarpıyordu. Ayaklarının altında kırılan her dal, çalılardaki her hışırtı, dallardan dallara atlayan her sincap midesini ağzına getiriyordu.

Bu iş için uygun değildi, ama Cormac'ın bunu tek başına yapmasına izin vermeyecekti.

Bu düşünce kararlılığını güçlendirdi. Cormac onu kabul etmiş ve şımartmış, onu kurşun geçirmez nanotüplerle sarmalamıştı, ama o işe yaramaz değildi. Baskı altında çökmeyecekti, en azından bugün değil.

Geçtiğimiz haftalar, özellikle Dügün Fuarı'ndan bu yana geçen dört gün, Lucy'ye değerli bir ders vermişti. Evet, satış departmanında çalışırken çöküntü yaşamıştı, ama bu artık onu tanımlamıyordu. Tasarımlarını o kadar iyi satabilmişti ki, Juniper and Sage'de ekibe sunum yapma fırsatı kazanmıştı. Ateşli Aaron Phillips ve onun iki kötü adamıyla yüzleşmiş ve hayal bile edemeyeceği bir sahtecilik planını ortaya çıkarmıştı.

Ve şimdi buradaydı, ağaçların arasında gizlice dolaşıyor, işi sonuna kadar götürüyordu. sonuna kadar izliyordu.

Şimdi pes etmek, yaralanmak ya da ölmek anlamına gelirdi. Bu, Cormac. Bu bir seçenek değildi. Lucy yıkılmayacaktı. Başarısız olmayacaktı. Omuzlarındaki baskıyı taşıyacak ve kendine yetenekli olduğunu kanıtlayacaktı.

Kendisinde olduğunu bilmediği içsel gücün kapağını açtı. Birkaç derin nefes aldı, nabızı yavaşladı ve paniğini kontrol altına alabildi.

paniklemesini kontrol altına aldı.

Cormac'a yardım etmek için buradaydı, tıpkı onun kendisine yardım ettiği gibi. Onu bu karmaşaya sokan oydu ve onunla tek başına yüzleşmesine izin vermeyecekti.

Onun profiline bakarak, daralmış gözlerini, gergin kaslarını gördü. Bu, işleri kendi başına halletmeye alışkın bir adamdı. Dünyayı omuzlarında taşıyordu ve bu yükü kimseyle paylaşmıyordu. Geçen hafta boyunca, hayatındaki çok az sayıda önemli insana ayrılmış olan içsel kutsal alanına onu da kabul ettiğini biliyordu.

Lucy onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

O, onunla birlikte buradaydı ve burada kalacaktı. Bu, onun için doğru adamdı. Tüm inatçılığı, aşırı koruyuculuğu ve otoriterliğiyle. O, ona bir çalı arkasına çömelmesini işaret edip yanına aynı pozisyonda çömeldiğinde, Lucy'nin içinde bir kesinlik oluştu.

Cormac'ı seçiyordu. Onu bırakmayacaktı. "Sen ve ben," dedi sessizce.

Cormac ona bakmak için döndü, aynı kesinlik onun gözlerinde de yansıyor. "Sen ve ben, Lucy."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Cormac sırttı, sonra başını çalının yönüne doğru eğdi. Yavaşça ayağa kalktılar ve yeşilliklerin üzerinden ötesindeki manzarayı seyrettiler.

Ağaçlar seyrekleşince, eski bir kulübenin yan tarafı göründü. Yıpranmış tahtalar yaşlılıktan grileşmişti ve çatı yosun ve yapraklarla kaplıydı. Kirli pencerelerden görünen manzara, kirli perdelerle engellenmişti ve binanın arka ve yan tarafını saran verandada paslanmış ve kirli hurdalar dağılmıştı.

"Orada," dedi Cormac, sesi neredeyse bir fısıltıydı. Binanın önüne doğru başını salladı, orada tanıdık bir araba park etmişti, ön tamponu çökmüştü, kahverengi renkli kaputu birkaç gün önce üzerine düşen cam parçalarıyla çizilmişti, yan tarafındaki ahşap kaplaması ise hala sağlamdı.

Meaty ve Lanky'nin Crown Vic station wagon'u. Lucy dişlerini sıktı. Onları bulmuşlardı.

Av köşkünü tarayarak hareket olup olmadığını kontrol ederken kalbi hızla çarpmaya başladı. Her şey sessizdi.

Cormac yavaşça hareket ederek sırt çantasını çıkardı ve fermuarını açtı. Kamerayı ve kablo bağlarını çıkardıktan sonra, onlara en yakın olan evin ön köşesindeki uzun çam ağaçlarından birini işaret etti.

"Kamerayı o ağaca bağlayacağım," dedi ona.

Lucy onun kolunu tuttu. "Seni görecekler."

"Ağaçları siper olarak kullanacağım ve çabuk olacağım. Sen gözcülük yapmalısın. Dışarıdan biri gelirse bana işaret et."

"Nasıl?"

"Islık çalabilir misin?"

Lucy başını salladı. "Hayır."

"Al." Cormac orman zemininden bir çubuk aldı. "Beni uyarmak için bunu gövdeye üç kez vur."

Lucy kaşlarını çatarak sopayı aldı. Buraya geldiği için pişman olmuştu, ama bu Cormac'ın burada tek başına kalacağı anlamına geliyordu. Eğer buraya gelmeseydi, onu koruyacak kimse olmayacaktı. Kendini hazırlayarak başını salladı. "Gözcülük yapacağım."

"İyi." Geldiği yoldan geri dönüp ağaçların arasında dolaşmaya başladı, o kadar akıcı hareket ediyordu ki Lucy bile onu takip etmekte zorlanıyordu. Lucy eve dönüp beklemeye başladı.

Elindeki sopa kabuklu ve hafif nemliydi. Davul olarak kullanacağı gövdeye yaklaşarak kulübeyi gözden geçirdi.

Bir hareket, bakışlarını yan pencereye çekti. Kirli perdelerin arkasında biri duruyordu. Lucy nefes nefese kaldı ve sessiz kalmaya çalıştı. Cormac'ın kaybolduğu yere bir bakış attı ve tam da onun, kamera için en iyi yer olarak belirlediği ağacın yanında gizlice ortaya çıktığını gördü.

Bir kuş cıvıladı ve Lucy irkildi. Çam iğneleriyle kaplı zemin, hafifçe düşen dizine yumuşak bir iniş sağladı ve çalıların içine yuvarlanmadan kendini tuttu. Kuş sesinin geldiği yöne bakarak, kulübeye geri döndü.

Pencerenin arkasındaki kişi hareket etti ve başka biri de onu takip etti. Lucy'nin ağzı kurumuştı. Sopasını sıkıca tuttu ve vurmaya hazır olarak gövdeye doğru eğdi. Cormac yaklaşık yirmi metre uzakta, açık alanda, kablo bağlarıyla uğraşıyordu.

"Acele et," diye dudaklarını oynattı, onu göremese ve duyamasa da, sonra kulübeye geri döndü.

Biri yan kapıdan çıkarsa, Cormac'ı hemen görecekti.

O zaman ne olacaktı? Lucy ne yapabilirdi ki? Elinde sadece bir sopa vardı.

Cormac bir şey düşürdü ve Lucy onun küfür ettiğini duyduğunu sandı. Uzakta bir motor gürültüsü duyuldu. Lucy'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki

, kalp atışlarından başka hiçbir şey duyamıyordu, ama motorun yaklaştığından emindi.

Av köşküne giden çakıl yola mı döneceklerdi?

Cormac'ı görecekler miydi? Dost mu düşman mı? Polis miydi?

Küçük nefesler alan Lucy, omurgasından bir damla terin aktığını hissetti. O bu iş için uygun değildi. Tek yapması gereken gözcülük etmekti, ama paniklemenin eşiğindeydi.

Çakıl sesleri arabanın yaklaştığını gösteriyordu. Cormac'ın hareketleri hızlandı ve Lucy sopasını tutarak bagajı vurmaya hazırlandı. Neden bu kadar uzun sürüyordu? Neden daha hızlı hareket etmiyordu?

Perdeler kıpırdadı ve bir siluet yan kapının yanından geçip yan kapının yanında belirdi. Buzlu camın arkasından çok şişman, etli bir adamın silüetini görebiliyordu.

Çat!

Sopayı sandığa vurdu.

Çat!

Aynı şeyi tekrar yaptı ve üçüncü vuruş için geri çekildi, ancak sopa gevşek bir şekilde sallanıyordu, ikiye bölünmüş ve nemli bir kabukla birbirine yapışmış haldeydi.

Cormac çalılara atladı ve orman zeminine daldı. Lucy onun omzunun kenarını görebiliyordu, ama kulübeden görülebiliyor muydun bilmiyordu.

Farlar Crown Vic'in arkasını aydınlattı ve ikinci bir araba yanına park etmek için içeri girdi. Aynı anda, av kulübesinin yan kapısı açıldı ve Meaty dışarı çıktı, hemen arkasından Lanky de çıktı. Lucy artık onun adını biliyordu, ama Paul Wendell onun zihninde sonsuza kadar Lanky olarak kalacaktı ve kardeşi de sonsuza kadar Meaty olarak kalacaktı.

Cormac, Lucy'nin yanına sürünerek yaklaşırken sürücü kapısı açıldı. Ona başını salladı, sonra sürücüyü görebilmek için çalıların dallarını kenara itti.

Meaty önlerinde durarak görüşlerini engelliyordu.

Lucy, sanki bu Meaty'nin vücudunun arkasındaki şoförü görmesine yardımcı olacakmış gibi gözlerini kısarak baktı. Aaron Phillips olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki?

Ama bu düşünce Lucy'nin aklından geçer geçmez, kabinden üçüncü bir kişi çıktı. Aaron, evin ön tarafına doğru ilerlerken yan verandada ayak sesleri yankılandı ve binanın köşesindeki üç ahşap basamağı inerek zemin seviyesine indi.

"Gelmişsin," dedi. "Çok uzun sürdü."

Cevabı bir kadın verdiğinde Lucy irkildi. "Burada olduğum için minnettar olmalısın," dedi ve Meaty kenara çekildi.

Lucy onu tanımak için bir saniyeye ihtiyaç duydu, ama tanıdığında tüm vücudu dondu.

Kadının boyalı kırmızı saçları bolca vardı ve başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı. Rhonda, Düğün Fuarı'ndaki kayıt masasındaki kadın.

Yanında duran Cormac nefesini tuttu. O da onu tanıdı. "İşte payın," dedi Rhonda, Aaron'a bir zarf uzattı.

Aaron zarfı aldı ve içine baktı. "Anlaşma böyle değildi," diye tısladı. "Bu sadece yarısı."

Rhonda dudaklarına parlak bir gülümseme yapıştırdı. Lucy'nin kanı dondu. O gülümsemeyi tanıyordu. Düğün Fuarı standında gördüğünde, dostça bir gülümseme olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise ona çok aç bir köpekbalığını hatırlatıyordu. "O kızın arabasını havaya uçurduğunda anlaşma değişti. Seninle uğraşmak çok zahmetli. Alacağın tek şey bu," dedi kadın soğukkanlılıkla.

Meaty, Aaron'a baktı, o da başını salladı. Aaron kollarını kavuşturdu ve kadına döndü. "Sana hiçbir şey vermeyeceğiz. Bize söz verdiğin parayı öde, yoksa hiçbir şey alamazsın."

"Kimse senin bokuna dokunmak isteyecek mi sanıyorsun, şimdi kimsenin gözünde itibarın kalmadı? Bu alabileceğin en iyi anlaşma."

"Anlaşma yok."

Rhonda'nın yanakları kızardı. Zarfı geri kapıp arabasına attı. "Patron bundan hoşnut olmayacak," dedi.

"Patron borcunu ödesin. Artık bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor olmalı."

Rhonda dilini şaklattı. "Yarın aynı saatte geleceğim." Sonra arabasına binip uzaklaştı.

Aaron öfkeden titriyordu, yüzü kızarmış, yumrukları sıkılmıştı. Meaty ve Lanky, Rhonda'nın arabasını takip ederek birkaç adım öne çıktılar, ama Rhonda ustaca geri geri giderek kısa sürede gözden kayboldu.

Hareket, Lucy'nin bakışlarını evin yan tarafına çekti. İçeride başka biri vardı. Cormac hareket edince onun kolunu tuttu ve başını kulübeye doğru eğdi. Cormac çalıların arasından baktı ve üç adam merdivenlerden yukarı çıkıp verandadan geçip

yan kapıdan içeri girene kadar hareketsiz kaldı. Kapı çarpınca buzlu cam tıkırdadı ve sessizlik çöktü.

Cormac uzun dakikalar bekledikten sonra sırt çantasını alıp ayağa kalktı, vücudu çömelmiş haldeydi. Lucy de aynısını yaptı ve Cormac'ın iki parmağının hareketini takip ederek geldikleri yöne doğru geri döndü. Kalbi, tüm bu zorlu yolculuk boyunca boğazında kalmıştı. Beyaz kuyruklu bir geyik önlerine atlayıp ormana dalarak gözden kaybolduğunda, Lucy çirkin bir çığlık attı, sonra dudaklarını sıkıca kapattı ve geriye doğru sendeledi.

Geyik, Lucy'den daha korkmuş bir şekilde uzaklaştı.

Arabaya binip Stirling'e yarı yolda geldiklerinde ancak derin bir nefes alabildi. "Peki," dedi, aralarında çöken yoğun sessizliği bozarak. "Bu beklenmedik bir şeydi."

YİRMİ İKİ

CORMAC doğrudan Elite Security ofislerine gitti. Yüzü solmuş ve yumrukları sıkılmış olan Lucy'ye ara sıra bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Lucy başını salladı, sonra yüzüne bakarak yalan söyledi: "Evet." Dudaklarından uzun bir iç çekiş kaçtı. "Demek Rhonda, ha."

"Ofise vardığımızda bunu konuşalım," dedi ve SUV'nin ısıtmasını açtı. Hava güzeldi, ama Lucy titriyordu. Onu yanına almamalıydı, ama kasaba sınırını geçip Stirling'e girdiklerinde Lucy uzun bir nefes aldı ve "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Bugün bana güvendiğin için."

Cormac bir anlığına ona baktı. Güneş ışığı yüzündeki yumuşak hatları ortaya çıkardı ve koyu saçlarını altın rengi parıltılarla süsledi. "Harika iş çıkardın," dedi, ki bu doğrudu.

"Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, kendimi o kadar yetenekli hissediyorum," diye itiraf etti. "Hayatımı çok dar bir alanda yaşadığımı fark etmemi sağladın. Çok daha fazlasını yapabilirim."

"Yapacaksın," diye cevapladı Cormac, boğazı düğümlenerek. "O sunumu yapıp büyük bir sözleşme kazanacaksın."

Gülümsemesi gergindi, ama yine de gülümsüyordu. Bu bir gelişmeydi. Yanaklarına biraz renk geldi ve Lucy başını koltuk başlığına yasladı. "Bu hayatımın en çılgın deneyimi oldu, ama kendim hakkında bazı şeyleri fark etmemi sağladı. Kendimi saklıyordum. Sen benim kayanın altından çıkmama yardım ettin."

"Eğer benim istediğim gibi olsaydı," dedi Cormac, "bunu patlayan araçlar ve katil kırtasiye adamları olmadan yapardım."

Lucy kıkırdadı ve Cormac'ın omuzları gevşedi. Lucy iyi olacaktı. Cormac rahat bir nefes alabilirdi.

Ofislere girdiklerinde, çelik kapı kilitlendi ve tüm personel güvenli bir şekilde kapının arkasında kaldı. Cormac, Lucy'yi Elton'ın komuta merkezindeki sandalyelerden birine oturttu ve diğer adama keşfettiklerini anlattı.

Sam yaklaşp kapı pervazına yaslandı ve yüzünü buruşturdu. "Ona iyi bir bayan demiştim," dedi, çenesini sıkarak. "Genelde insanları iyi okurum."

"Şimdi neden ikiniz hakkında sorular sorduğunu anlıyorum," dedi Lucy. Cormac, Lucy'nin dizlerini kollarının arasına almasına bakarak hoşnutsuz bir ifadeyle ona baktı. Lucy küçük ve savunmasız görünüyordu. Ama Lucy onun bakışını karşıladı ve "Bilgi toplamaya çalışıyordu ve sana ağır kutuları taşımama yardım ettiğini söylediğimde, bunu açıkça bir tehdit olarak algıladı. Seni oraya kendi suç operasyonumun bir parçası olarak, güç gösterisi için getirdiğimi düşünmüş olmalı," dedi.

"Eğer o Phillips'in sahtecilik işlerinin aracısıysa, Düğün Fuarı'nı dağıtım etkinliği olarak kullanıyor olmalılar," dedi Cormac.

"Göz önünde saklanıyorlar," diye ekledi Elton başını sallayarak. "Mantıklı. Ve bu, Düğün Fuarı'na devam etmenin onları neden kızdırdığını açıklıyor."

Güvenlik kapısına gelen bir vuruş, hepsinin başını döndürdü. "Kapıyı aç, McKenna," diye bağırdı bir erkek sesi — Ricky. Dedektif buradaydı ve belli ki mutlu değildi.

Cormac ayağa kalktı, geçerken bir an durup Lucy'nin omzuna elini koydu ve güvenlik kapısını açıp Ricky'yi güvenli alana almadan önce iç kameraları kontrol etti.

Dedektif ona alaycı bir şekilde baktı. "Aracınızın neden belirli bir av köşküne giderken görüldüğünü bana anlatmak ister misiniz?"

"Teknik destek için bizim kaynaklarımızı kullanıyorsun, bununla uğraşman gerekiyor, Dedektif."

"Lanet olsun, Cormac!" Ricky burnunun köprüsünü sıktı. Arkasında, Chrissie yarı pişman, yarı sinirli görünüyordu.

Cormac ikisini içeri almak için kenara çekildi ve arkalarından çelik kapıyı kapattı. Onlara kahve ikram etti ve mutfak tezgahındaki kutudan bir donut aldı. Donutu ısırdı ve odanın diğer ucundaki Lucy'nin bakışlarıyla karşılaştı. Lucy gülümsedi ve Cormac biraz daha iyi hissetti.

Herkes ofis mutfağında sıcak içecekleri ve donutlarıyla toplandı.

"Geri çekilmeniz gerekiyor," dedi Ricky sert bir sesle. "Bu resmi bir polis soruşturması."

"Biz sadece ormanda yürüyüş yapıyorduk, Dedektif."

Rick, Cormac'a sert bir bakış attı. "Biz aynı taraftayız, Cormac. Bize engel olursan, durum değişebilir."

Cormac dişlerini sıktı. İçini kaplayan acı duyguyu engelleyemedi. Dedektifin şimdi onun tarafında olduğunu iddia etmesi çok güzeldi, ama yirmi beş yıl önce neredeydi? Annesi giriş holünün fayansları üzerinde yatarken, şakağında bir kesik varken kanarken neredeydi? İhtiyaç duyulduğunda kurtarıcılar neredeydi?

"Bir kamera yerleştirdik," dedi Lucy ve tüm kafalar ona döndü.

Cormac, onu kollarına alıp uzaklaştırmamak için ellerini yumruk yaptı. Lucy'nin çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirmesini izledi. Bu kadar ilgi görmeyi açıkça sevmiyordu, ama konuştuğunda sesi sakindi. "Bir kadının arabayla gelip Aaron Phillips'e para vermeye çalıştığını gördük. Kamera çalışıyorsa, her şeyi kaydetmiştir."

Ricky, bir an daha dayanamayacakmış gibi görünüyordu, ama elini ağzına götürüp Cormac'a baktı.

Lucy'nin müdahalesi, Cormac'ın aklına biraz mantık getirmesine yardımcı olmuştu. Lucy haklıydı, polisle işbirliği yapmaları gerekiyordu. Kendi başına hareket edemezdi. Risk bu kadar yüksekken olmazdı. Sadece kendini belaya sokardı.

"Elton?" diye sordu.

Diğer adam elektronik odasında idi. "Anladım," diye cevap verdi ve herkes büyük ekranlarda görüntüleri izlemek için odaya toplandı.

Cormac, izlerken ellerini Lucy'nin omuzlarına koydu. Ekranlarda oynayan sahneye bakarken Lucy'nin kasları seğirdi ve titredi. Cormac, Lucy'nin bir saat önce vücudunu saran korku ve adrenalin hissini hatırladığını biliyordu. Onu eve götürmesi gerekiyordu.

Cormac'a yaslanarak, Lucy başını onun koluna dayadı. Cormac'ın göğsünde bir şey yerleşti. Onun sandalyesinin arkasında durdu, ellerini omuzlarına koydu ve videoyu izledikleri birkaç dakika boyunca onun yakınlığından rahatlık duydu, Lucy doğrulduğunda ancak ellerini çekti. Kalbi biraz daha düzenli atıyordu ve zihni daha berraktı. Lucy'nin varlığı onu tahmin ettiğinden daha fazla sakinleştirmişti.

"O kadının kimliğini öğrenin," dedi dedektif yanındaki memura. "Expo organizatörlerini arayın ve bulabildiğiniz tüm detayları öğrenin."

Şafak sökünce o kulübeye gideceğiz," dedi ve Elton'a döndü. "O kamera bütün gece kayıt yapacak mı?"

"Evet. Herhangi bir hareket veya ses olursa uyarılar ayarlayabilirim."

"Yap," dedi Rick, sonra Cormac'a döndü. "Uzak durmayacağını biliyorum," dedi, "bu yüzden sana bir teklifte bulunacağım. Bizimle gelebilirsin. Seni resmi olarak danışman olarak işe alacağız. Ama yetkili benim."

Cormac öfkeleni, ta ki Lucy koltuğundan başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşana kadar.

Sonra çenesini indirdi. "Anladım."

"Güzel. Yirmi dört saatten az vaktimiz var, millet. Yapacak işlerimiz var ."

LUCY, Cormac'ın kalesine adım attığında bir iç çekiş bıraktı. Cormac, karakola giderken onu evine bıraktı ve daha sonra ona bakacağına söz verdi. Lucy sabah arabayla gitmeyecekti; sunumunu bitirip prova yapması gerekiyordu.

Son birkaç günün heyecanından sonra, bilgisayarının başına oturup çalışmak garip geliyordu. Grafik tasarım çok sessiz, çok yalnız bir işti, ama aynı zamanda sakinleştiriciydi. Lucy'nin zihni yavaşlayıp tipografi ve kompozisyona odaklandıkça vücudu da yavaş yavaş gevşedi. Hafta başında oluşturmaya başladığı sunum dosyasını açtı ve dünyadan koparak slaytları düzenlemeye başladı.

Bu, onun iyi olduğu bir şeydi ve Expo'dan bu yana olan her şey, ona daha fazlasını başarabileceğini kanıtlamıştı. Daha büyük düşünebilirdi. Aklına koyduğu her hedefi başarabilirdi.

Evet, satış kariyerinde başarısız olmuştu. Beyninin onu uzun ve acı verici bir ölüm sarmalına sürüklemesine izin vermişti.

Bu bir daha olmayacaktı.

Lucy artık daha güçlüydü ve Cormac da onu destekliyordu.

Prenses Snowball, Lucy çalışırken saatlerce onun ayaklarının dibinde kıvrılmış yatıyordu, ara sıra oturma odasının zemininde dolaşan güneş ışığını takip ediyor, sonra geri dönüp Lucy'nin bacaklarının etrafında dolanıyordu. Kedinin varlığı rahatlatıcıydı ve Lucy'ye Cormac'ı hatırlatıyordu. Onun karmaşıklığını, duygularının derinliğini, çoğu insandan uzak duruşunu. Lucy kediye baktı, sonra eğilip Snowball'un

yumuşak, koyu renkli tüylerini okşamak için eğildi. Aslında Cormac, insan şekline bürünmüş devasa bir kedi idi. Lucy onu okşadığında, tıpkı bu şekilde, mırıldanıyordu bile.

Ön kapının kilidi döndüğünde, Lucy dışarısının karardığını fark etti. Saatlerce çalışmış, yemek yemek veya tualete gitmek için bir kez bile kalkmamıştı. Sunum sunumu tamamlanmıştı ve örnekleri hazır. Sunumu zaten bir düzine kez gözden geçirmişti ve yarın Belinda ve ekibiyle buluşmadan önce bir düzine kez daha prova yapacaktı.

Cormac, yüzü gergin, vücudunun her yerinde yorgunluk ve stres izleri olan bir halde fuayede belirdi. Lucy dizüstü bilgisayarını kapattı ve ona doğru gitti. Kollarını boynuna doladığı anda, Cormac titreyerek bir nefes aldı ve onu kendine çekti.

Uzun bir süre öylece durdular, birbirlerinin kokusunu içlerine çekerek, dokunuşlarından rahatlık aldılar. Lucy'nin ait olduğu yer burasıydı.

Cormac geri çekildi ve elini Lucy'nin çenesine kaydırды. "Bu iş bittiğinde," dedi, "seni güzel bir restorana götüreceğim."

"Patlayan arabalar yok mu?"

Cormac iç geçirdi. "Hayır, Lucy. Patlayan arabalar yok. Kavgalar yok. Kimse sana zarar vermeye çalışmayacak. Bunu denemek istiyorum, gerçekten. Sen ve ben."

Lucy eridi. Cormac'ın ne demek istediğini tam olarak anladı: aralarında olan şey, sadece içinde bulundukları stresli durumdan dolayı gelişen bir şey değildi. Aralarında, stres ve zorunluluktan doğan bir tür şehvetten daha fazlası vardı. O, randevu geceleri, sıradanlık, normallik istiyordu.

Lucy de bunu istiyordu. Tek fark, onların birbirlerine ait olduklarını kanıtlamak için bir akşam yemeğine ihtiyaç duymamasıydı. Bunun kesin olduğunu zaten biliyordu.

"Bundan sonra seni bırakmayacağım," diye uyardı onu. "Umarım bunu biliyorsundur."

Cormac'ın dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Omuzlarını aşağı çeken gerginliğin bir kısmı eridi. "Bu iyi, çünkü ben de aynı fikirdeyim. Seni seçtim Lucy ve seni bırakmayacağım."

"Sen ve ben," dedi Lucy.

"Sen ve ben."

"Sonsuza kadar," diye ekledi, çünkü öyle hissediyordu. Cormac gibi başka kimse yoktu. Onu kabuğundan çıkaran, onu güçlendiren,

ona düşündüğünden çok daha fazlasını yapabileceğini gösteren başka kimse yoktu.

Başparmağıyla Lucy'nin yanağını okşadı ve başını onun başına eğdi. Dudakları birbirine değmeden bir an önce Cormac, "Sonsuza kadar," diye fısıldadı.

Onu sertçe öptü, bir kolunu sırtına doladı, diğerini saçlarına geçirdi. Lucy onunla çevriliydi, ona sarılmıştı ve başka hiçbir yerde olmak istemiyordu. Onu sıkıca tutuşundan, ertesi günün getireceği şeylerden ne kadar endişeli olduğunu hissedebiliyordu.

Lucy de endişeliydi, ama aynı zamanda sakın de hissediyordu. Aralarında olan şey gerçektir. Sonsuza dek sürecekti. Bu kesinliği, inkar edilemez bir şekilde onun üzerine çöktü.

O, Cormac'ın elini tutup yatak odasına götürdü. Yatağa düştüler ve birbirlerinin kollarına sardılar. Giysiler bir anda kayboldu ve Lucy, aşık olduğu adama sarıldı.

Sönükleşen akşam ışığında, Cormac koyu mavi gözleriyle ona baktı, bakışlarında bir yemin vardı. Vücudu odadaki gölgelerle şekillenmiş, Lucy ellerini onun sert omuzlarına ve kollarına gezdirirken Cormac onun üzerinde duruyordu.

İki buçuk hafta önce, onun önünde durmuş, bir geyik yavrusu gibi titreyerek, ondan yardım istemişti. Onun nasıl bir adam olduğunu bilmiyordu — iyiliğini, derinliğini, şefkatini.

Vücudunu onun üzerine eğdi ve ona dünyayı vaat edencesine öptü. O da onu öptü ve içini çekerek, tam anlamıyla tatmin olduğunu hissetti.

Vücutlarını kullanarak birbirlerine gerçeği söylediler. Her dokunuş, her öpücük, her tat ile Lucy, Cormac'a onu tamamen istediğini gösterdi ve o da aynı duyguyu paylaştığında bunu hissetti. Dudaklarını boynunda gezdirdi ve yarın her şeyin değişeceğini bilerek, birlikte hareket ederken nefesini tuttu.

Yarın, korkularıyla yüzleşecek ve sunumunu yapacaktı. Cormac, hayatındaki kötü adamla yüzleşecek ve onu adalete teslim edecekti. Ondan sonra her şey farklı olacaktı.

Ama bu gece birbirlerine sahiptiler ve bu yeterliydi.

YİRMİ ÜÇ

CORMAC, Lucy'den ayrılmak istemiyordu. Şafak sökmeden uyandı ve onun yavaş, rahat nefeslerini izledi, tek istediğinin o olduğunu biliyordu.

Son birkaç hafta içinde Cormac'ta bir anda bir değişiklik olmuştu. Önceden iş, görev ve ailesi vardı. Şimdi ise hepsi vardı ve bir de Lucy.

Onun yumuşaklığı, gücü, inatçılığı. Onu dünyadaki tüm kötülüklerden korumak istiyordu, buna Aaron Phillips ve onun gibiler de dahildi.

Şimdi, Cormac o adamı her zamankinden daha fazla ezmek istiyordu. Lucy'yi tehdit eden ve bununla paçayı sıyıran kimse olmaması için elinden geleni yapacaktı. O Lucy'nin, Lucy de onun idi. Sonsuza kadar. Bunu kendisi söylemişti.

Lucy uykusunda homurdandı ve bir tutam saç yüzüne düştü. Cormac uzanıp saçları kulağının arkasına koydu, sonra eğilip alnına bir öpücük kondurdu. Lucy uykulu bir inilti çıkardı, başını Cormac'ın omzuna yaklaştırdı, eli onun çıplak göğsünde kaydı.

Kendini ondan ayırması birkaç uzun dakika sürdü. Lucy, sadece avucunu kalbinin üzerine koyarak onu o noktaya sabitlemişti.

Ama odadaki ışık siyahtan griye dönerken, Cormac kalkması gerektiğini biliyordu. Yataktan kayarak çıktı ve duşa girdi, sonra savaşa hazırlandı ve kahvaltı yaptı. Yatak odasına geri döndüğünde, Lucy gözlerini ovuşturuyordu.

Elindeki kahve fincanı, Lucy'nin yatağının yanındaki komodinin üzerine koyduğunda yumuşak bir ses çıkardı. Lucy bunu gördü, iç geçirdi ve parlak gülümsemesini gösterdi. "Sen benim kahramanımsın."

"Sadece kahve."

"Cormac," dedi, başını yastığa yaslayabilmek için kendini kaldırarak, "yatakta kahve içmek."

Gülümsedi ve bir elini battaniyeyle örtülü bacağına koydu.

Lucy onun bakışlarına karşılık verdi ve derin bir iç çekişle, "Gitme zamanı mı?" dedi.

O başını salladı. "Sam seni toplantına götürmek için gelecek. Binanın dışında bekleyecek ve sonra seni eve götürecektir. Blazeri giyeceksin."

Kız ona küstahça küçük bir selam verdi. "Evet, efendim."

Adam parmaklarıyla kadının uyluğunu sıktı. "Lucy, ben ciddiğim."

Kızın eli erkeğin elini kapattı, başparmağı erkeğin bileğini okşadı. "Biliyorum. Giyerim. Sadece bana emir verdiğinde sana sataşma isteği duyuyorum."

"Bazen sana emir vermemi seviyorsun," diye cevapladı Cormac, kaşlarını kaldırarak.

Lucy'nin yanakları pembeleşti ve ona düz bir bakış attı. "Yatak odasında neyi sevip neyi sevmediğim bu konuşmanın konusu değil, Cormac." O güldü, sonra öne eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

"Dikkatli ol."

"Sen de."

Dili ucunda üç kelime vardı, ama onları zar zor geri tuttu. Şimdi duygularını dökmek için uygun bir zaman değildi. Onu burada tek başına bırakmak zorunda olduğu, Aaron Phillips ve arkadaşlarının parmaklıklar ardına girmesini sağlamak zorunda olduğu bir zamanda değil. "Öğleden sonra görüşürüz," dedi onun yerine.

O başını salladı ve kahvesine uzandı, Cormac ise yapması gerekeni yapmak için onu yatak odasında bırakıp çıktı.

Günün sonunda, Lucy'ye zarar vermek isteyen herkes hapse girecek, etkisiz hale getirilecek ya da ölecekti. Bu, Cormac'ın tutmayı planladığı bir sözdü.

Cormac sevdiği insanları korurdu. Bu, onun DNA'sına yazılmıştı. Hırsızlar onun çocukluğunu elinden aldıkları anda, bu onun ruhunun derinliklerine kazınmıştı. O asla değişmeyecekti ve bugün, sadece duruma ayak uydurup yapılması gerekeni yapması gereken zamanlardan biriydi.

Çünkü Lucy'yi seviyordu. Onun donutlarını yediğinde öfkeyle nefesini tuttuğu anda ona aşık olmuştu. Ya da belki de ona hayvan dediği ve dairesinden çıkmasını söylediği, sonra da melek gibi gülümsediği anda aşık olmuştu. Belki de Düğün Fuarı'nda, standına uğrayan her yeni müşteriye karşı parıldadığını gördüğü gün ona aşık olmuştu.

Onu koruyacaktı, bu ona sağlığını, güvenliğini, hayatını mal olsa bile. O buna değerdi, çünkü o Lucy'ydı.

LUCY kahvesini içti ve Cormac'ın arkasından kilitlerin yerine oturmasının sesini dinledi. Başını başlığa yasladı ve dakikalar geçtikçe ışığın parlaklaşmasını izledi. Işık hâlâ gümüşü renkteydi, güneşin altın ışınları henüz delip geçmemişti.

Bugün daha gergin olacağını düşünmüştü, ama zihni sakindi.

En son boğulduğu zaman, ilgisini çekmeyen bir ürün için konferans salonunda sunum yapıyordu. Başarana kadar numara yapıyordu —ve sonra başarısız oldu.

Şimdi ise durum farklıydı. Kendi tasarımlarını tanıtacaktı ve kendi yeteneklerine inanıyordu. Juniper ve Sage'in kurumsal ekibinin karşısına çıkıp *kendini* satacaktı. Bir kez olsun kendini değerli hissediyordu.

Cormac, kahvesini tam da sevdiği gibi sütlü ve şekerli yapmıştı. Bir yudum daha alırken, bu kadar kısa sürede hayatını değiştiren adamı düşündü.

Lucy, *onun kendisini* değiştirmedığını fark etti. O sadece Lucy'nin utanç ve mahcubiyet altında gömülü olan özgüvenini ortaya çıkarmasını sağlamıştı. Onu tanıdığı andan itibaren yetkin biriymiş gibi davranmıştı ve

Lucy'nin buna uymaktan başka seçeneği yoktu.

Ve Cormac'ın haklı olduğunu keşfetti. Lucy yetenekliydi. Sıfırdan kurduğu kendi işini yürütüyordu. Yalnız kalmak istese bile satış yüzünü takınabilirdi. Zorbalara karşı koyabilir ve Cormac ağaca gizli kamera yerleştirirken nöbet tutabilirdi.

Lucy, tehlikenin ilk belirtisinde kaçmaya hazır, titreyen bir yavru geyik değildi. Akıllı, becerikli ve kararlıydı.

Bugünkü sunumun başarılı olup olmadığı önemli değildi. Lucy azimle devam edecekti. Kendi başarısını kendisi yaratacaktı.

Yataktan kalkıp ayak parmaklarını yatak odasındaki kalın halının üzerinde gezdirirken, Lucy sırtını düzeltti ve gülümsedi. Sonra kalktı ve büyük toplantısı için hazırlandı.

Bu sefer baskı altında çökmeyecekti. Kendi canavarlarıyla savaşacak ve kazanacaktı.

YİRMİ DÖRT

Polis karakolunda tanıdık bir uğultu vardı. Fırtına öncesi enerji gibiydi, konser sırasında ışıklar söndüğünde ve grup sahneye çıkmadan önce havada hissedilen heyecan gibiydi.

Şef, komşu polis departmanlarından yardım istemişti, çünkü karakol polis memurlarıyla doluydu. Cormac, odanın arkasına yaslanarak Dedektif Holden'ın brifingini dinledi. İşini kurduğu yıllar boyunca Stirling Polisi ile sık sık birlikte çalışmıştı; olay yerlerine gitmeleri için onları uyarmış, ekibi sorumlu olduğu olaylar hakkında onlara bilgi vermiş ya da büyük etkinliklerin güvenliğini planlamaya yardımcı olan bir danışman olarak çalışmıştı.

Bu odadaki insanlar iyi insanlardı ve Cormac, yıllar boyunca onlarla kurduğu ilişkiler sayesinde burada olduğunu biliyordu. Rick ona defolup gitmesini söyleyebilirdi ve bu onun hakkı olurdu.

Ama Rick, Cormac'ı tanıyordu; Cormac'ın, değer verdiği kadın söz konusu olduğunda uzak durmayacağını biliyordu.

Böylece Cormac, brifinge kabul edildi ve yoluna çıkmaması konusunda sıkı talimatlar aldı. Av köşküne yaklaşırken güvenlik risklerini gözlemleyip tavsiyelerde bulunabilecek bir danışman olarak geçici olarak işe alınmıştı, ancak harekete geçemezdi.

Brifing sona erdiğinde, dedektif doğruca ona doğru yürüdü. "Sen arabada kal, McKenna," dedi Rick.

Cormac dudaklarını sıktı. "İlk seferinde duydum, Dedektif. İkinci ve üçüncü seferinde de."

"Seni arabada götürerek sana iyilik yapıyorum, ama bu davayı mahvetmene izin vermeyeceğim. Bu adamları yakalamak için kurallara uymamız gerekiyor."

Cormac dişlerini sıkarken arka dişleri ağrıdı. "Anladım." "Güzel. Gidelim."

Kasabadan geçtiler, polis araçları ve sivil araçlardan oluşan konvoy, sabahın bu erken saatlerinde uyanık olan ve etrafta dolaşan birkaç kişinin dikkatini çekti. Cormac, vücudunda dolaşan adrenaline duyularını keskinleştirdi. Sakinleşti, nefesini yavaşlattı, kalp atışlarını kontrol etti.

Bunu Lucy için yapıyordu. Gelecekleri için. Ona söz verdiği sonsuzluk için.

Otoyoldan çıkıp, kulübeye giden kırsal yola saptılar. Cormac, kulübedeki kameradan gelen canlı videoyu izlediği telefonunu kontrol etti.

"Hareket yok," dedi dedektife. Rick başını salladı. "İyi."

Konvoyun çoğu av kulübesinden bir mil önce saptı. Dikkat çekmeden mülke olabildiğince yaklaşmak için büyük bir tarlayı çevreleyen bir köy yolunu kullandılar ve sonra araçlardan indiler. İşler ters giderse ve biri kaçarsa diye, av kulübesine giden yolun iki ucuna iki sivil polis arabası park edildi.

Cormac dedektifin arabasından indi ve derin bir nefes aldı. Hava inek gübresi, çimen ve çam iğneleri kokuyordu. Hedeflerden onu ayıran ağaç sırasına bakarak, mülke baskın yapma zamanının gelmesini diledi.

Ama Rhonda'nın bir kez daha ortaya çıkmasını beklemek zorundaydılar. Onu Phillips çetesiyle ticaret yaparken yakalarlarsa, sahte belgeleri kimin için satın aldığını bulabilirlerdi. O zaman sorunu kökünden çözebilirlerdi.

Böylece Cormac kendini bir kez daha ormanda sürünürken buldu. Etrafındaki memurlar, her biri tam olarak hangi pozisyonu alacağını bilerek, yayıldılar. Mülkü kuşatacak ve kritik anda saldırıya geçeceklerdi.

Cormac'ın görüş alanı daraldı. Av kulübesinin çatısı görünür hale gelince, kalbi hızla çarpmaya başladı. Sakin kalmak için çok uğraştı, ama tek görebildiği Lucy'nin patlayan arabası ve onu minibüse bindirip Sam'e onu güvenli bir yere götürmesini söylediğinde ona attığı şaşkın bakıştı.

Bu insanlar onun yüzüne o bakışı koymuştu. Yıllarca onu terörize etmişlerdi, peki ne için? Onun da kendileri kadar çürümüş olduğunu varsayarak kendilerini tehdit altında hissetmişlerdi.

onlar kadar çürümüş olduğunu varsayarak kendilerini tehdit altında hissetmişlerdi. Sadece kendine bir hayat ve iş kurmaya çalışan bir kadını rakip olarak görmüşlerdi.

Bu doğru değildi.

Cormac'ın sevdiği kadına zarar verip paçayı kurtaramazlardı.

Kalın yaprakların altında çömeldi, kararlılığı onu bir battaniye gibi sardı. Her geçen dakika gün daha da aydınlanıyordu, güneş masmavi gökyüzünde yükseliyordu. Kasabayı pisliklerden arındırmak için güzel bir gündü.

Bu düşünce sinirlerini yatıştırırken, Cormac beklemek için yerleşti. Ve bekledi. Ve bekledi.

BU ARADA, Lucy de kendi hazırlıklarını yapıyordu. Bugün, birçok yönden hayat değiştiren bir gün olacaktı. Cormac, Phillips'in yarattığı karmaşayla uğraşırken, o işini bir sonraki seviyeye taşıyacaktı. Kendi içindeki şeytanları yenip, kendine güvenen takım elbiseli erkeklerle dolu bir konferans odasının onu durduramayacağını kanıtlayacaktı. O, Invitations Etcetera'dan Lucy Barlow'du. Önceki başarısızlıkları ne olursa olsun, bu anlaşılmayı hak ediyordu.

Sam zili çalana ve Cormac'ın kapısında olduğunu söyleyene kadar kendine güveni tamdı. Onu içeri aldı ve bilgisayarını ve ürün örneklerini topladı. Üzerinde çalıştığı iki yeni tasarım mükemmel ve kusursuz görünüyordu. Onları dizüstü bilgisayarının yanındaki çantasına koydu ve Sam'e döndü. Başını salladığında, kalbi heyecandan çarpıntı yaptı. Asansör onları bodrum katındaki otoparka indirirken avuçları terlemeye başladı ve arabaya doğru yürürken bacakları titriyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Sam arabayı

çalıştırırken. "Hayır," diye cevapladı Lucy.

Sam gülümsedi ve çıkışa doğru yöneldi. Güneşin parladığı, çiçek sepetleri ve dalgalanan yeşil yapraklarla süslü bir sokağa çıktılar. Bahar yazın gelmesiyle birlikte hızla geçiyordu ve Stirling halkı bundan doyamıyordu. Lucy, güneşlik elbisesiyle küçük bir kızın sokağın sonunda bulunan arkadaşına doğru koşarken, annesinin arkasında koşarak ona bağırıldığını izledi. Biraz ileride, bir grup kadın yoga matlarını kollarının altında tutarak bir stüdyonun önünde durmuş sohbet ediyordu.

Burası yaşamak için harika bir yerdi ve Lucy, ait olduğu yerin burası olduğunu biliyordu.

Mutlu kasaba halkını geride bırakarak yola devam ettiler. Lucy uzun bir nefes aldı ve gergin sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

"Harika bir iş çıkaracaksın," dedi Sam, otele giden uzun yolu açan kapıya doğru dönerek.

Juniper and Sage ekibi, kasabanın hemen dışındaki Old Road Hotel'de kalıyordu. Kasabanın en lüks mekanıydı, ağaçlar ve çiçeklerle çevrili etkileyici bir yolu vardı. Otelin taş duvarları gri ve sağlamdı, yerinden kıpırdamazdı, yemyeşil manzarada kalıcı bir özellikti. Gerçek bir kaleye benziyordu.

Lucy'nin kalbi hızla atıyordu. Araba otel arazisini geçerken yavaşladı ve bina önlerinde beliriverdi.

O duvarların içinde bir yerde, Lucy'nin geleceği belirlenecekti. Ya geleceğini güvence altına alacak büyük bir sözleşme kazanacak ya da her satış için mücadele etmeye devam etmek zorunda kalacaktı.

Derin bir nefes alan Lucy, düşünmek için kendini yeterince sakinleştirdi. Bunu yapabiliyordu

Sam kapının önüne park etti ve arabadan indi. Lucy'yi içeriye kadar geçirdi, lobiye gözden geçirdi ve başını salladı. "İşin bittiğinde burada olacağım."

Kafasını salladı, sonra resepsiyona gidip toplantısını sordu. Üçüncü kata yönlendirildi; orada birkaç toplantı odası, bir spor salonu ve bir spa vardı. Asansörde Lucy kurşun geçirmez ceketini çıkardı ve koluna katladı. Gideceği yerde ona ihtiyacı olmayacaktı.

Asansör sarsılarak durdu ve onu dar bir koridora çıkardı. Halı koyu kahverengiydi ve üzerinde soluk desenler vardı, duvarlar da buna uygun yumuşak krem rengindeydi. Duvarlar sıradan, lüks sanat eserleriyle süslenmişti. Duvardaki tabelaya bir göz attı ve talimatlara uyarak toplantı odalarına doğru sola döndü.

Her adım bir öncekinden daha zordu. İdamına, başarısızlığa doğru yürüyordu. Uzak toplantı odasından gelen konuşma sesleri kulağına ulaştı ve Lucy derin bir nefes aldı.

Durakladı, bir elini duvara dayadı ve gözlerini sıkı kapattı.

Anılar onu sardı. Onu , ona mahkumiyetini ilan eden konuşmasını yaptığında alaycı bir şekilde güldüğünü hatırladı. Uzunlarındaki donmuş hissi, beyninin yavaş ve halsiz hale geldiğini hatırladı. Korkunç bir andı. Berbat bir başarısızlıktı.

Ama bu farklıydı, diye hatırlattı Lucy kendine. Av köşkünün yakınlarında, onun için kendini tehlikeye atan Cormac'ı düşündü. Onu gizlendiği yerden çıkarmak için sevdiği gülümsemesini düşündü. Ondan çaldığı donutu ısırdığı zamanki yüzünü, gözlerindeki meydan okumayı düşündü.

O meydan okumaya göğüs germiştı, buna da göğüs gerecekti.

Bir kez daha derin bir nefes alan Lucy, omuzlarını düzeltti ve konferans odasına girdi. Diğer konferans odalarına benziyordu, sadece biraz daha güzeldi. Aynı uzun masa ve aynı deri sandalyeler vardı, ama duvarlardan birinde projektör ekranının etrafında ahşap paneller vardı. Kapının karşısındaki duvar, otel bahçesine ve ötesindeki ormana bakan büyük bir pencereydi.

Lucy içeri girdiğinde Belinda ayağa kalktı ve sıcak bir gülümsemeyle, "Lucy. Bizi bulabildin mi?" dedi.

"Hiç sorun değil," dedi Lucy, diğer kadının elini sıkarak. "Bu manzara muhteşem!"

Odadaki herkes aynı fikirde olduğunu belirten sözler söyledi ve Lucy'nin omuzları gevşedi. En dışa dönük halini takınarak gülümsedi ve bilgisayarını kurmaya başladı. Kendini tanıtırken numuneler dağıttı ve teknik donanım kurulduğunda projektör ekranını açarak sunumuna başladı.

Her şey bulanıklaşmıştı. Juniper ve Sage'e bir tasarımcı olarak sunabileceği şeyleri dikkatlice hazırlamış, markasını oluşturma yolculuğuyla ilgili ayrıntıları da eklemişti. Yıllar boyunca yarattığı ve onu rakiplerinden ayıran, çağdaş ve klasik unsurları harmanlayan özel karışımına odaklanmıştı. Örnek tasarımlarını dağıttığında, tüm yöneticilerin onları inceleyip, çevirip, birbirlerine başlarını salladıklarını görünce kalbi küt küt attı.

"Düğünler dışında başka işler de yapıyor musunuz?" diye sordu masanın ucunda oturan ciddi, kaşlarını çatmış bir adam. Belinda, onun adının William Sage olduğunu, şirketin sahiplerinden biri olduğunu söylemişti. Saçları beyazdı, yüzü temiz tıraşlıydı ve bu tür toplantılara başkanlık etmeye alışkınmış gibi sandalyesine yaslanmıştı. Lucy örnekleri dağıttıktan sonra masaya ilk atan oydu.

Lucy'nin içgüdüğü bir anlık bir tepki verdi. O, daha önce ona meydan okuyan adama o kadar benziyordu ki, geçmişı bugüne yansıtan çift görmeyi gözlerini kırparak gidermek zorunda kaldı. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve

"Kendi işimde düğün davetiyelerine odaklanıyorum, ancak farklı projelerde sizinle çalışmaya hazırım. Yelpazemi genişletme fırsatını memnuniyetle karşılarım" dedi.

Adam homurdandı, ama Belinda Lucy'ye ince bir göz kırptı. Ekipten birkaç soru daha geldi ve sonra her şey bitti.

Belinda gülümseyerek ayağa kalktı ve onu asansöre kadar geçirdi. "Seni çok sevdiler," dedi.

"Öyle mi?"

Belinda güldü. "Oh, evet." "Bay Sage bile mi?"

"O zorlu bir adamdır, ama evet, o da kabul etti. Şimdi detayları konuşacağız, ama yarın gün sonuna kadar teklifimizi posta kutuna göndermeyi umuyorum."

Lucy gülümsemesini saklayamadı. "Haberinizi bekliyorum."

Tekrar el sıkıştılar ve Lucy asansöre bindi. Kapılar kapanıp asansör hareket etmeye başlayana kadar bekledi, sonra zıplamaya başladı ve heyecanla çığlık attı. Başarmıştı. *Başarmıştı!*

Korkusuna ve geçmişine rağmen, Lucy oraya girmiş ve onlara kendi değerini göstermişti. Cormac'a anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ona teşekkür etmeliydi; onun etkisi olmasaydı, buraya gelmek için gereken özgüveni bulabilir miydi, şüpheliydi. Onun içindeki potansiyeli gören ve onu ortaya çıkaran oydu. Herkes ona, altına gerilen güvenlik ağını kullanmasını söylerken, ona inanan oydu.

Kalbi hafiflemiş, uzuvları gevşemişti. Blazerini tekrar giydi, göğsüne sıkıca sarıldı ve yakasını kokladı, Cormac'ın kokusu çoktan kaybolmuş olsa da. Ona gününün nasıl geçtiğini anlatmak için *sabırsızlanıyordu*. Çok gurur duyacaktı! Yanaklarındaki ağrı daha da artacaktı, çünkü Lucy bütün gün gülümsemeyi bırakamayacağını biliyordu.

Ta ki asansör durup kapılar açılana ve Lucy diğer tarafta Aaron Phillips'i görene kadar. Saçları alnına yağlı tutamlar halinde düşmüştü, kıyafetleri buruşuk ve kirliydi. Gözlerinde, apartmanında onunla yüzleştiği zamanki aynı ateşli bakış vardı ve bu, Lucy'nin boğazındaki çığlık duyulmadan önce kesilmesine neden oldu.

"Merhaba Lucy," dedi ve asansöre uzanarak onu yakalamaya çalıştı.

YİRMİ BEŞ

CORMAC'IN BOĞAZI KAŞINDI. Orman etrafında nefes alıp verirken, bir sivrisinek kulağının etrafında vızıldıyordu. Zaman yavaşça akıp gidiyordu, bir saniye diğerine uzanıyordu.

Bu dayanılmazdı.

Saatine baktı. Lucy şu anda sunumunun ortasında olmalı ve tüm yöneticileri hayran bırakıyor olmalıydı. Ve eğer hayran kalmamışlarsa, onun dehasına layık değillerdi.

Belki o da onu hak etmiyordu, ama artık çok geçti. Onu bulmuştu ve artık o, onun malıydı. Onunla birlikte olmak için her şeyi yapardı — ve buna, elli metreden daha az uzaklıktaki av köşkündeki suçlular da dahildi.

"*Yaklaşıyor,*" diye bir ses kulağında çınladı.

Rick'e baktı, Rick kaşlarını kaldırdı. "Sen burada kal," dedi dedektif, yine.

Cormac, yüzünün içinde kaynayan sabırsızlığı ele vermediğini umarak başını salladı. Emredildiği gibi burada kalacaktı, ama gözünü dört açacak ve hazır olacaktı. Herhangi bir terslik olursa, içerideki pisliklerden biri kaçmaya karar verirse, önce onu geçmeleri gerekecekti.

Bu operasyonun ardından, o ve Lucy hayatlarının geri kalanını başlatmak için önlerinde açık bir yol olacaktı. Lucy, dizlerini ıslatan çamurlu orman zemini, boynunu ısıırıp duran sivrisinekler, dayanılmaz, ıstırap verici bekleyişe değdi.

Çünkü Lucy ona kilitlediği her şeyi göstermişti. İlk tanıştıklarında yaptığı gibi ondan uzak durmak istemiyordu. Evet, onu korumak istiyordu, ama o böyleydi. Çocukluğunun zorlu koşulları onu bugünkü haline getirmişti. Bir koruyucu. Bir savunucu.

Bugün, bunu onun için yapacaktı.

Bir araba çakıllı yoldan aşağı doğru yuvarlandı. Cormac ağaçların arasından baktı ve direksiyonun başında kızıl saçlı kadını gördü, kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Bu kirli, tanrının unuttuğu yere geri dönmüştü.

Bunu pişman olacaktı. Araba, ahşap panelli Crown Vic'in yanına park ettiğinde, sanki bütün orman nefesini tutmuş gibiydi. Kuşlar ötmeyi bıraktı, yapraklar hareketsiz kaldı. Aç sivrisinekler bile Cormac'ın kulağının etrafında vızıldamayı bıraktı.

Yanında, Rick yırtıcı bir yoğunlukla izliyordu.

Rhonda motoru durdurdu ve arabadan indi. Sürücü kapısının yanında durdu ve av köşküne bir an baktıktan sonra bağırdı: "Çık dışarı, aptal! Bütün gün bekleyemem!"

Yan kapı gürültüyle açıldı. Cormac evin karşı tarafındaydı, bu yüzden sadece verandadaki ağır ayak seslerini duyabiliyordu, ardından kısa bir sessizlik oldu ve Meaty araba yolunda belirdi.

Devasa elinde bir kutu tutuyordu. "Para var mı?"

Rhonda çantasına uzandı ve bir zarf çıkardı. "Her kuruşu."

"Ver şunu."

Zarf tekrar çantaya girdi ve Rhonda kollarını kavuşturdu. "Sen ver."

"Hanımefendi, bütün gün bekleyemem."

"Dinle, beyinsiz et yığımı. Sana mallar için para ödüyorum, boş karton kutular için değil. Aç da bakayım."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Seni fırlatabileceğim kadar güvenmiyorum," dedi Rhonda, iri adamı baştan aşağı süzerken alaycı bir şekilde.

Meaty homurdandı, sonra kutunun üstündeki bandı yırttı. Cormac'ın yanında Rick ağırlığını değiştirdi. Gözleri bu konuşmaya kilitlenmişti. Cormac'ın kalbi hızla atıyordu. Elleri yanlarında açılıp kapanıyordu, o adamın yüzüne bir kez daha yumruk atmak için can atıyordu.

Ama Lucy'nin hayatını neredeyse alan patlamadan sorumlu başka biri vardı. Ortadan kaldırılması gereken başka biri. Kararları veren biri.

Cormac, verandada yeni ayak sesleri duyunca öne eğildi, sonra Lanky görüldüğünde hayal kırıklığıyla nefes verdi. Phillips neredeydi?

"Ne bekliyorsun?" diye fısıldadı Cormac.

"Takası görmek istiyorum," diye cevapladı Rick, kulübenin dışındaki üç kişiden gözlerini ayırmadan.

Lanky yavaşça yaklaştı, kollarını kavuşturdu ve Rhonda'ya öfkeyle baktı. Rhonda iki adama aldırış etmedi, kutudan bir deste banknot çıkardı ve saymaya başladı. Kutuyu karıştırdı, sonra homurdandı ve başını salladı. "Tamam."

"Parayı ver."

Kadın gözlerini devirdi ve çantasından bir kez daha zarfı çıkardı. Meaty'nin etli eline zarfı attı ve diğer elinden kutuyu aldı. "Sizinle iş yapmak güzeldi," dedi ve orman bir anda kargaşaya dönüştü.

"*POLİS, KIPİRDAMA!*" diye bağırdı bir düzine polis memuru, saklandıkları yerlerden atlayarak gruba doğru koştular.

Cormac'ın yanında, Rick elinde silahıyla ileri atıldı ve emirler yağdırdı.

Meaty, yüzü çirkin bir mor renge bürünmüş, yumruklarını sıkmış ve vurmaya hazır bir şekilde döndü. Rhonda çaresiz bir çığlık attı. Lanky korkmuş görünüyordu ve hemen ellerini uzatarak yere çöktü.

Memurlar ormandan akın akın çıkıp kulübeyi çevrelediler. Cormac, gözlerini dört açarak Phillips'i aramak için yaklaştı. Kapıya doğru bir adım attı ve Rick, "Geri çekil, McKenna," diye bağırdı, Cormac da donakaldı.

Tamamen işe yaramazdı. Yüzü Meaty'ninkiyle aynı renkte olmalıydı, çünkü tek hissettiği şey yakıcı bir hayal kırıklığıydı. Gözleri sahneyi, polisleri, suçluları taradı. Av kulübesinden "Temiz!" diye bağırırlar duydu ve nefesi kesik kesik ve düzensiz hale geldi.

Karnında korkunç bir his belirdi. Kulübenin yanından aceleyle geçti, pencerelere baktı, çöp yığınlarının altını kontrol etti. Dakikalar geçtikçe kalbi daha hızlı ve daha sert atmaya başladı, ta ki kulübenin etrafında koşmaya başlayıp yakındaki çalılıarı aramaya başlayana kadar.

Sonra, korktuğu şeyin doğru olduğunu doğrulayan sözleri duydu: "Burada değil, patron," dedi memurlardan biri dedektife. "Ama bunu görmek isteyeceksin."

Rick, buna karşılık, o kadar yüksek sesle küfretti ki, bir kuş ağaçtan kanat çırparak uzaklaştı. Cormac, polisin çıkardığı gürültüye rağmen bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırarak kuşun uzaklaşmasını izledi. Sonra, durumun gerçekliği karanlık bir bulut gibi üzerine çöktü.

Phillips yine kaçmıştı.

Ellerini yumruk haline getiren Cormac, kendini toparlamak için bir süreye ihtiyaç duyarak kulübenin arkasındaki patikada hızla yürüdü. Nabızı hızlanmıştı.

Göğsü sıcak ve gergindi. Görüşü kırmızı bir sisle kaplanmıştı. İçinde kaynayan öfkenin bir çıkış noktası olması gerekiyordu ve bunu kontrol altına alamazsa ne yapacağından korkuyordu.

Dar toprak yolu boyunca yürürken, toprağın kokusunu içlerine çekerek derin nefesler aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. Öfkelenmek Lucy'ye yardımcı olmazdı. Phillips'i bulup adalete teslim etmek için açık ve sakin bir zihne ihtiyacı vardı.

O sırada, uzaktaki iki ağacın gövdesi arasında soluk renkli bir kumaş parladı. Bilinçli olarak hareket etmeye karar vermeden önce koşmaya başlamıştı. Dallar giysilerini yırtıyor, kollarına yapışıyor, onu geri çekmeye çalışıyordu. Yapraklar görüşünü engelliyordu. Kökler, likenler ve eğrelti otları birleşip onu tökezletmeye çalışıyordu.

Ama Cormac koşmaya devam etti.

Ve işte! Birisi çam ağaçlarının arasında hızla koştu.

Bir ağaca vurdu ve onu iterek açığı kapatıp karşısına çıktı. Nefesi ciğerlerini yakıyordu, onu ileriye iten büyük, hırıltılı nefesler alıyordu. Uylukları yanarken, kolları pompalarken, Cormac ormanın izin verdiği kadar hızlı koştu, bir çalıların üzerinden atlayarak sonunda kaçmaya çalışan kişiye çarptı.

Kadın, onu yere düşürdüğünde çığlık attı. Şapkası düştü ve demir rengi bukleler ortaya çıktı. Karaciğer lekeli kolu, sanki Cormac'ın elinden kurtulabilecekmiş gibi ileri uzandı.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı.

Cormac, yaşlı bir kadını yere düşürdüğü için dehşete kapıldı ve hemen ayağa kalktı. Ama durun, neden kulübeden uzaklaşmaya çalışıyordu? Bu bölgede kimse yaşamıyordu, araçlarını park ettikleri çiftçi dışında kilometrelerce çevrede kimse yoktu.

Kadın, Cormac'ın beklediğinden daha hızlı bir şekilde kaçmaya başladı. Ağaçların arasından geçen küçük bir hayvan izi buldu ve onu takip ederek, Cormac onu kollarının arasına alıp tekmeleyen ayaklarını yerden kaldırmadan önce on fit kadar ilerledi.

"Bırak beni!"

"Kimsin sen?"

"Beni indir, seni hayvan!"

"*Kimsin sen?*" diye bağırdı

Cormac.

Kız kıvranmayı bıraktı, ama Cormac vücudunun her santimetresinde titreyen gerginliği hissedebiliyordu. Görüldüğünden daha ağırdı, ama yine de onu

onu fazla zorlanmadan yerde tutabiliyordu. Onu hafifçe salladı.

Kadın homurdandı, sonra başını yana çevirerek Cormac'ın profilinden alaycı gülümsemesini görmesini sağladı. "Artık değerli kız arkadaşını asla geri alamayacaksın. Artık çok geç."

Cormac'ın damarlarında buz gibi bir his dolaştı. "Ne?" "Duydun beni."

Kadını yere bıraktı ve onu döndürdü. Yüzünde bir şey vardı... Onu daha önce nerede görmüştü?

Kadın onun baktığını fark etti ve başını geriye atarak kıkırdadı. "Beni tanıdın mı? Kız kardeşim yakalandıktan sonra o lanet gazeteciler aylarca yüzümü televizyonlara çıkardılar."

Cormac onu tanıdı. Bu, Amelia'nın eski komşusu Bayan Gordon'dı. O bir çalıntı mal satıcısıydı; kardeşi ile birlikte değerli eşyaları alıyor ve kar elde etmek için satıyordu. Kardeşi yakalandığında kaçmıştı ve Stirling ve çevresindeki basın onu amansızca takip etmesine rağmen, izleri kaybolmuştu.

Gordon'un kız kardeşlerin soyadı olmadığını, Brown olduğunu keşfetmişlerdi.

"Ethel Brown," dedi kadın, Cormac'ın şokuna gülerek, "hizmetinizdeyim."

Adam elini kadının koluna doladı ve kulübeye doğru döndü. "Gülmeye devam et, Ethel. Parmaklıklar ardında istediğin kadar kahkaha atabilirsin."

"Oh, ben olsam o kadar aceleci davranmazdım," dedi kadın, onun yanında topallayarak yürürken. "Oğlumun sevgilini nereye götürdüğünü bilmek istemiyor musun?"

Cormac durdu. Döndü. Yanındaki alaycı yaşlı kadının karanlık, koyu renkli gözlerine baktı. "Ne dedin?"

"Dedim ki, oğlumun Lucy'ni nereye götürdüğünü bilmek istemiyor musun?" "Oğlun Aaron Phillips mi?"

Karanlık gözler dondu. Dilini şaklattı ve hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Zavallı çocuk, elinden geleni yapıyor ama bu hayata uygun değil. O kızın arabasıyla yaptığı numara tam bir deliliktir. Ve o iki aptal da bunu gerçekten yaptı. Bu günlerde düzgün bir yardımcı bulmak çok zor."

Cormac, elini hala kadının kolunun üstünde tutarak ona baktı. Elini bırakırsa, kadının bir yılan gibi dönüşüp orman zeminini kaplayan yapraklar, çimenler ve eğrelti otları arasında kaybolacağından emin gibiydi.

"Biliyorum, biliyorum," diye devam etti, açıkça eğleniyordu. "Bana inanmıyorsun. Ama o patlamayla hiçbir ilgin yoktu. Ona Lucy'nin bu işin içinde olmadığını *söyledim*. Sen de benim kadar uzun süredir bu işin içindesin, bu tür şeyleri sezersin. Ama o ısrar etti. Bana kanıtlayacağını söyledi. Ben ne diyebilirdim ki? O benim oğlum. Devam etmesini söyledim ve bir de baktım ki, güpegündüz bir araba patlıyor. Yani, ciddi, ne düşünüyordu ki? Bunun felaketle sonuçlanacağını biliyordum. Seni de uyarmaya çalıştım, ama senin resepsiyonist dediğin o bulldogdan geçemedim."

Cormac kaşlarını çatı, sonra Karin'in ona bahsettiği telefonu hatırladı. Ethel, iş yerine telefon etme cesaretini göstermişti. Küstah ve hayalperestti.

Hâlâ konuşurken içini çekti. "Ve bu sabah, uzaktan motor sesleri duyduğumda, içimde kötü bir his uyandı. O aptalları kulübede kalmaya ikna etmek hiç zaman almadı, Aaron ve ben ayrıldık. Adamlarınızın ağaçları parçaladığını duyduğumda, gitme zamanının geldiğini anladım."

Cormac öne eğildi ve o ruhsuz gözlere bakarak, "O nerede?" diye tısladı. Sözcükler dilinden çıkarken yakıcı bir acı hissetti. "Lucy nerede?"

"Şu anda mı?" Ethel sırtı. "Kim bilir? Belki de artık bu dünyada değildir."

Cormac bir kadına zarar vereceğini hiç düşünmemişti, ama o anda kadının kolunu daha sıkı kavradı. "Oyun oynamayı bırak, Ethel. Lucy nerede?"

Kaşlarını kaldırdı ve uzun bir ömür boyunca korkunç şeyler yaparak geçirdiği hayatın izlerini taşıyan kırışık yüzüyle ona baktı. Yüzünün kemikleri, on yıllar önce bir zamanlar güzel olduğunu gösteriyordu, ama Ethel Brown, Cormac'ın gördüğü en çirkin kadındı.

"Bana öyle geliyor ki, bir seçim yapman gerekiyor, evlat," dedi, sözlerini tadını çıkararak. "Beni bırakıp sevgilini kurtarabilirsin ya da doğru olanı yapıp beni geri götürebilirsin, böylece polisler beni hapse atabilir. Ne yapacaksın? Ahlakını mı seçeceksin, yoksa kadını mı?"

Daha iyi bir adam, daha ahlaklı bir adam olsaydı, Cormac tereddüt edebilirdi. Her iki seçeneğin artılarını ve eksilerini değerlendirebilir, başka kimseye zarar vermemesi için suçluyu adalete teslim etmek isteyebilirdi. Bu kadın ölene kadar hapiste çürümek hak etmişti.

Ama Cormac'ın ahlak kuralları sevdiği insanlarla başlıyor ve bitiyordu. Kadının kolunu bıraktı. "Lucy'yi seçiyorum," dedi ve yaşlı kadın gülmeye başladı.

YİRMİ ALTI

KURŞUN GEÇİRMEZ BLAZER, gerçek bir silaha karşı çok da büyük bir savunma gibi görünmüyordu. Aaron'ın silahının namlusu karnına dayandığında Lucy irkildi ve karbon nanotüplerin yakın mesafede işe yarayıp yaramadığını merak etti. Bunu öğrenmek için kobay olmak gibi bir niyeti yoktu.

"Bu taraftan," diye fısıldadı Aaron, onu asansörden ve lobiden uzaklaştırarak sürükledi.

"Aaron, bekle," diye itiraz etti, ama Aaron silahı sırtının alt kısmına dayadı.

"Sessiz ol. Ses çıkarmazsan omurganı parçalamam."

Lucy'nin bir dakika önce hissettiği tüm coşku, mutluluk ve rahatlama, eski bir parti balonu gibi sönmüştü. Her an yırtılabilecekmiş gibi gergin ve zayıf hissediyordu. Halının kıvrımına takılıp tökezledi ve Aaron onu tekrar ayağa kaldırarak kulağına tehditler fısıldadı.

"Dediğimi yapacaksın ve tek kelime etmeyeceksin," dedi ve onu koridordan otelin arkasına doğru sürükledi.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Az önce ne dedim?" Sesi titriyordu ve Lucy ağzını kapattı. Onu daha fazla kızdırmak istemiyordu; o silah, rahat hissedebilmesi için vücuduna çok yakındı.

Koridora döndüler ve parlayan *EXIT* tabelasını takip ettiler. Lucy'nin midesi düğümlendi, boğazı yumruk gibi sıkıştı.

Düşünmesi gerekiyordu. *Bir şey yap*, dedi kendine, ama onlar Sam'den ve lobinin güvenliğinden uzaklaşarak yürümeye devam ettiler.

Aaron yanına gelip kolunu dirseğine doladı. Silah, yan tarafındaki yumuşak ete doğru kaydı. Giysilerinin katmanlarından sertliğini hissedebiliyordu ve Cormac öyle demiş olsa bile blazerinin onu kurtaramayacağını biliyordu.

Yeni öğrendiği savunma hareketlerini denemeyi göze alabilir miydi? Cormac, saldırganı silahsızlandırmak için çalışacaklarını söylemişti, ama o sadece birkaç gün temel hareketleri çalışmıştı. Silah söz konusu olduğunda ne yapacağını bilmiyordu. Bağırırsa Aaron ateş eder miydi?

Ateş edebilir; çaresizlik zehirli bir rüzgar gibi ondan yayılıyordu.

"Günaydın," dedi Aaron, onlara tuhaf bir şekilde bakan geçen bir personele. Lucy, havlu ve temizlik malzemeleriyle dolu bir arabayı iten kadına büyük gözler yapmaya çalıştı. Lucy yardım istemek için ağzını açtı, ama Aaron kolunu daha sıkı tuttu, hoş bir şekilde güldü ve araya girdi, "Yoksa öğleden sonra mı?"

Hizmetçi kibarca homurdandı, saatine baktı ve "Hala sabah, efendim" dedi ve arabasını onların yanından geçirdi.

Aaron, Lucy'yi çıkış kapısına doğru çekti ve yanıyla kapıyı iterek açtı. Sonra beton merdivenlerden aşağı tökezleyerek indiler ve bekleyen arabaya doğru yarı koşarak gittiler.

"Aaron, ne planlıyorsan, işe yaramayacak," dedi Lucy, o arabaya binerse Cormac'ı bir daha asla göremeyeceğinden emin olarak.

"Kapa çeneni. Her şeyi mahvettin."

"Ben sadece düğün davetiyeleri yapıyorum. Yemin ederim. Her şeyi yanlış anladın." "Yalan söylemeye devam et, Barlow," diye alaycı bir şekilde dedi. "Gerçeği biliyorum.

dükkânıma gelip bir sürü *soru* sormaya başladın. Sonra da bana kendi faturamla ödeme yaptın. Ne küstahsın. Beni böyle alay etmek. Orada seni boğazlayacaktım neredeyse."

"Ne?"

"*Kapa çeneni!*" Aaron tısladı. "Annem yüzük konusunda endişeliydi, çünkü o ve Meredith teyze, inziva yerinde yaptıkları kadar cüretkar bir şeyi hiç denememişlerdi. Ve sonuç ne oldu? Bu yüzden, senin sorunlu biri olduğunu söylediğimde bana inanmadı."

Neden bahsediyordu? Annesi mi? Lucy anlamaya çalıştı, ama Aaron'ın sesi sarhoş ya da ateşliymiş gibi peltek çıkıyordu. İlk karşılaşmalarını düşündü, ona ödeme yaptığında yüzünün nasıl değiştiğini. Bu mümkün müydü? Farkında olmadan ona kendi sahte banknotlarından birini mi vermişti?

Uzak ve dehşet verici bir şekilde bunun mantıklı olduğunu fark etti. Aaron, Lucy'nin ona bir mesaj gönderdiğini düşünmüştü, ama Lucy sahte bir banknotla ödeme yaptığından hiç haberi yoktu.

Çalışan otoparkında paslı bir kamyonetin önünde durdular.

"Bin," dedi, yolcu kapısını ona açarak. Lucy koltuğuna oturduğunda, emniyet kemerini işaret ederek başını salladı. "Onu tak. Ve komiklik yapma."

Lucy, tokayı tutup mandalina takarken parmakları titriyordu. Aaron kapıyı çarptı ve sürücü tarafına koştu. Lucy, kapıyı kapattığı anda elini kapı koluna koydu, ama kapı kilitliydi. Çocuk kilidini açmış olmalıydı.

Sıkışıp kalmıştı.

Nefesi hızlanan Lucy, içinde yükselen paniği bastırmaya çalıştı. *Düşün*, diye emretti kendine. *Düşün! Bundan kurtul!*

"Beni bırakırsan, kimseye bundan bahsetmeyeceğim," diye yalvardı. "Sessiz ol." Aaron motoru çalıştırdı.

"Cormac peşine düşecek," dedi Lucy, taktiğini değiştirerek. "Bana zarar verirsen, seni asla kaçırmaz."

"Senin erkek arkadaş dediğin o aptaldan korkmuyorum."

"O, bize saldıran o salaktan daha az aptal."

"Fark etmez," dedi Aaron, silahı kucağında tutarak park yerinden çıkarken. "Seni asla bulamaz." Silahı tekrar eline aldı, parmağı tetiğe doğru kıvrıldı.

Lucy silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama *bunu* yapmaman gerektiğini biliyordu. Silah güvenliğinin ilk kuralı bu değil miydi? Tetik disiplini?

Bu aptal, kazara onu vuracaktı. Bu tam da onun şansıydı. Koltuğunda kıpırdanarak, ne kadar işe yararsa da, blazer ceketiyile bacaklarını örttü.

Çantası kucağındaydı ve üst kısmının fermuarını açarsa, iç tarafındaki küçük cebe uzanıp telefonunu alabileceğini biliyordu. Ama Aaron birkaç saniyede bir ona bakarken bunu nasıl yapabilirdi? Çantayı, fermuar ona dönük olmayacak şekilde çevirdi.

Onun dikkatini dağıtmalıydı. Onu konuşturmalıydı.

"Arkadaşımın düğününde isim kartına o tehdidi sen mi yazdın?"

Aaron zafer dolu bir kahkaha attı. Sesi tiz ve ürkütücüydü. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Düğün salonuna nasıl girdin? Kimse seni görmedi bile." Etkilenmiş gibi davranmaya çalıştı. Onun egosunu okşamak, onu sakinleştirmek için iyi bir yol gibi görünüyordu.

"Gerek yoktu," dedi Aaron, omuzları hafifçe gevşedi. Bu iyiydi. "Sadece catering şirketinden birine senin kartını bulup masadan alması için para verdim."

. Bana yirmi dolara mal oldu," diye gülerek övündü. Eli direksiyonu ovuşturdu ve sonunda, silahının üzerinde tuttuğu el de diğer elinin yanına direksiyona geçti.

Lucy hafifçe nefes verdi.

"Pete ve Paul ile nasıl tanıştın?"

"Yeterli soru," diye bağırdı, silahı tekrar kavrayarak. Lucy donakaldı, kendini derin nefes almaya zorladı.

Stirling'e doğru sürdüler, ama kasabaya gitmek yerine, Aaron kasabayı çevreleyen yollardan birine saptı. Bu yol onları, çiftçilerin tarlalarını ikiye bölen kırsal yollardan oluşan devasa bir ızgara gibi rotaya götürdü ve sonra Stirling'in uzak tarafına geri döndüler. Kasabayı tamamen atlamışlardı. Onu nereye götürüyordu?

O sırada Lucy çantanın fermuarını açmıştı. Aaron ile konuşmak mayın tarlası gibiydi, bu yüzden bu durumdan kurtulmak için başka bir yol bulması gerekiyordu. Yavaşça elini çantanın içine soktu ve telefonunun kenarını hissetti.

Neden Cormac'ın numarasını hızlı aramaya eklememişti? Aaron'ı uyandırmadan onu arayıp yardım isteyebilir miydi?

Lucy'nin sürprizine, Aaron otoyola geri döndü ama Stirling'den uzaklaşmadı. Old Road Hotel'in karşı tarafında, onları tekrar kasabaya götürecek çıkışa girdi. Bir dönüş daha yaptıklarında, Lucy onu nereye götürdüğünü tam olarak anladı.

Binanın ön cephesi, Vicky'nin arabayla camı kırdığı yerlerde kontrplak parçalarıyla kapatılmıştı. Kapı ve kontrplak kaplama üzerine sarı ve siyah polis şeridi gerilmiş, buranın bir suç mahalli olduğunu belirtmişti. Karanlık ve kirliydi ve Lucy'nin içini korku ürpertisi kapladı.

Aaron onu, yıllar önce her şeyin başladığı yere, Stirling Kırtasiye Mağazası'na götürmüştü.

Dükkanın önüne park etti. "Çık dışarı."

Lucy emniyet kemerini çözerken telefonunu blazer ceketinin cebine koydu, ama numarayı çevirecek zamanı olmadı. Aaron kapısına gelmiş, sokağı tarıyor ve başını sallayarak arabadan inmesini işaret ediyordu. Dükkan önlerinde belirliyordu, soldaki karanlık pencere tek gözlü bir dev gibi ilerlemelerini izliyordu.

"Aaron, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmam gerek," dedi, "çünkü annem her şeyi mahvettiğimi düşünüyor. Ama ona seninle başa çıkabileceğimi söyledim."

"Benimle başa çıkmana gerek yok." Binaya yaklaşmak istemediği için olabildiğince yavaşladı. "Gidebilirsin, ben hiçbir şey söylemem. Kimseye söylemem."

"Sana inanmıyorum," diye homurdandı, ki bu haklıydı. Sonuçta yalan söylüyordu.

Aaron onu itti ve Lucy birkaç adım öne sendeledi. Dükkânın kapısı sadece birkaç metre uzaktaydı ve o, o alana girerse, Aaron'un onu arka taraftaki gizli odaya götürmesine izin verirse, oradan asla çıkamayacağını iliklerine kadar hissediyordu. Aaron onu orada öldürecek ve kimse cesedini bulamayacaktı. O ve Cormac sonsuza dek birlikte olamayacaklardı. Bu Aaron'u mahvedecekti.

Uzakta, bir motorun gürültüsüyle lastiklerin çığlığı duyuldu. Ölüm, Aaron'ın dükkanının kapısında duran, onu çağırıyordu.

Ama Lucy ölmeye hazır değildi.

Başarısızlık korkusunu *yeni* yenmişti. Ülkenin en büyük tebrik kartı şirketlerinden biriyle anlaşma yaptıktan sonra ölmek ne kadar berbat olurdu? Önceki kariyerinde başarısız olup hayatının *bu şekilde* sona ermesi için, kendi kazdığı çukurdan nasıl çıkabilirdi? Düğün davetiyeleri yerine sahte para sattığını düşünen bir delinin elinde!

Lucy'nin içinde, varlığından haberdar olmadığı bir bariyer çöktü. Onun arkasında, sonsuz bir güç, cesaret ve gerçek öfke kaynağı buldu.

O, lanet Stirling Kırtasiye Adamının elinde ölmeyecekti.

"Oyalamayın bırak," dedi adam, öne doğru adım atarak, ki Lucy bunun bir hata olduğunu biliyordu. Çünkü onu arkasında hissedebiliyordu, vücudunun tam olarak nerede olduğunu hissedebiliyordu.

O sonsuz güç, öfke ve haklı kızgınlık patladı ve Lucy öldü ve patlamada yeniden doğdu.

"*HI-YAH!*" diye bağırdı ve Aaron'ın ayağına bastı. Aaron çığlık attı, ama Lucy henüz bitirmemişti. Bir çığlık atarak dirseğini onun solar plexusuna sapladı ve onun nefesinin kesildiğini duyduğunda dudakları acımasızca memnuniyetle kıvrıldı.

Sokakta duran arabanın lastiklerinin çığlık attığını duyan Lucy, kaçması gerektiğini biliyordu. Ya bu Aaron'ın suç ortağıysa? Ya

belli ki ipleri elinde tutan annesi olsaydı?

Dönüp baktığında, Stirling Stationery Man'in iki büküm olmuş, nefes nefese, hala o silaha sarıldığını gördü. Ateşli gözlerle ayağa kalktı ve ona doğru sendeleyerek vahşi bir çığlık attı.

Lucy dizlerini gevşetti. Avuçlarını yukarı kaldırdı. Kalçalarını çevirerek hareketlerine güç kattı ve elinin topuğunu Aaron Phillips'in yüzüne çarptı. Kıkırdak çıtırdadı ve adamın burnundan kan fışkırdı. Lucy, yaptığı şeyden biraz dehşete kapılmış bir şekilde orada dururken, Aaron acı içinde bağırarak geriye doğru sendeledi.

Sonra bir kapının açıldığını duydu ve tanıdık bir sesin serinletici rahatlamasını hissetti. "Lucy! Koş!"

Cormac, Meaty'nin ahşap panelli Crown Victoria'sından dışarı fırladı, yüzü gergin, gözleri öfke ve korkuyla parlıyordu. Onu bir bakışta gördü, yaralanmadığından emin olduktan sonra, Aaron Phillips'e dönerek yüzleşti.

Cormac'ın yüzü değişti ve Lucy onun bakışını takip etti. Aaron'ın iki eliyle silahı tuttuğunu ve sevdiği adama doğrulttuğunu görünce midesi düğümlendi. Aaron'ın yüzü kanla kaplıydı. Yanakları, dudakları ve dişleri, hırlayarak dişlerini gösterirken kanla kaplıydı.

"Hoşça kal, Lucy," dedi Aaron. "Erkek arkadaşının beyni patlamak üzere."

"Lucy, orada kal," diye emretti Cormac, sanki kafasına silah doğrultulmamış gibi.

"Evet, orada kal," diye tekrarladı Aaron, yüzü kıpkırmızı, gözleri tuhaf, ölümcül bir ışıkla doluydu. "Böylece ikinci atışımı yaparken nereye nişan alacağımı bilirim."

Cormac hareket etti, ama Lucy onun çok yavaş olacağını zaten biliyordu. Çok uzaktaydı ve Aaron birden fazla atış yapabilecekti. Atışlardan biri ona isabet edecekti ve eğer sonrasında olanlardan sağ kurtulursa, Cormac'ı kaybettiğini bilerek hayatına devam etmek zorunda kalacaktı.

Sakinlik onu sardı ve zaman yavaşlamış gibi görünüyordu. Cormac bugün vurulmayacaktı. İyi bir adam olduğu ve Lucy'nin onu daha önce tanıdığı herkesten daha çok sevdiği için yaşayacaktı. O Lucy'nin, Lucy de onundu, sonsuza kadar.

Bunu önceki gece söz vermişlerdi ve Lucy, sonsuzluğun bir günden daha uzun sürmesini istiyordu.

Kendini atarken hissetti, Cormac'ın panik içindeki çığlığının yankısını duydu, Aaron'ın namluyu ona doğrulttuğu anı gördü. Lucy'nin nanotüp kaplı kolu Aaron'a uzandı ve ona doğru çarptı, Aaron'ın zayıf tetik disiplini onu başarısızlığa uğrattı ve silah ateş aldı.

Lucy'nin göğsünün üst kısmında şiddetli bir ağrı patladı. Geriye doğru uçtu ve dükkana giden beton yola düştü, zaman normale döndü. Cormac, Aaron'la çarpıştı, bileğini hafifçe hareket ettirerek onun silahını elinden aldı ve diğer adamı yere düşürdü.

Lucy omzunun acısıyla inleyerek Cormac'ın Aaron'ı yere yatırıp geri çekilip Stationery Man'in yüzüne yumruğunu indirdiğini izledi. Aaron çığlık attı. Burnu ezilmişti. Cormac tekrar hırladı ve geri çekildi.

"Tatlım," diye boğuk bir sesle konuştu Lucy ve Cormac'ın yumruğu durdu.

Göğsü inip kalkarken, yerde yatan adama baktı. "Onu öldürmek istiyorum."

"Lütfen yapma," dedi

Lucy. "O bunu hak ediyor."

"Biliyorum, ama o zaman sen hapse gireceksin ve bu beni üzecek."

Cormac'ın kendini toparladığını izledi. Öldürme dürtüsünü kontrol altına aldığı anı gördü. Diğer adamı ters çevirdi ve cebinden bir çift plastik kelepçe çıkardı. Uzakta, sirenler Stirling'in merkezindeki binalara yankılanarak yaklaşıyordu.

Cormac ayağa kalktı, silahı buldu ve boşalttı. Silahı yere attı ve omzundaki ağrıya rağmen oturmaya çalışan Lucy'ye döndü.

Cormac onun önüne diz çöktüğünde, Lucy zayıf bir sesle "Merhaba" dedi. "Omzum ağrıyor."

Cormac blazerini sıyırdı ve ikisi de aşağıya baktılar. Cildinin zarar görmediğini görünce içini çekti, gözleri yaşlarla doldu. "Moraracaksın," dedi, "ve kırık kemik olup olmadığını kontrol ettirmeliyiz." Parmaklarını kızarık, ağrıyan köprücük kemiği üzerinde gezdirdi, çenesi gerildi.

"Ama blazer işe yaradı," dedi Lucy şaşkınlıkla.

Cormac iki elini Lucy'nin yüzüne koydu ve tüm vücudu titreyerek onu sertçe öptü. Omuzu için çok acı vericiydi, ama buna değdi.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Cormac uzaklaştığında. Arkasında, polis arabaları gürültüyle durdu ve insanlar arabalardan dökülmeye başladı.

"Çok geç kaldım," dedi Cormac, acı içinde.

Lucy başını salladı. "Tam zamanında geldin."

"*Vuruldu.*"

"Sadece seni vurmasını engellemek istediğim için."

"Bir daha asla böyle bir şey yapma. Beni duyuyor musun, Lucy? Benim için asla kendini kurşunun önüne atma."

Çenesinin çizgisini izledi ve göğsünde sevginin kabardığını hissetti. O, onun erkeğiydi. Bu şefkatli, yakışıklı, aşırı koruyucu, inatçı, komik adam *onundu* ve onu asla bırakmayacaktı. "Kurşun geçirmez giysiyi giyen bendim," dedi, "ayrıca, hareketlerimi gördün mü? Senin dediğin gibi kalçalarımı kullandım ve sonra her yer kan içinde kaldı. Burnuna vurduğumda korkunç bir ses çıktı. Beni bu konuda uyarmalıydın."

Cormac öfkeyle başını salladı, gözleri hâlâ acı doluydu. "Bunları yapmak zorunda kalmamalıydın, bebeğim. Seni korumak için burada olmam gerekirdi."

Polisler Cormac'ın hemen arkasında işlerini yapıyor, gürültü çıkarıyor, hızlı hareket ediyorlardı ve dedektif çelik gibi bir kararlılıkla onlara doğru yürüyordu. Cormac'ın ensesine öfkeyle bakarken çok kızgın görünüyordu. Ne olursa olsun, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklardı. Lucy, Cormac'ın ona ulaşmak için o Crown Vic'i şehirde sürme izni olmadığını düşünüyordu.

Cormac'tan uzaklaşıp her şeyi olduğu gibi bırakmak, arkasındaki çimlerde kopan fırtınayla başa çıkmak kolay olurdu, ama Lucy bu anın önemli olduğunu biliyordu. Elini Cormac'ın yanağına koydu ve o derin, koyu mavi gözlere baktı.

"Bana saldırganlardan nasıl kaçacağımı öğrettin. Bana kurşun geçirmez bir ceket verdin. Bunu sen yaptın, aşkım. Ve başka ne yaptın biliyor musun?" Gözlerine bakarak gülümsedi. "Bana baskı altında çökmeyeceğimi fark ettirdin. Hayatımda bana yetenekliymişim gibi davranan tek kişi sensin. Güvenliğimi sağlamak için ihtiyacım olan her şeyi bana sen verdin, Cormac. Yumrukları ben atıyordum, ama bunu yapabilmemin sebebi sendin."

Cormac hâlâ endişeli görünüyordu, ama omuzları gevşedi. "Harikaydın. Mükemmel bir formdaydın."

"Aynen öyle. Bu anı benden alıp kendine mal etmeye çalışma," dedi, onun yanaklarını okşayarak. "Bu, hayatını kurtardığım tek an olabilir."

"Haklısın, öyle olacak," diye homurdandı, ama gözleri karanlığını kaybetmişti. Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı ve Cormac öne eğilerek alnını Lucy'nin alnına dayadı. "Seni çok seviyorum, Lucy."

"Ben de seni seviyorum."

"Bunu başarabilme şansımız bile olmadan seni kaybettiğimi sandım."

"Ben buradayım," diye cevapladı Lucy yumuşak bir sesle. "Ve hiçbir yere gitmiyorum. Bu sen ve ben."

"Sen ve ben."

"Sonsuza kadar," diye ekledi Lucy, iyice emin olmak için. Bunu duymaya ihtiyacı var gibi görünüyordu ve, lanet olsun, Lucy'nin de hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Onu neredeyse kaybetmişti.

Cormac onu öptü ve dünya yok oldu. Kollarını sırtına doladığında omuzu ağrıdı, ama Lucy acıyı görmezden geldi. Sevdği adamın kollarındaydı ve o da onu seviyordu, ağlayan Aaron uzaklaştırılıyordu ve Lucy her şeyin kesinlikle yoluna gireceğini biliyordu.

EPİLOG

LUCY'NİN KOL KEMİĞİ kırılmamıştı. Bir süre morarmış bir çürük vardı, sonra sarı, yeşil ve siyah lekelerle kaplandı, ama çabuk iyileşti. Blazer görevini yerine getirmişti.

Av kulübesinin içinde polis, bomba yapım malzemeleri, baskı malzemeleri ve büyük miktarda bir dolarlık banknotlar buldu. Aaron ve çetesi, bir dolarlık banknotları ağartıp yüz dolarlık banknotlar olarak yeniden basıyorlardı. Bunları yirmi dolar karşılığında satarak iyi bir kâr elde ediyorlardı. Aaron her şeyi itiraf etti ve polise Wendell'leri kas gücü olarak tuttuğunu söyledi. Bomba Aaron'ın fikriydi ve Lanky bunu seve seve uygulamıştı.

Rhonda patronunun adını vermeyi reddetti, bu da polis memurlarını son derece sinirlendirdi. Lucy, Rick'in bu konuyu bırakmaya hazır olmadığını anlayabilirdi. Tutuklamalardan yaklaşık bir hafta sonra, Rick, Cormac'ın dairesine Lucy ve Cormac'ı görmeye geldi ve şu ana kadar bulduklarını açıkladı. Sahte banknotları kimin satın aldığını öğrenene kadar, birilerinin intikam peşinde olabileceği konusunda onları uyardı.

Cormac bu sözleri hiç hoş karşılamadı. Yüzü asık, gözleri kararmıştı. Lucy, Cormac'ın bu bilgileri sindirmesini izledi ve Rick ayrılana kadar bekledi, sonra sevgilisini kollarının arasına aldı.

"Hey," dedi, "Yüzündeki o ifadeyi sevmedim."

Onu sıkıca tuttu ve gözlerine baktı. "Eğer biri sana zarar verirse..."

"Onu solar pleksusa dirsek atarım."

Cormac, morluğunun üzerine nazikçe dokundu. O gün olduğu kadar ağrıyıyordu ama cilt hala hassastı.

"Cormac," dedi Lucy, elini onun elinin üzerine koyarak. "Senin suçun değildi." "Biliyorum," dedi.

Cormac'ın kişiliği asla değişmeyecekti. Her zaman koruyucu olacaktı. Kapısında her zaman birden fazla kilit olacaktı. Ama olanlar için kendini suçlamıyordu; bu bir ilerlemeydi. Lucy'nin içindeki gücü keşfetmesi gibi, Cormac da sonunda çocukluk yaralarının kabuk bağlamasına izin vermeye başlamıştı.

Lucy kollarını onun boynuna doladı ve onu öpmek için kendine çekti. Giysileri çıkmadan önce kanepeye ulaştılar.

İŞ HAYATINDA Lucy, Juniper and Sage ile sözleşme imzaladı. Büyük bir şirketle çalışmak, tutuklamaların ardından geçen haftalarda odaklanacağı bir şey verdi ve yeniden ayaklarını yere basmasına yardımcı oldu.

Ruby, Lucy'yi düğün planlayıcısı arkadaşıyla tanıştırdı ve Lucy bu tanışmadan kısa sürede üç yeni müşteri kazandı. Düğün Fuarı'ndan çok sayıda talep geldi ve sonrasında yaşanan drama da onun ününe zarar vermedi. Patlama ve ardından gelen tutuklamalar, markasının kendi başına elde edebileceğinden çok daha fazla görünürlük kazandı. Ulusal haberlere çıktı ve siparişler o kadar arttı ki, aceleyle bir asistan tutmak zorunda kaldı. İşler iyiydi.

Benzer şekilde, Cormac, Marlon'un geri dönmesi için Hampstead ailesinin büyük sözleşmesini zamanında tamamladı ve ikisi hiçbir şey olmamış gibi devam ettiler. Cormac, Crown Vic'i alıp önemli bir kanıt şehrin öbür ucuna götürdüğü için azarlandıktan sonra, kimse bu konuyu bir daha açmadı. Cormac hiç pişman görünmüyordu.

Yaz sonunda kira sözleşmesi bittiğinde, Lucy Cormac'ın yanına taşındı. Birkaç ay çıktıktan sonra bir erkeğin yanına taşınacağını hiç düşünmemişti, ama Cormac ile olanlar farklıydı. O onundu, o da onundu. Bu kesinliği ruhuna kazanmıştı. Onun için başka bir erkek olmayacaktı, öyleyse neden tereddüt etsin ki? Zaten eşyalarının çoğu Cormac'ın evindeydi. Taşınmayı resmileştirmek, hayatının zor bir dönemini geride bırakmak gibiydi. Artık nihayet hayatına devam edebilirdi.

Sabahın erken saatlerinde başladıkları savunma derslerine devam ettiler, bu dersler genellikle ateşli sevişmelere dönüşüyordu. Lucy bundan hiç şikayetçi değildi. Hayatı yoğun ve mutlulukla doluydu. Daha iyi olabileceğini hayal etmek zordu.

Ama daha da iyiye gitti.

Cormac eve dev bir giysi çantasıyla dönene kadar bir yıl mutluluk içinde geçti. Kanepede Princess Snowball'a sevgiyle bakmakta olan Lucy, onun yaklaşmasını izlemek için döndü ve kaşlarını çattı.

"O ne?" diye sordu.

Cormac, giysi çantasını yanındaki kanepenin arkasına attı ve geri çekilip kollarını kavuşturdu. "Bu senin için."

Kucağındaki kediye nazikçe kaldırdı ve tereddütle gülümseyerek ayağı kalktı. Cormac, ona özel yapım kurşun geçirmez bir ceket yaptırmıştı ve ona bir tane daha yaptıracğını sanmıyordu. "Nedir bu?"

" ğrenmek için aman gerek."

Lucy, Cormac'ın durduğı kanepenin arkasına geldi, ona dikkatle baktı, sonra giysi çantasına döndü. anta siyahtı ve göğüs kısmındaki küçük şeffaf pencereden içindeki beyaz kumaş parçası görünüyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Elleri titreyerek Lucy fermuarı yakaladı, aşağı çekti ve nefesini tuttu.

Saygıyla, fermuarın iki tarafını açtı ve içindeki karmaşık boncuk işlemeli elbiseyi elleriyle okşadı. Oturma odasının ışıkları altında gümüş ve beyaz renkte parıldıyordu, alt kısmındaki t l k p ge kadar.

Bu o elbiseydi. *O* elbise. Lucy'yi Düğün Fuarı'nda durduran, Cormac'ın içinde bir düşman sakladığını düşündüğü elbise. Cormac'ın eli dirseğinde olduğı için düzgün d ş nemediğı için hakkında gevezelik ettiğı elbise.

"Cormac," diye fısıldadı, parmak uçlarıyla kalp şeklinde yakayı okşayarak.

"Onu giyecek bir yerin olmadığını söylediğini biliyorum, ama yanılıyorsun. Elbise giymek için şık bir mekan gerekmez. Hiçbir bahaneye ihtiyaın yok."

"Ama bu bir gelinlik," dedi, biraz alaycı bir tonla. "*O* mazerete ihtiyaım olabilir."

Cormac'a dönüp sırttı, ama onun gözlerinde tuhaf bir ifade gördü. O bakışta kırılğanlık ve titrek bir umut vardı. "Evet," dedi,

"ama bu ayarlanabilir."

Kalbi göğsünü yumrukladı ve ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Yutkundu, boğazı aniden kurudu. "Sen... bana evlenme teklif mi ediyorsun?"

Cormac uzanıp elini tuttu ve ona dokunmadan duramayacakmış gibi onu kendine çekti. "Evet," diye cevapladı sonunda. "Benim yaptığım tam olarak bu."

tam olarak yaptığım şey."

Alt dudağı titreyerek, Lucy aylar önce Düğün Fuarı'nda yaptığı gibi kendini ona attı. O, gözyaşlarıyla dolu gözlerle gülerek onu yakaladı. Lucy, ellerini onun yüzüne koydu ve kalbinin çarptığını hissetti.

"Bu evet demek mi?" diye sordu adam, bakışları Lucy'nin gözleri arasında gidip geliyordu. "Kesinlikle evet," diye onayladı Lucy ve onu öptü.

Sonunda ayrıldıklarında, Lucy yere kaydı ve elbiseye döndü, onu giysi torbasından çıkarıp hayranlıkla inceledi.

İlk gün düşündüğü kadar muhteşemdi. Etkileyici, zarif ve *gösterişliydi*. Düğün elbisesi almaya çıkmış olsaydı, kendine izin vereceği şeyin tam tersiydi.

Mükemmeldi.

"Farklı bir şey istiyorsan, alınmam," dedi Cormac, kollarını Lucy'nin beline dolayarak. "Sadece elbiseyi gördüğünde yüzündeki ifade... o özlem... Lucy, sana istediğin her şeyi vermek istiyorum."

Başını onun göğsüne yaslayarak, gözlerini gelinliğe dikti. "Gelinliği çok beğendim," dedi.

"Ama?"

"Sadece bir düğün yapmayı hiç hayal etmemiştim. Hala... İnsanların bakışlarına maruz kalmayı sevmiyorum. Koridorda yürümek ve tüm o insanların önünde yeminimi etmek zorunda kalacağım..."

Cormac onu sıkıca sarıp, dudaklarını şakağına değdirdi. "Düşündüm de, belki sadece ikimiz, açık havada, bir fotoğrafçı ve nikah memuru ile evlenebiliriz. İstersen diğerleri için bir parti verebiliriz, ama belki... belki tören sadece bizim için olabilir. Sen ve ben."

Lucy'nin kalbi eridi. Bu adam, bu iri, stoik, inatçı adam, onu o kadar iyi tanıyordu ki, bu onu şaşkına çevirdi. Cormac'ın önerisi o kadar mükemmeldi ki, daha iyisi olamazdı. Gelinlik ve parti de olacaktı, ama hiçbir baskıya maruz kalmayacaktı. Tam olarak istedikleri gibi özel, samimi bir tören yapabileceklerdi ve Lucy, ilgi odağı olmaktan rahatsızlık duymayacaktı.

"Sen ve ben," diye fısıldayarak cevapladı Lucy. Kollarının içinde döndü ve ona baktı, dudaklarının köşelerinde titrek bir gülümseme belirdi. "Ne kadar çabuk yapabiliriz?"

Ertesi gün belediye memurundan evlilik cüzdanlarını aldılar, ancak tören için bir haftadan biraz fazla beklemek zorunda kaldılar. Basit bir düğün olsa bile, hazırlıklar yapılmalıydı. Elbise mükemmel uyuyordu — Cormac'ın terzisi, kurşun geçirmez giysiyi dikerken ölçülerini almıştı — ama bir nikah memuru ve fotoğrafçı bulmaları, ailelerine ve arkadaşlarına planlarını açıklamaları, yüzükleri ve smokini ayarlamaları ve hava durumunu kontrol etmeleri gerekiyordu. Sonra, ılık bir Eylül cumartesi günü, Lucy saçlarını düşük bir topuz yapıp makyajını yaptı ve hayallerindeki elbiseyi giydi.

Aynada kendine baktı, karnında heyecan, gerginlik ve saf aşk karışımı bir duygu dalgalanıyordu. Elbisenin arkasını hayranlıkla seyretti, küçük düğmeler ve karmaşık detaylarla süslenmiş arka kısmı. Hiç olmadığı kadar güzel hissediyordu. Elbise mükemmeldi. Hareket ettiğinde astar cildine değiyordu ve kendini elbisenin göğüs kısmının altına elini uzatıp parmaklarıyla hissetmeye çalışırken buldu. Nedense tanıdık geliyordu.

Cormac, siyah smokininde şık bir görünümle yatak odasının kapısında belirdi. Lucy onu göz ucuyla gördü, ama elbisesi üzerinde kaşlarını çatarak bakmakla meşguldü.

"Lucy..." Cormac derin bir nefes aldı, sesindeki duygu onu titretmişti. "Sen... Sen inanılmaz görünüyorsun. İnanamıyorum... Seni seviyorum..."

Lucy dikleşti ve ona döndü, ama yüzündeki bir ifade Cormac'ı duraklattı.

"Ne?"

"Cormac," diye başladı, gözlerini kısarak.

"Ne oldu?" Yüzünde korku gibi bir ifade belirdi. "Sen... Sen vazgeçmedin, değil mi?"

Aptal adam.

"Saçmalama," diye cevapladı, ellerini beline koyarak. "Ama bana gerçeği söyle."

"Ne hakkında?"

"Bu elbise kurşun geçirmez mi?"

Cormac'ın yüzü boşaldı. "Ben, şey, onu yaptırırken bazı... şey... değişiklikler... istemiş olabilirim. Özellikle astarı... Bana fark edilmeyeceğini söylediler, o yüzden..." Sesi kesildi, sonra çenesini sıktı. "Dinle, sahte parayı kimin satın aldığını hâlâ bulamadılar, Lucy. Risk almayacağım."

Bir an birbirlerine baktılar ve sonra Lucy gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki, nihayet çıkmadan önce makyajını yeniden yapmak zorunda kaldı.

Böylece Lucy, hayallerindeki adamla evlenmek için kurşun geçirmez bir elbise giydi. Tren, Stirling'deki birçok parktan birinde, milyonlarca farklı sonbahar tonuyla dolu akaaa, meşe ve karaaaların yapraklarının altında gerçekleştirildi. Hava taze ve ferah kokuyordu ve Lucy'nin kalbi sevinçle doldu. Rahip onları karı koca ilan ederken Cormac'ın ellerini tuttu; bu, sonsuza kadar sadece ikisine ait olacak kutsal ve özel bir andı.

Evli bir çift olarak ilk öpücükleri Lucy'nin ayak parmaklarını kıvırdı. Kocasına sarıldı ve dudaklarına gülümsedi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Sen benim dnyamsın," diye cevapladı.

Cormac'ın arabasına binip, tüm sevdiklerinin toplandığı mor renkli Viktorya döneminden kalma bir eve doğru yola ıktılar. Kucaklaşmalar, gzyaşlı öpücükler ve birçok tebrik vardı, sonra Lucy ve Cormac, Lucy'nin ailesinin evinin dönüşümünü görmek için içeri girdiler.

Scarlett, mekanı süslemek için muhteşem çiçekler getirmişti. İçkiler akmaya başladı ve herkes arka bahçede ve güneş odasında toplanarak, birbirlerine ait olan iki insanın birleşmesini kutladı. Yemek barbekyd ve pastaları Camilla'nın yaptığı donutlardan oluşan bir kuleydi. Lucy bütün gün muhteşem, ışıltılı, zarif elbisesini giydi ve Cormac'ın haklı olduğunu fark etti. Hiç de lüks bir mekana ihtiyaçı yoktu. Tek ihtiyaçı olan şey oydu.

SCARLETT, daha önce hiç böyle bir düğüne katılmamıştı ve bu düğünü çok sevdi. Lucy'nin ailesinin arka bahçesinde toplanan insanlar arasında aşk havası vardı, herkes Lucy ve Cormac'ın seçtiği şekilde çifti kutlamaktan mutluluk duyuyordu.

O hafta, resepsiyon için çiçekleri hazırlamak için çok çalışmıştı ve çiçeklerin tatlı, kokulu parfümü havayı dolduruyordu. Bu kasabada üç yıldan biraz fazla zaman geçirdikten sonra, Scarlett kendini yerlilerden biri gibi hissetmeye başlamıştı. Güneş odasındaki ziyafet masasındaki buketlerden birini dzelitti ve sapolarından solmuş bir yaprağı kopardı.

"Çok güzeller, Scarlett," dedi Dolly, taze kesilmiş meyveleri içeren bir tepsiyi masaya bırakmak için yaklaşırken. "Gerçekten yeteneklisin."

Yaşlı kadına gülümsedi. "Çiçeklerin özel bir yanı var, sence de öyle değil mi? Onlar saf güzelliştir ve ömürleri boyunca onları sevmek zorundasındır."

"Genel olarak hayat için iyi bir felsefe," diye cevapladı Dolly gülümseyerek. Yaklaşp Scarlett'e sarıldı. "Kızım için bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi, sesi Scarlett'in saçlarında boğuktu.

Boğazı düğümlenen Scarlett başını salladı. "Lucy ve kızlar bu kasabayı evim gibi hissettirdiler," itiraf etti. "Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Dolly geri çekildi ve Scarlett'in yanağını avuçladı. Dokunuşu anneseldi; Scarlett'in göğsünü sızlattı. "Sen buraya aitsin," dedi ve Scarlett, uzun yıllar sonra ilk kez ona inandı.

Son on yılda çok şey yaşamıştı, ama sonunda işler yoluna giriyordu.

Dolly'nin arkasında Amelia ve Leo mikrofon ve projektör kuruyorlardı. Konuşma zamanı yaklaşmıştı.

Dolly, Scarlett'i yiyecek masasını yeniden doldurmaya devam etmesi için bırakıp gitti ve Scarlett, Amelia ve Leo'nun yanına doğru yöneldi. İkisi, güneş odasının kapısının hemen içindeki yan masadaki dizüstü bilgisayara kaşlarını çatmış, güç düğmesine basıyor ve ekranın siyah ve cansız kalmasını izliyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Scarlett.

"Dizüstü bilgisayar bozuldu," dedi Amelia, sinirli bir şekilde. "Şimdi projektörü bağlayamıyorum ve hazırladığım bir slayt gösterisi vardı."

"Slayt gösterisini bulutta kaydetmişseniz, benim bilgisayarımı kullanabiliriz. Arabamda," diye teklif etti Scarlett.

Leo ve Amelia, umut dolu gözlerle ona baktılar. Leo başını salladı. "Bu harika olur."

"Hayatımızı kurtardın," diye ekledi Amelia.

"Hemen dönerim!" Scarlett arabasına koştu ve dizüstü bilgisayar çantasını aldı. Ön bahçeyi geçip içeri girerken topukları toprağa batmıştı ve içeri girmeden önce ayakkabılarındaki birkaç ot parçasını temizlemek zorunda kaldı. Dizüstü bilgisayarıyla evin arkasına geldiğinde. Amelia ve Leo hazırды. Birkaç dakika içinde projektör kuruldu, mikrofon açıldı ve Leo herkesin dikkatini çekmek için şampanya kadehinin kenarına bıçakla vurmaya başladı.

Amelia slayt gösterisini başarıyla çalıştırdı ve fotoğraflar evin karşısına kurulan projektör ekranına yansıtıldı. Lucy, Cormac, aileleri ve arkadaşlarının fotoğrafları birbirine karışarak izleyenlerden mırıldanmalar ve kahkahalar kopardı. Bir fotoğraf özellikle herkesin aynı anda "aww" demesine neden oldu: birkaç ay önce Camilla'nın doğum günü partisinde çekilmiş samimi bir fotoğraftı. İki kişi kanepede oturmuş, kalın dilimlenmiş doğum günü pastası tabağı tutuyorlardı ve Lucy, Cormac'a bir lokma yedirmek istercesine çatalını kaldırıyordu. Yaramaz bir ifadeyle sırıtıyordu. Cormac, fotoğrafta Lucy'ye sevgiyle gülümsüyordu, ikisi de etraflarındaki dünyadan habersizdi.

Scarlett, arkadaşları için mutlu olarak gülümsedi. Ancak bu, acı tatlı bir mutluluktuk. İçinde bir yerlerde, hiçbir erkeğin ona öyle bakmayacağı için üzülmüyordu. Cormac'ın Lucy'yi sevdiği kadar derin bir sevgiyle asla sevilmecekti.

"Önce sen gitmek ister misin?" diye sordu Amelia sessizce.

Scarlett gülümsedi. "Tabii," dedi, kendisi için önemli hale gelen insanlarla bu günü paylaşabileceği için mutluydu.

Leo herkesin dikkatini çektikten sonra, Scarlett mikrofonu ondan aldı. Güneş odasının kapısından gelen hareket, bakışlarını kısa bir süreliğine oraya çekti ve Archer Jones'un kapı pervazına yaslanmış olduğunu gördü. Öğleden sonra güneş ışığı, kahverengi saçlarını altın rengi bir parlaklıkla kaplayarak yüzünün tüm hatlarını ve çukurlarını vurguluyordu. Güneş, rüzgâr ve yağmurdan dolayı cildi pürüzlüydü ve bu pürüzlülük onu biraz tehlikeli gösteriyordu. Bu, elleriyle çalışan, zamanını dışarıda geçiren bir adamdı.

Gözleri buluştu; bakışlarında ne olduğunu okuyabilirdi. Camilla'nın düğününden on yedi ay sonra yaşanan olayları tekrar yaşıyordu. Archer ve Scarlett'ten başka kimsenin bilmediği gece. Scarlett'in erkeklerden sonsuza kadar vazgeçmesine neden olan gece.

Gözleri hala kapıdaki adamda olan Scarlett, başparmağını kaydırarak telefonunun kilidini açtı. Konuşmayı cihaza kaydetmişti ve herkes bekliyordu. Parmaklarını bir kez kaydırarak hayatına bir kez daha felaket getireceğini tahmin edemezdi.

<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>

SCARLETT VE ARCHER ARASINDA TAM OLARAK NE OLDUĞUNU VE ÖLÜM KAPILARINA ÇALDIĞINDA NASIL TEPKİ VERDİKLERİNİ ÖĞRENİN...

DÖRDÜNCÜ KİTABI OKUYUN: **CALAMITY**
<https://genius/groomsmen4>

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı kocasıyla Avustralya'da yaşıyor. Kocasını sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu adresi ziyaret

edin: www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse](#) [Conquest'in](#) [Dört](#) [Damat](#)

[Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan](#)

[Milyarderleri Büyük](#)

[Otoriter Hata Büyük](#)

[Otoriter Sorun Büyük](#)

[Otoriter Sorun Büyük](#)

[Otoriter Sürpriz](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Kaçamağı Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Krizi Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Karmaşası](#)

[Pis Küçük Orta Yaş Hatası Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Felaketi Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Yıkımı Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Sırrı Pis](#)

[Küçük Orta Yaş İkilemi Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

[Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm](#)

İstememelisin, sahip

olamazsın, ihtiyacın

yok, seni

özlemeyeceksin.

Koruyucu

Romantizm Onun

Yemini

Yemini

Onun Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizmi CEO

Tarafından Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens

Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla

Nişanlandım Yanlış

Adamla Nişanlandım

Mükemmel Adamla

Nişanlandım

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Kos

Doktorun

Emirleri Doktor

O Doktor D

Doktor L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

